Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: http://vnthuquan.net/

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MỤC LỤC

Lời dẫn truyện

MA TÌNH BÁO OÁN - Phần I

Phần II

Phần III

Phần IV

Phần V

TÌNH NGƯỜI DUYÊN MA

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Lời dẫn truyện

Đã bao năm, tác giả từng đi đến nhiều nơi trên mọi miền đất nước, mục đích là thu lượm những mảng đề tài về danh thắng, phong tục tập quán và những chuyện thuộc về thế giới tâm linh, khi được mọi người nói đến tại một nơi nào đó.

Trong các câu chuyện về thế giới tâm linh, tác giả thường nghiên cứu về các hiện tượng huyền bí vô hình, nên được nghe kể về những câu chuyện thật hoang đường về ma quỷ, về bùa ngải những đoạn kết lại rất có hậu, hình như câu chuyện kể ra chỉ để răn đời.

Khi nói về những câu chuyện về ma quỷ, tức loại hình mang đầy chất hoang tưởng. Vì có người nói, họ đã trông thấy ma rồi nào ma cây, ma lai kể cả quỷ nhập tràng… cũng có người nói, trên đời này làm gì có ma có quỷ, chẳng qua chỉ do có óc tưởng tượng do hư cấu từ phim ảnh, từ các tiểu thuyết kinh dị của các nhà văn mà hình thành….

Có người mang quan niệm triết lý "người cũng là ma, ma cũng là người" chỉ khác ma chỉ có hồn mà không còn phách thuộc về thế giới vô hình, còn người có hồn lẫn phách thuộc về thế giới hữu hình mà tâm đức chẳng khác gì loài quỷ dữ!

Hai câu chuyện "Ma tình báo oán" và "Tình người duyên ma" trong sách này, chính tác giả đã nghe kể lại, xảy ra trong thời kỳ Pháp thuộc.

Tuy câu chuyện có tính hoang đường, mang nhiều tình tiết hư cấu, nhưng xét về nội dung khi nói đến tâm lý từng nhân vật lại chuẩn xác như triết lý đã nói, bởi tính tham sân si và ái tình nhục dục luôn

hiện hữu trong lòng mọi người, rồi chuyện được kết luận, kẻ làm ác sẽ gặp quả báo. Có lẽ nhằm hướng thiện mọi người hãy tránh không cho con quỷ dữ ấy xâm nhập vào người.

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

MA TÌNH BÁO OÁN - Phần I

CƠN GHEN CHẾT NGƯỜI

Đêm nào ông Cả Bình cũng gặp ma! Con ma nữ này cũng nhỏ tuổi như bà vợ thứ tư của ông, nhưng không đẹp và gợi cảm bằng Tư Hạnh. Nhưng nói về mặt tình ái khi nó đưa ông vào mộng, ông Cả lại thấy quá tuyệt vời hơn hẳn bốn bà vợ mà ông ta đang sống trong nhà.

Cho nên mỗi khi giật mình thức giấc, ông Cả Bình mới cảm thấy thân thể đã mỏi rã rời, người muốn ngồi lên nhưng không nổi nữa.

Tư Hạnh còn nằm bên chồng, mỗi khi nàng thấy ông Cả nhấc mình lên không được, đã phải tự chép miệng mà than thở:
- Đêm qua ổng lại bị ma đè rồi!
Than xong Tư Hạnh lại thầm van vái trong lòng với hồn con ma nữ.
- Nga ơi mày sống khôn chết thiêng xin đừng về phá tao nữa. Tao hối hận lắm rồi. Để mùng một ngày rằm hay mùng hai mười sáu sẽ cúng heo gà cho mày!
Tuy Tư Hạnh vái van như vậy, nàng cũng hay bị ma đè như ông Cả, không phải con ma nữ tên Nga kia mà là con ma thần vòng thuộc nam giới. Là hồn ma của Minh, người yêu xưa của nàng.

Tư Hạnh biết rất rõ về con ma thần vòng tên Minh này, nó có cái lưỡi thè dài ra mấy tấc, lúc ẩn trong cơn ác mộng hoặc lúc hiện hình biến dạng thành người. Có đêm hồn ma của Minh đã trèo qua cửa sổ đi vào phòng cùng nàng ân ái thâu đêm.

Tư Hạnh biết, nhưng nàng không thể nào phản kháng lại được, bởi mỗi khi con ma thần vòng đến, thân hình nó treo lơ lửng trên trần nhà, còn đôi mắt có một màu sáng xanh ma quái như cõi âm ty, nhìn nàng chằm chằm như để nhiếp hồn. Lúc đó toàn thân nàng bất động, cứ nằm dài ra trên giường,

muốn lên tiếng cũng không được. Mà lạ lùng trong những lúc đó ông cả Bình cứ ngủ say sưa như chết, không biết gì.

Khi con ma thần vòng biến thành hình dáng của Minh, người yêu trước khi Tư Hạnh về sống với ông Cả. Trong những lúc đó nàng trở thành người mộng du, chỉ biết đến Minh mà quên đi rằng nàng là gái đã có chồng.

Ngoài ông Cả và Tư Hạnh, trong nhà ba bà vợ lớn cũng gặp ma. Tư Hạnh không nghe bà Cả Hương, bà Hai Lài hay bà Ba Ngọc diễn tả lại, cũng đoán ra con ma dâm đãng là ai. Cũng chính là Minh con ma thần vòng cùng đến nhà với hồn ma nữ tên Nga để phá quấy, trả thù!

Bây giờ Tư Hạnh thấy hối hận cũng đã muộn, bởi trước đây nàng quá nông nổi mới gây ra oán thù. Và không biết đến bao giờ hai con ma hận tình kia mới chịu tha thứ cho nàng. Đôi lúc hồn ma của Minh hiện về trong bộ dạng con người, Tư Hạnh tuy trở thành người mộng du nhưng nàng cũng đã hỏi anh:
- Tại sao anh Minh hay cùng con Nga hiện về phá quấy hạnh phúc của em? Bộ anh Minh không còn thương em nữa sao?
Hồn ma tên Minh mới trả lời:
- Vì anh thương Hạnh mới hiện về ân ái, Hạnh có còn nhớ lời thề xưa hay không?
Làm sao Tư Hạnh quên được lời thề năm xưa với Minh, nên nàng gật đầu rồi thành thật đáp lại:
- Em nhớ đã thề suốt đời sẽ chung thủy với một mình anh.
- Vậy tại sao, sau khi về làm vợ ông Cả Bình em lại quên anh, giết luôn cả Nga, khiến anh đau khổ đến phải thắt cổ tự tử. Giờ đây anh trở thành con ma thần vòng đêm đêm hiện về nhắc lại lời thề nguyền năm xưa?! Bắt em phải thực hiện lời thề ấy.
Tư Hạnh biết nàng đã gây ra sự oan nghiệt này, nhưng nàng không thể để Minh chia sẻ tình yêu với một ai, dù đó là người bạn gái rất thân của nàng.

Và còn nhiều lý do khác mà Tư Hạnh không thể nói trước oan hồn của Minh, vì thế để con ma thần vòng không còn trách móc, nàng làm như giận hờn mới lên tiếng nói:
- Ai biểu anh cặp bồ với con Nga để em phải nổi ghen với nó!
Hồn ma tên Minh lại đâm phẫn nộ, nó nói:
- Nhưng tại sao em lại nhẫn tâm giết chết Nga, để rồi oan hồn của Nga ngày đêm kêu réo rủ anh cùng xuống âm ty đi báo oán?! Anh đâu muốn chết, khi hồn vừa lìa khỏi xác bọn Hắc Bạch vô thường coi sổ Nam Tào Bắc Đẩu nói anh chưa tới số, bị chết oan ức nên không cho hóa kiếp đầu thai, bây giờ

anh phải vất vưỡng trên chốn dương trần như thế này đây!

Tư Hạnh chỉ còn biết phân trần:

- Vì em ích kỷ, chỉ muốn anh là của em...

CÂU CHUYỆN TRƯỚC ĐÂY

... Minh trở nên ngẩn ngơ khi nghe Hạnh vừa khóc nói với anh:

- Chắc em chết nếu phải về làm vợ ông Cả Bình, bởi em chỉ yêu có anh, nguyện suốt đời sẽ chung thủy với một mình anh...

Minh biết với quyền lực của ông Cả, trong xóm quê hẻo lánh này ai cũng nể sợ, nhất là gia đình Hạnh từ lâu nay đã mang nợ ông ta rất nhiều.

Sở dĩ ông Cả Bình muốn cưới Hạnh về làm bà "Tư Hạnh" trong nhà, cũng do gia đình muốn gả nàng để trừ đi số nợ nần đó, cũng như có thể còn được ông Cả thương tình cho chút ân huệ để gia đình trải qua cuộc sống đang gặp nhiều khó khăn.

Tuy Hạnh mới chỉ ở tuổi mười bảy, nhưng con gái nhà quê thường hay lớn trước tuổi, bởi nếu có ai nhìn tưởng rằng nàng đang ở độ tuổi đôi mươi, vì thân thể nàng đã nảy nở quá sớm hơn các cô gái thị thành cùng trang lứa.

Phải chăng do Hạnh đã phải lao động tay chân trong ruộng rẫy, hay trong những ngày qua giữa anh và nàng có nhiều cử chỉ thân mật khi ở bên nhau?! Khiến thân thể nàng mới đẫy đà ra như thế?!

Với suy nghĩ đó làm Minh đâm nghĩ ngợi nhiều, nếu Hạnh bằng lòng về làm vợ ông Cả, chưa chắc nàng được hạnh phúc và gia đình có thể bị họa lây với việc trinh tiết của Hạnh giờ không còn con gái nữa.

Minh nhớ cái đêm hai đứa nằm dưới tàn lá cây bình bát đang mang nặng những trái chín vàng, và ở bên bờ con kinh xanh có những cây dừa nước cho những quày quả, nước dừa làm ngọt đôi môi hai đứa.

Đêm đó bầu trời lại đầy trăng sao, cả hai nhìn bầu trời thấy thật hữu tình và thơ mộng vô cùng.

Nhưng hơi lạnh từ con nước trên dòng kinh xanh thổi tạt vào bờ, khiến Hạnh phải co rúm người rồi nàng ép sát vào lòng anh như để tìm chút hơi ấm.

Minh cũng như Hạnh, người con trai miệt vườn đang ở tuổi đôi mươi, cả hai chơi thân nhau từ nhỏ vì hai nhà chỉ cách nhau có mấy sào đất. Nên càng lớn lại càng thân hơn, rồi cả hai biết lén lút hẹn hò trong những đêm tối trời, cùng ra chỗ bờ kinh này ngồi tâm sự bên nhau.

Trước đây Minh và Hạnh mới chỉ biết trao nhau mấy nụ hôn đầu đời. Còn đêm nay lại khác, thân thể của Hạnh cứ quấn quýt, ôm cứng lấy anh.

Bấy giờ Minh mới thấy trong lòng có những cảm giác lâng lâng, niềm háo hức đang chạy rần lần

trong cơ thể, nhất là mỗi khi anh nghe tiếng ngực của nàng đánh dồn dập vào người. Thật ra lúc đó Minh không muốn làm điều gì sai quấy với Hạnh, bởi anh hiểu lễ giáo gia phong nề nếp tập quán không cho phép khi hai đứa chưa thành vợ thành chồng. Nhưng lúc đó thì Hạnh lại không muốn vậy. Hạnh cứ ôm lấy Minh rồi nàng nói qua hơi thở, vừa hổn hển vừa làm như muốn tắt nghẹn:

- Anh Minh ơi, em yêu anh quá! Chỉ muốn làm vợ anh thôi! Vậy anh hãy chiều chuộng em đi!

Người con trai mới lớn như Minh, chưa từng tiếp xúc với một người con gái nào ngoài Hạnh, nên sự cám dỗ xác thịt từ người con gái anh yêu cùng câu nói lãng mạn tình tứ ấy, khiến anh không thể không xiêu lòng. Mà nàng nói anh phải chiều chuộng là sao? Phải chăng chiều chuộng có nghĩa, Minh chỉ biết ôm lấy Hạnh rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy thắm thiết?

Và có phải con gái đang tuổi dậy thì cũng thường hay háo hức, khiến Hạnh không thể kiềm chế được cơn lửa lòng đang bùng phát dữ dội trong người. Vì sau nụ hôn đó nàng đã chủ động với người nàng yêu...

Cho nên tối hôm đó Minh không biết phần lỗi thuộc về ai, lỗi tại anh hay tại Hạnh, bởi cuộc đời con gái của nàng bây giờ không còn nữa.

Làm Minh hối tiếc nói:

- Anh thấy ân hận quá Hạnh ơi!

Nhưng Hạnh vẫn tình tứ nhìn anh, rồi nàng khẽ đáp qua giọng nói dịu dàng:

- Đêm nay em là người của anh rồi, vậy anh nhớ đừng bỏ rơi em. Em vừa thấy hai đứa mình thật hạnh phúc trong đêm nay, và với em không thấy ân hận gì hết, vì đời em chỉ yêu có mỗi mình anh thôi...

Bây giờ hai đứa đang ngồi ở chỗ xưa, đang nhớ lại những giây phút ân ái bên nhau mà lòng tràn ngập bao điều lo lắng. Đến Hạnh cũng phải than thở:

- Em chỉ yêu anh thôi, nhưng gia đình em đang gặp khó khăn, nợ ông Cả Bình nhiều quá, cho nên ba má muốn gả em cho ông ta để bớt cảnh nợ nần. Em làm con nên không thể không nghe lời ba má... Bây giờ phải làm sao đây anh?!

Minh chỉ thở dài rồi nói như người mất hồn:

- Về nhà ông Cả là em bị mấy bà lớn phát hiện em không còn con gái, lúc đó em và gia đình sẽ bị tai họa vì anh.

Biết Minh đang ân hận bởi chuyện đã rồi, Hạnh vội vàng bịt lấy miệng người yêu, đoạn nàng nói:

- Không phải lỗi do anh, mà tại lúc đó em muốn dâng hiến đời con gái cho anh, bởi em chỉ nghĩ hai đứa mình trước sau cũng thành vợ chồng!

Minh vẫn trăn trở với bao mối ưu tư:

- Bây giờ chẳng đặng đừng em phải về nhà ông Cả làm "bà Tư Hạnh", lỡ mọi người biết chuyện giữa anh và em, chắc rằng em sẽ bị họ đối xử tàn nhẫn mà khi nhìn thấy cảnh đó anh lại không cam lòng!

Thấy người yêu cứ ngồi than thở, Hạnh lại nghĩ ngợi thật nhiều rồi nàng cố vẽ ra những hình ảnh khi về làm bé trong nhà ông Cả Bình, làm sao để mọi người trong nhà ông đừng biết nàng đã thất tiết với Minh đây?!

Mặc dù Hạnh ở xóm quê nhưng không vì thế mà nàng không được học hành, chỉ tội nhà nghèo nên không đọc được sách báo nhiều, nhưng còn mấy đứa bạn gái ở xóm nhà ngói hình như bọn chúng hiểu rõ mọi sự đời hơn nàng, có lần con Xuân nói:

- Ở quê bây giờ vẫn mang tính phong kiến, cưới vợ cho con là lo tìm ngày giờ hoàng đạo, đến lúc động phòng lại trải ra cả chục tờ giấy quyến lót dưới chiếu dưới giường để tìm hiểu con dâu còn trinh tiết không, bởi ai cũng nghĩ chữ trinh đáng giá ngàn vàng!

Còn con Nga lại vênh miệng lên để nói lại:

- Ngàn vàng cái con khỉ gì, hay ngàn vàng dùng để đi vá tiết trinh?! Còn nếu nghèo sợ người ta biết mình không còn con gái, tao biết mấy đứa con gái dù đã thất tiết với bạn trai chúng cũng không sợ, bởi bọn chúng có nhiều mưu mẹo qua mắt mọi người như chơi.

Lúc đó Hạnh chưa hay biết ba má nàng muốn gả nàng về làm bé cho ông Cả Bình, nên nàng không hỏi rõ con Nga bọn gái mà nó nói dùng cách nào để qua mắt mọi người. Nhưng nhờ vậy mà Hạnh đang u buồn bỗng trở thành vui, nàng nói với Minh:

- Thôi anh đừng lo, em đã biết cách rồi!

Minh liền trân trối nhìn người yêu với đôi mắt mở tròn trong dáng đầy vẻ ngạc nhiên, anh hỏi:

- Cách gì?

Hạnh cười bí mật không trả lời, chỉ nói:

- Thôi anh đừng hỏi, mình không còn bao ngày ở bên nhau. Cho nên hãy cố tận hưởng những ngày còn lại để sau này đừng ân hận nữa...

Minh thật sự tương tư Hạnh, cái ngày nàng về sống với ông Cả Bình là ngày anh đi lang thang khắp xóm, ngẩn ngơ như người mất hồn. Anh cầu mong gia đình ông Cả sớm phát hiện ra Hạnh không còn con gái để trả nàng về nhà, để anh còn gặp lại nàng.

Nhưng cả tuần nay mỗi khi Minh đi qua lại trước nhà ông Cả, mới biết Hạnh đang say sưa bên hạnh phúc mới. Hình như Hạnh đã có cách khiến mọi người vẫn tin nàng còn con gái!

Minh cũng ghé qua bên nhà Hạnh để dò la tin tức, thằng Hợi em nàng nói:

- Chị Hai về bên nhà ông Cả sống sướng lắm, mới rồi em có ghé thăm chị Hai còn cho em tiền nữa.

Vì thế mà Minh thêm đau khổ vì nỗi nhớ nhung người yêu, nhớ những lần hẹn hò với nàng dưới tàn lá cây bình bát. Mà nhớ đến những lần cùng nàng âu yếm bên nhau, Minh thấy lòng cứ bồn chồn như đang thiếu đôi tay ôm ấp của người yêu.

Hạnh đã quên anh rồi, nàng đâu còn nhớ lời thề nguyền mặn nồng khi ở bên anh: “em chỉ yêu có

anh, nguyện suốt đời sẽ chung thủy với một mình anh...” vậy mà mới có một tuần về làm vợ ông Cả Bình, nàng đã quên đi tất cả. Mới biết lòng dạ con người đã đổi trắng thay đen mau chóng.

Trước ngày Hạnh từ giã gia đình qua làm vợ bé bên nhà ông Cả Bình, nàng hết sức lo lắng. Mặc dù rất yêu Minh, nhưng bên tình bên nghĩa, Hạnh phải chọn chữ hiếu làm đầu, bởi gia đình ba má nàng đang gặp khó khăn khi hoa màu trên ruộng trên rẫy không thu hoạch đủ số để trả nợ cho mọi người. Số nợ với ông Cả Bình quá lớn, kéo dài đã mấy năm nay chưa trả nổi, mà sau mùa lúa này ông ta nhất quyết đòi lại cho bằng được, nếu không trả đủ sẽ lấy đất lấy nhà cho người khác thuê. Điều này khiến ba nàng, ông Năm Cò đêm ngày phải thở ngắn than dài trong nhà cho vợ con nghe được để cùng đồng cảm với ông:

- Năm nay nhà mình không trả xong nợ cho ông Cả Bình, có lẽ cả nhà ta phải lang thang ngoài đầu đường xó chợ mất.

Nhưng thằng Hợi em nàng nó mới mười tuổi, liền vô tư lên tiếng hỏi lại cha:

- Sao vậy ba?

- Thì ông Cả Bình đến xiết đất xiết nhà không cho mình thuê mướn nữa.

Thằng Hợi vẫn với giọng nói vô tư:

- Con thấy ông Cả thích chị Hai lắm, sức mấy mà đuổi mình đi khỏi đây.

Câu nói vô tình của thằng Hợi khiến ông Năm Cò chợt nhiên sáng mắt, liếc nhìn qua đứa con gái rượu lúc đó ông mới chợt nhận ra, sao con Hạnh mới mười bảy mà đã trưởng thành rồi, thân thể đang đẫy đà mang nước da trắng mởn, khuôn mặt lại hồng hào tươi tắn như ẩn chứa thứ sức sống của một thiếu nữ ở độ tuổi đôi mươi.

Qua công việc đồng áng đầu tắt mặt tối, hai vợ chồng ông Năm Cò đâu nhận thấy điều này, bây giờ cả hai mới biết tại sao bọn thanh niên từ xóm trên đến xóm dưới thường lượn lờ ở trước nhà. Con gái ông bây giờ y như bà Năm thời còn con gái lúc tuổi hai mươi, nó có thân hình nảy nở quá sớm làm gợi cảm trong mắt mọi người. Trong đó có ông Cả Bình cũng đã để ý đến.

Nói đến ông Cả Bình nhà giàu nhất xóm, lại thuộc dạng đa thê háo sắc, ông ta không thể bỏ qua một người con gái đẹp và gợi cảm như Hạnh. Dù cho ông ta đang sống với ba bà vợ nhưng không muốn Hạnh lọt vào tay kẻ khác, khi mà gia đình ông Năm Cò còn nằm trong quyền “sinh sát” của ông.

Vì vậy trong đầu ông Cả Bình đã nảy sinh ra mưu kế đưa Hạnh về làm vợ bé một cách công khai trước mọi người. Nên có một ngày ông Cả từng tìm qua nhà để đòi nợ gia đình ông Năm Cò.

Ông Cả Bình mới tằng hắng nói:

- Từ hai năm nay ông Năm chưa trả trên năm trăm đồng tiền Đông Dương cho tui cả lãi lẫn gốc gì hết. Nên ông Năm phải biết, tiền của tui là đồng tiền sống đâu thể để nằm chết một chỗ, bây giờ tui quyết định thu hồi lại cho nó được sinh sôi nảy nở. Vậy ông Năm bây giờ tính sao đây?

Lúc đó ông Năm Cò phải khúm núm người mà nói bằng giọng của kẻ dưới:

- Xin ông Cả hiểu cho, hai năm nay nắng hạn đâm mất mùa nên làm không đủ ăn, chỉ mong ông Cả cho gia đình tôi khất nợ đến cuối mùa này. Nếu không đủ tôi nhờ người đi tìm chồng cho con Hạnh, lúc đó sẽ có tiền để trả đủ nợ cho ông.

Nghe ông Năm Cò muốn gả con gái để lấy tiền trả nợ, khiến trong lòng ông Cả đã cảm thấy mừng thầm, vì toan tính của ông đến gây áp lực lên gia đình ông Năm Cò ép đưa Hạnh về làm vợ bé có cơ may trở thành hiện thực.

Bấy giờ ông Cả Bình mới liếc mắt nhìn qua Hạnh, lúc đó nàng đang cúi mặt buồn cho gia đình lâm vào cảnh nợ nần khi thấy ông Cả đến nhà đòi nợ ráo riết. Ông Cả Bình từng nhìn thấy Hạnh, nhưng bây giờ ông ta mới có cơ hội nhìn nàng gần hơn, mới thấy nàng thật gợi cảm hơn ba bà vợ đang ở nhà. Nhưng để tỏ ra là một người không háo sắc, ông Cả Bình vừa nghe ông Năm Cò nói xong, liền nhìn thẳng vào mặt ông Năm mà hỏi như không biết gì:

- Con Hạnh mới bây lớn mà gả chồng nỗi gì?

Ông Năm Cò mới thật thà lên tiếng đáp lại:

- Ông Cả biết con Hạnh nhà tôi năm nay đã mười bảy tuổi rồi, ngày xưa con gái mười ba đã có thể gả chồng nên nó đâu còn nhỏ dại nữa, đã đủ lông cánh đi lấy chồng được rồi. Nên ông Cả yên tâm, tôi sẽ nhờ người làm mai mối nơi nào khá giả một chút...

Ông Năm Cò không dám nói hết ý tứ, bởi nói ra như ông đem bán con gái để lấy tiền đem trả nợ, nghe thật bất nhẫn. Còn ông Cả Bình giả như không chú ý chuyện gả Hạnh của ông Năm, ông ta chỉ cất tiếng lên để dọa dẫm tiếp:

- Tui thấy hoàn cảnh gia đình ông Năm mà mủi lòng, nên gia hạn cho ông cuối mùa vụ phải trả dứt nợ, nếu không tui đến xiết nhà cửa, ruộng đất, lúc đó ông Năm đừng than van gì.

Ông Năm Cò vẫn tỏ ra khúm núm đáp:

- Dạ thưa tôi biết, làm sao trốn khỏi ông Cả khi ruộng vườn nhà cửa còn ở đây.

Nên trước khi ra về ông Cả Bình còn buông một câu nói chót:

- Biết vậy là tốt, nhớ gả con Hạnh cho ai thì gả cho sớm, chứ tui thấy mùa này không hơn gì mọi năm, nếu không gia đình ông Năm không còn nhà để ở đó.

Nhớ lại vụ ông Cả Bình đến đòi nợ, bây giờ nghe thằng Hợi nói ông ta thích con Hạnh, mà vụ ông nhờ người kiếm chỗ gả con chưa xong, có đám bên nhà ông Hai Phi ba má thằng Minh cũng nghèo rớt mồng tơi, muốn cưới vợ cho con cũng không lo xuể với món tiền đến mấy trăm đồng tiền Đông dương này.

Ông Năm Cò đang chết đuối như gặp được phao cứu sinh. Ông liền hỏi lại con trai:

- Sao biết ông Cả Bình thích chị Hai mày?

Thằng Hợi đã lém lỉnh đáp:

- Con nghe mấy người trong nhà ông Cả nói, ổng muốn cưới chị Hai về làm bà Tư gì đó, nên ổng

mới qua nhà mình đòi nợ, mà ba má không trả được ổng bắt chị Hai để trừ. Vậy là ông Cả thích chị Hai rồi.

Lúc đó tuy ông Năm Cò mừng như bắt được vàng nhưng rồi cũng đâm lo. Lo vì, khi Hạnh về làm vợ ông Cả Bình có sống nổi với ba bà vợ lớn của ông ta hay không, nghe nói bọn họ dữ như chằn tinh gấu ngựa mà con gái ông mới lớn nào đã biết gì.

Nhưng cái nghèo làm ông Năm Cò đành nhắm mắt cho ý nghĩ đó xuôi theo dòng đời, chỉ mong sao con gái ông sẽ gặp may mắn trong cuộc sống làm vợ trong nhà ông Cả, đổi lại gia đình sẽ có tháng ngày không còn phải chạy lo cơm áo quần quật như xưa.

Hạnh cảm thông hoàn cảnh của cha mẹ, và nhớ đến sự lo lắng của Minh với nàng đêm nọ, nên trước ngày đi về sống với ông Cả Bình, nàng liền đến tìm Nga đứa bạn học "thông thái" biết mọi việc trên đời.

Vừa gặp nhau Hạnh đã hỏi ngay, như sợ quên mất những câu hỏi đã dựng sẵn trong đầu:

- Tao nghe mày nói, mấy đứa con gái dù bị mất trinh cũng không sợ, vậy tụi nó có mưu mẹo gì để qua mắt mọi người, mày nói cho tao nghe đi!?

Nghe bạn hỏi rối rít, Nga đã hiểu tâm trạng của Hạnh, nó bèn cười mím chi rồi hóm hỉnh hỏi lại:

- Hạnh, bộ mày không còn con gái nữa sao, mới nghe tao nói vậy mà đã đến hỏi tới tắp rồi!?

Hạnh liền chối bay chối biến:

- Trời mày nói gì kỳ vậy, tao mới mười bảy như mày hãy còn trinh nữ mà. Tao muốn hỏi vậy thôi!

Nga cũng tuổi mười bảy mà nó lại sành đời hơn mọi đứa khác, nên tiếp tục cười nói với bạn:

- Mười bảy chứ mười ba cũng mất đời con gái như thường. Thứ con gái mười bảy như mày với tao khi có thằng bồ ruột ở bên là mất đứt ngay. Nếu mày không muốn nói thật thì tao không vấn kế cho đâu.

Nghe câu dọa dẫm của Nga làm Hạnh đâm lo cuống lên, đành kể lại cho nó nghe hết mọi sự, cuối cùng nàng nhìn bạn nói tiếp:

- Tao sợ khi về làm vợ ông Cả, mấy bà lớn trải giấy quyến để xét nét tìm hiểu vụ tiết trinh con gái, với tao có khổ đã đành, nhưng còn liên lụy đến gia đình nữa. Mày là bạn hãy giúp tao.

Bấy giờ Nga mới tỏ ra hài lòng, nó nói:

- Chuyện đó nhỏ, còn mày muốn làm chuyện lớn hơn không, tao chỉ cho luôn?

Hạnh nghe càng thấy hứng thú, nên nàng hỏi lại bạn ngay:

- Muốn làm chuyện lớn là sao?

- Tức tao chỉ mày về trị ông Cả rồi trị luôn ba bà vợ lớn của ông ta nữa.

Hạnh thấy mừng trong bụng, liền vui vẻ đáp:

- Tao đã tâm sự hết rồi, mày hãy giúp tao đi.

Bấy giờ Nga mới nói nhỏ vào tai Hạnh, sau khi nghe xong nàng phải đỏ mặt lên mà nói:

- Con quỷ nè, mày xúi gì mà kỳ vậy?

Nga mới cười lên nức nở, nó liền đập vào vai Hạnh rồi nói:

- Chiêu này của mấy ông thầy bùa dạy cho đó, nghe nói linh ứng lắm. Ông Cả mà dính vô thứ bùa này chỉ còn biết say mê mày thôi, còn ba bà vợ lớn ổng cho de ngay.

Sau cách dạy trị ông Cả, Nga còn chỉ vẽ cho Hạnh cách làm mờ mắt mọi người tưởng chừng nàng còn xử nữ.

Mà quả đúng như lời của Nga, trong đêm động phòng đầu tiên với ông Cả Bình, Hạnh đã len lén lấy lưỡi dao lam rạch vào ngón tay cho máu chảy ra thấm tấm vải trải giường rồi mới chịu cầm máu lại.

Hạnh biết ba bà vợ lớn của ông Cả đang dòm ngó đến nàng, ngoài mặt tuy rất vui vẻ gần gũi, xưng chị kêu nàng bằng dì Tư nghe thật ngọt ngào thân mật, nhưng trong bụng ba người đang ẩn chứa âm mưu chỉ mong phát hiện ra cái xấu xa của nàng mà trả nàng về với gia đình.

Cho nên trước khi Hạnh đi vào phòng cùng ông Cả bà Ba Ngọc đã trải tấm vải trắng tinh lên giường để xem dì Tư Hạnh có còn trinh nữ hay không. Trái lại mới sáng tinh mơ Hạnh đã nghe ông Cả Bình đang thì thầm nói với bà Cả Hương:

- Mấy bà hay đa nghi, con Hạnh hãy còn trinh trắng, nếu không tin chút nữa nó thức dậy mấy bà vô kiểm tấm trải giường khắc biết!

Bà Cả Hương lúc đó không tin lời chồng, bèn cất tiếng hỏi lại ông Cả:

- Sao ông biết, người ta đồn con Hạnh trước khi về sống với ông nó đã lẹo tẹo với một thằng rồi!

Ông Cả lại vui vẻ trả lời:

- Thì mấy bà trải tấm vải giường trắng tinh, sáng dậy tui thấy có màu đỏ thấm trên đó mà.

Mang sẵn mối nghi ngờ, nên sau khi Hạnh đi xuống nhà rửa mặt, bà Cả Hương bèn kêu con nhỏ ở vào thay tấm vải trải giường khác để xem lại cho cụ thể, mới biết lời chồng đã nói đúng và cả ba bà vợ lớn của ông Cả không ngờ Hạnh còn giữ được tiết trinh.

Kế sách trù dập cô vợ mới của chồng bị gãy đổ, còn khiến ba bà vợ ông Cả dần dần bị thất sủng.

Hạnh cũng theo cách thức mà đứa bạn gái đã chỉ vẽ để trị ông Cả Bình, cái cách mà người đời thường gọi cho uống bùa mê thuốc lú.

Chỉ một tuần mà Hạnh được ông Cả Bình sủng ái như mấy nàng quý phi trong thời vua chúa. Có lẽ vì nàng có ăn học nên hiểu biết nhiều thứ, cũng như có kinh nghiệm chăn gối khi còn thân mật với Minh, cộng thêm chút nhan sắc cùng tấm thân nõn nà của một cô gái mới lớn đầy vẻ gợi cảm, làm cho ông Cả phải say mê, nuông chìu nàng hết mực.

Hạnh biết ông Cả Bình không còn nhiều sức khỏe. Bởi thế nàng luôn chìu chuộng ông ta như lời Nga dặn dò, càng làm ông Cả luôn thấy thiếu vắng mỗi khi phải xa nàng.

Chính vì ông Cả Bình quá say mê, Hạnh mới về sống với ông trong suốt tuần trăng mật nên chưa được bước ra khỏi nhà, ông Cả còn cho một con đầy tớ chỉ nhỏ hơn nàng một hai tuổi đi theo hầu hạ,

vậy là nàng chẳng thể hẹn hò để gặp được Minh.

Làm sao mà Hạnh quên được mối tình đầu tiên ấy người đàn ông đầu tiên đã bước vào đời nàng, cho nàng biết đến cảm giác của sự yêu đương...

Còn Minh qua một tuần chờ đợi tin của Hạnh, thấy nàng vẫn biệt tăm sống trong nhà ông Cả, khiến anh đâm tuyệt vọng.

Rồi ngày tháng thoi đưa, nhưng Minh không quên được Hạnh, cho đến một hôm anh tình cờ gặp Nga người bạn học của nàng.

Nga tuy không đẹp bằng Hạnh nhưng cách xử thế của nàng lại khôn khéo, ăn nói duyên dáng và cởi mở hơn Hạnh. Còn với Nga khi gặp Minh đã thấy lòng cứ xao xuyến, bởi bao lâu nay nàng từng mong đợi ngày này, nàng muốn gặp anh vì thấy tâm hồn đang cô đơn trống vắng.

Biết Minh đang đau khổ vì thất tình với Hạnh, nên Nga vừa gặp anh đã lên tiếng rào trước đón sau:

- Bộ anh Minh thất tình con Hạnh rồi không biết tìm cô khác để lấp vô khoảng trống trong tim hay sao? Nhìn thấy bộ dạng thiểu não của anh làm Nga muốn thương dùm rồi đó!

Minh vẫn muốn sống trong tâm trạng chung thủy với Hạnh, dù cho mấy tháng qua chứng tỏ nàng đã vui theo duyên mới đã quên mất anh. Nay nghe giọng nói tình tứ pha chút tính lẳng lơ của Nga, cho nên Minh mới lên tiếng trả lời:

- Anh muốn lấp khoảng trống đó nhưng đâu phải muốn là được. Hôm nay nghe Nga nói, anh không biết có thật hay không?

Nga không khác gì Hạnh, như nàng từng nói với Hạnh ngày nào: “tuổi mười bảy chứ mười ba cũng mất đời con gái như thường. Thứ con gái mười bảy như mày với tao khi có thằng bồ ở bên là mất đứt ngay”.

Trong thực tế Nga đã vướng phải bẫy tình oan nghiệt, nhưng khác với Hạnh có một người yêu chung tình, còn nàng gặp phải một tên sở khanh...

Nga nhớ lúc gia đình cho nàng lên huyện học hết cấp phổ thông, nơi dãy nhà trọ có cả bọn học sinh con trai cùng tạm trú, trong đó có Hoàng một thanh niên cùng trang lứa với nàng đang ở luyện thi. Hoàng đẹp trai, da dẻ trắng trẻo, có hàng ria tỉa gọn nằm trên môi cùng mái tóc lúc nào cũng mượt mà đen bóng thơm lừng mùi keo, như bọn con gái dưới quê thường sức thứ dầu dừa để giữ cho mái tóc được óng mượt thơm tho.

Đám con gái ở dãy nhà trọ hay bọn con gái ở nơi khác, đứa nào nhìn thấy Hoàng cũng đâm ra mê mẫn và Nga không ngoại lệ. Nhưng nàng may mắn hơn những đứa con gái khác, được Hoàng để mắt đến.

Thời gian đó Hoàng thường đi qua lại nơi phòng Nga trọ học, anh ta cứ liếc mắt nhìn nàng thật lâu như cho nàng để ý đến. Lúc đó Nga nghĩ Hoàng đã có cảm tình riêng với nàng và với tính tình cởi mở, nàng liền lên tiếng:

- Bộ anh Hoàng muốn làm quen với Nga?

Hoàng chỉ chờ có vậy, anh ta bèn chăm chú nhìn nàng rồi trở nên liều lĩnh nói:

- Phải, từ lâu rồi anh chỉ nghĩ đến Nga, đêm nào ngủ cũng mơ thấy hình ảnh Nga hiện ra trong tâm trí, vì vậy anh rất muốn được làm bạn với Nga.

Bấy giờ Nga rất sung sướng khi nghe Hoàng thốt ra những câu nói tình tứ lãng mạn, vì từ lâu trong nàng đã muốn trở thành người tình của anh ta.

Lý do đơn giản, Nga muốn chứng tỏ nàng có bản lĩnh hơn các đứa bạn gái, muốn được Hoàng chiếu cố đến tán tỉnh.

Và với mối tình đầu luôn luôn ở trong ánh mắt Nga chỉ có một màu hồng, bởi sau những lần gặp gỡ, Hoàng từng tâm sự anh là con một sống trong một gia đình giàu có ở dưới quê, được cha mẹ cho lên huyện học thi đại học, đang dự tính thi vào ngành Y để sau này sẽ trở thành bác sĩ, đồng thời ở đây nếu anh gặp được ai vừa ý gia đình sẽ đi hỏi cưới ngay.

Đoạn Hoàng mới âu yếm hỏi lại Nga:

- Vậy Nga có yêu anh không? Nếu yêu, anh sẽ về thưa với ba má đến nhà em dạm hỏi, rồi đến khi anh đậu vào đại học hai đứa mình sẽ làm đám cưới luôn.

Nga làm sao từ chối được lời đề nghị của Hoàng, vì nàng đã quá say mê anh ta ngay từ lúc chưa quen, bây giờ càng thấy yêu anh ta hơn bao giờ hết khi đã biết thân thế của nhau nhiều hơn, từng trao nhau những nụ hôn nồng nàn cháy bỏng. Vì vậy mà Nga đã chấp nhận tình yêu của Hoàng và sau đó hiến dâng đời con gái cho anh ta không chút hối tiếc.

Lúc đó Hoàng nói:

- Nếu hai đứa mình yêu nhau thật tình, chuyện thành vợ thành chồng chỉ trong ngày một ngày hai. Anh sẽ viết thư báo về cho ba má biết chuyện anh đã tìm được người yêu vừa ý...

Với Nga đang nhìn thấy tương lai màu hồng, lời lẽ của Hoàng chân thật quá, sau này nàng sẽ là vợ của bác sĩ lại có một người chồng đẹp trai, bọn thanh niên trong xóm trên xóm dưới không ai có thể so sánh.

Phần khác Nga có tính lẳng, nàng có quan niệm chữ trinh không đáng giá ngàn vàng, nên cứ yêu cuồng sống vội cho thỏa mãn thân xác mà không hề lo sợ hậu quả sẽ xảy đến.

Rồi từ đó lâu lâu Hoàng đột xuất hỏi mượn tiền Nga để mua sách hay sửa lại xe, có khi anh ta hỏi mượn nàng đến gần trăm đồng tiền Đông Dương, sau khi hứa hẹn khi cha mẹ anh ta gởi tiền lên sẽ trả lại.

Nhà Nga tuy không nghèo nhưng nàng đâu có nhiều tiền đến vậy, hàng tháng gia đình chỉ gửi cho nàng chỉ chục đồng để tiêu xài. Nhưng vì quá yêu Hoàng, nghĩ đến tương lai sẽ về làm dâu trong một gia đình giàu có, vợ một bác sĩ, cho nên Nga đã hỏi vay mượn mọi người để anh ta có đủ tiền theo yêu cầu.

Đến khi Nga biết đã có thai với Hoàng, nàng liền vui mừng báo tin, cũng như hối thúc anh mau chóng về quê báo tin cho gia đình lo đám cưới hai người, nếu để bụng to ra thì khổ. Nga đâu ngờ, Hoàng về quê rồi bặt tin luôn từ ngày đó, làm nàng cứ mỏi mòn chờ đợi. Nga đau khổ đi hỏi mấy người bạn của Hoàng, mới biết ra anh ta chỉ là kẻ chuyên đi lừa đảo tình tiền những cô gái nhẹ dạ. Hoàng chỉ được bộ mã đẹp trai khôi ngô tuấn tú, cùng lời nói tao nhã mà chiếm được cảm tình nhiều cô gái mới lớn như nàng. Anh ta đã hại đời bao người con gái khờ dại cả tin. Còn thực tế gia đình Hoàng rất nghèo, anh ta phải bỏ nhà đi bụi đời lên huyện lên tỉnh chỉ cốt tìm kiếm những cô gái có tiền để tán tỉnh, sau đó làm quen rồi bắt đầu chiếm đoạt từ tình ái đến tiền bạc. Nga là một nạn nhân. Sau mối tình không thành với Hoàng, Nga còn ôm thêm cái thai trong bụng, nàng phải nhờ mấy bà mụ vườn để phá. Từ đó nàng khôn lanh ra rất nhiều, hiểu rõ bản chất trường đời cần phải sống ra sao, để đỡ chịu thiệt thòi và có cơ may hơn người khác.

Nhưng với Minh thì Nga chỉ có một lý do duy nhất, khi thấy anh như bị Hạnh bỏ rơi sau ngày về làm vợ bé ông Cả. Còn nàng đang ăn quen nhịn không quen, và Minh đâu thua kém gì Hoàng nếu không nói anh còn cường tráng hơn dáng thư sinh của tên sở khanh bội bạc kia. Nga muốn dựa vào Minh trong những lúc cơn lửa lòng bùng phát mãnh liệt trong người.

Nên sau khi nghe Minh hỏi, Nga liền liếc mắt nhìn anh rồi tình tứ đáp:

- Em thấy con Hạnh như chuột sa hũ nếp nên nó không muốn gặp anh Minh để khỏi mang tiếng với người nhà ông Cả Bình, chắc hẳn nó quên anh rồi. Còn em lại cô đơn, ở xóm trên xóm dưới thấy không ai bằng anh, nên muốn cùng anh kết bạn để có người tâm sự trong những lúc vui buồn.

Minh cũng đang cô đơn và buồn chán, lại thêm câu nói từ người bạn gái thân thiết nhất của Hạnh, trong lòng thấy có cảm tình ngay với Nga. Rồi từ ngày đó hai người không khác lúc Minh còn có Hạnh. Thân quen với Nga lâu ngày, nhưng Minh còn bao nỗi thắc mắc về Hạnh, tại sao những người trong nhà ông Cả Bình lại không hay biết nàng không còn trong trắng? Lúc đó Minh mới nhớ ra câu nói của Hạnh: “anh đừng lo, em đã có cách!”.

Vì vậy trong những ngày quen với Nga, Minh đã hiểu hết tính cách là nàng quá ranh mãnh lẫn khôn ngoan. Hạnh là bạn thân có lẽ đã nhờ Nga chỉ vẽ để được sống trong nệm ấm chăn êm trong nhà ông Cả Bình chăng?!

Nên những lúc đang vui vẻ bên Nga, Minh mới đem tâm sự ra nói:

- Anh không ngờ Hạnh qua mặt được mấy bà vợ lớn của ông Cả Bình. Bởi Hạnh đâu còn trinh nữ! Bây giờ Hạnh đang sống trong cảnh giàu sang làm bà Tư Hạnh nên đã quên mất anh rồi!

Nga cũng vô tình lên tiếng trả lời:

- Trước ngày con Hạnh về làm vợ bé cho ông Cả, nó đến tìm em tâm sự hết mọi điều và nhờ chỉ cách

qua mặt mọi người, nhất là ba bà vợ lớn của ông ta hay có tính xét nét. Chắc nó làm đúng lời em đã chỉ dẫn nên mới sống sung sướng như ngày nay.

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Phần II

Hạnh về sống với ông Cả Bình đã hơn một năm, nhưng chưa một lần gặp lại Minh, mặc dù hàng đêm nàng thao thức nhớ nhung đến mối tình đầu tiên ấy.

Từ khi Hạnh về nhà ông Cả Bình làm bà Tư, được ông nuông chìu không cho đụng đến móng tay và trong một tuần đã dành cho nàng đến ba bốn đêm chăn gối và suốt cả năm ông Cả chưa hề lên tiếng chê trách nàng không làm tròn bổn phận người vợ.

Hạnh biết ông Cả Bình không nhiều sức khỏe như thời thanh niên, cả khỏe mạnh như lúc Minh cùng nàng ăn nằm bên nhau. Bây giờ với sức tàn của tuổi sáu mươi, ông lại phải chia đều cho các bà vợ, nên trong những lúc ấy nàng nhớ đến Minh vô cùng.

Mới đây Hạnh nghe phong phanh có người nói, Nga đứa bạn gái của nàng đang cặp bồ với Minh gần cả năm nay. Cả hai rất vui vẻ bên nhau và thường đến nơi có cây bình bát bên bờ kinh, uống nước dừa rồi tâm sự bên nhau. Như vậy Minh đã quên nàng rồi!

Hạnh còn biết Nga có tính tình lẳng lơ và ranh mãnh, chuyện giữa Minh với Nga không phải do anh tự chủ động đi tìm, trái lại Nga muốn thay nàng làm người tình của anh.

Mặc dù Hạnh đã có chồng nhưng tính ích kỷ vẫn trỗi dậy trong lòng. Và khi người đàn bà đã ghen, tội ác dù nhỏ hay lớn cũng dám làm, trước nhất để diệt tình địch cho thỏa mãn tự ái.

Hạnh muốn gặp Nga để ép đứa bạn phải xa lánh Minh, bởi nàng đang nghĩ cách nối lại tình xưa với anh, cho thỏa mãn xác thịt sau mỗi khi chung đụng với chồng.

Cho nên vào một hôm Hạnh về thăm nhà, nàng đã nhắn Nga cùng ra chỗ đám cây bình bát ven con kinh xanh để trò chuyện.

Nga những tưởng bạn bè lâu ngày mới gặp lại nhau, nên nó rất phấn khởi đi đến tìm bạn:

- Tao nghe nói mày sống bên ông Cả Bình rất hạnh phúc phải không?

Rồi Nga mỉm cười nói tiếp:

- Mày thấy thứ "bùa mê thuốc lú" tao chỉ cho mày xài, linh ứng lắm phải không?

Hạnh cũng thấy thứ bùa mê thuốc lú ấy quả là linh ứng, một năm qua ông Cả Bình không thể rời

được nàng hơn nửa bước, làm ba bà vợ lớn lại phải sống trong phòng không gối chiếc.

Nhớ đến thứ bùa mê đó khiến Hạnh lại nghĩ Nga đã dùng nó với Minh, nên nàng mới đáp:

- Chắc mày cũng dùng nó với Minh, làm anh Minh lú lẫn quên mất tao rồi!

Hình như Nga không muốn phủ nhận điều đó, nhưng nó chỉ lên tiếng trả lời:

- Tao mà biết thứ bùa này linh ứng như vậy, thì đã dùng nó với thằng cha Hoàng rồi.

- Nên mày mới dùng thử với anh Minh?!

Giọng của Hạnh bắt đầu trở nên gay gắt. Nga đâu hiểu bạn đang ghen, nên nó lại đáp:

- Tao thấy mày bỏ rơi anh Minh, còn tao đang thất tình với cha Hoàng, nên cặp bồ cho cả hai đỡ phải buồn thôi.

Bấy giờ Hạnh mới nói:

- Tao từng nói với mày và cả anh Minh, là tao chỉ chung thủy với anh ấy, không muốn anh Minh chia sẻ tình cảm với một ai hết, kể cả mày đó Nga!

Nghe giọng nói gay gắt trong sự ghen tuông của Hạnh, làm Nga đâm giật mình lẫn ngạc nhiên, nó đưa mắt nhìn chằm chằm vào đứa bạn rồi nói:

- Sao mày ghen giữa tao với anh Minh. Mày đi lấy chồng đã hơn một năm nay, có lần nào đi gặp anh Minh đâu! Cho nên mày đã quên anh ấy tao mới lấp vô chỗ trống đó, đâu có gì sai!?

Hạnh đã nổi cơn ghen thật sự, thấy nơi bãi đất này luôn vắng người, là nơi nàng từng đến tâm sự với Minh, và lâu nay Nga cũng được anh đưa đến đây để thay nàng ân ái.

Hạnh mới long ánh mắt lên nhìn Nga, đoạn nàng lớn tiếng:

- Nhưng tao không muốn mày lấp vô chỗ trống trong tim anh Minh, vì tao còn yêu anh ấy!

Nga không vừa, nó cũng đã trả treo nói lại:

- Mày ích kỷ quá, nếu không nhờ có tao giờ này mày có sống sung sướng không? Hay để tao nói mọi chuyện cho mấy bà vợ lớn trong nhà ông Cả biết, là mày có mưu mẹo để qua mắt mọi người, còn dùng "bùa mê thuốc lú" khiến ông Cả quên luôn các bà vợ lớn đó.

Câu nói của Nga như gáo nước sôi tạt vào mặt Hạnh, làm nàng càng thêm nổi điên. Bởi Nga đi nói xấu chuyện tiết trinh của nàng cho người nhà ông Cả Bình biết, chắc nàng không còn làm bà Tư Hạnh trong nhà được nữa.

Tuy Hạnh còn yêu Minh nhưng nàng cũng đã quen nếp sống sung sướng và được cưng chiều trong nhà ông Cả từ một năm nay, nếu mất một trong hai thứ, nàng không thể sống được.

Trước đây Hạnh chỉ muốn kêu Nga đến để dằn mặt bạn là nên xa lánh Minh, bây giờ nghe nó muốn tố cáo nàng với mọi người. Vì thế mà Hạnh lại thét lên, tay xỉa xói chỉ vào mặt Nga:

- Tao thách mày đó Nga, vì mày không thể nói ra được nữa!

Bấy giờ Nga chỉ nghĩ Hạnh vì quá ghen tuông nên mới nói ra những câu nói xằng bậy, nên nó liền thách thức lại ngay:

- Mày điên rồi Hạnh ơi! Nhưng mày có dám giết tao không?

Nhưng không ngờ khi Nga vừa nói xong đã bị Hạnh giáng ngay một cục đá xanh vào đầu, làm cho nó thấy tối tăm mặt mày, thấy trước mắt toàn là những ánh sao đang lấp lánh. Nga chỉ biết thốt:

- Mày giết bạn thật sao Hạnh?!

Còn Hạnh đã nổi máu điên vì ghen không còn biết suy nghĩ, nàng lại đập tiếp cục đá xanh vào đầu, làm cho Nga thêm mấy cái thật nặng tay, còn miệng nói:

- Mày mắc hai tội lớn, một là cướp người yêu của tao, hai là muốn tố cáo tao với nhà ông Cả. Nên tao phải giết chết mày.

Nga bất ngờ bị đánh vào đầu, nó thấy máu từ trên đầu đang tuôn xuống người xối xả, rồi đôi mắt đang mờ dần không còn thấy bóng dáng của Hạnh ở phía trước nữa, nó chỉ nói được mấy câu sau cùng:

- Mày giết chết tao rồi Hạnh ơi!

Nhìn Nga nằm bất động trên vũng máu, lúc đó Hạnh mới chợt tỉnh, mới hay nàng vừa giết chết Nga. Nàng bắt đầu thấy ân hận, tại sao cơn ghen kéo tới làm nàng quên mất hậu quả. Nhưng sự thể đã rồi có ân hận cũng không thể cứu vãn kịp nữa. Hạnh cũng không thể để xác Nga nằm ở đây, chính quyền biết đến sẽ điều tra rồi lần ra thủ phạm, thế là nàng sẽ phải sống trong lao tù.

Khi con người ta đã phạm phải tội ác, nhưng lại không muốn thú nhận. Bởi vậy trong đầu Hạnh đang nghĩ cách để phi tang cái xác của Nga. Hạnh nhìn dáo dác thấy bên bờ kinh có nhiều cục đá to, cùng những sợi dây leo bên cây bình bát. Đó là cách Hạnh cột đá rồi muốn dìm cho xác của Nga vĩnh viễn nằm dưới lòng kinh cho mất tích luôn...

Đã mấy ngày nay Minh không thấy bóng dáng Nga đến tìm anh, còn người nhà của nàng cũng đang tất tả đi tìm. Bà Tám má Nga vừa trông thấy Minh là lên tiếng hỏi anh ngay:

- Mày dẫn con Nga đi trốn ở đâu, hả thằng khốn nạn kia?!

Minh chỉ biết ấp úng đáp:

- Mấy hôm nay con có gặp Nga đâu, mà tại sao con phải dẫn Nga đi trốn chứ?

Bà Tám đã tru tréo nói trước mọi người:

- Cả xóm trên xóm dưới đều biết hai đứa mày hay xà nẹo bên nhau, tao thấy trai đơn gái chiếc nên không cấm cản hai đứa thương nhau. Nhưng chắc mày làm cho con Nga có chửa rồi, nên nó sợ bị mắng chửi mà trốn nhà bỏ đi mấy ngày nay.

Minh tiếp tục phân trần:

- Thật sự tụi con có thương nhau nhưng sự thể chưa như lời bác Tám nói. Mấy ngày qua con cũng nhớ và đi tìm Nga nhưng không gặp.

Mọi người còn đang phân vân trước sự ngờ vực của bà Tám trước Minh, bỗng có người từ dưới bến

con kinh đi lên, hớt hãi chạy đến báo tin:

- Có xác chết trôi trên con kinh kìa, bà con ơi!

Má Nga vừa nghe xong cùng mọi người chạy ùa ra bến sông, thấy cái ghe kéo xác một cô gái thân thể đã trương sình, quần áo đều bung ra khỏi người, đang cho cái xác trôi dạt vào bờ.

Mới nhìn thấy xác người chết, lập tức bà Tám đã gào thét rồi khóc lên nức nở:

- Xác con Nga đây mà, nó làm sao chết đuối được, nó bơi giỏi lắm...

Mọi người bấy giờ mới nhìn kỹ cái xác chết trôi, rồi có người lên tiếng:

- Không phải cái xác bị chết đuối đâu chị Tám, hình như con Nga bị ai đánh bể đầu mà chết, rồi đem ném xác xuống con kinh nhằm phi tang đây mà!

Bà Tám liền nhìn sang Minh, bà liền tiếp tục tru tréo lên để nói:

- Chắc thằng khốn nạn này giết chết con Nga!?

Từ khi nhìn thấy xác Nga, Minh đã chết điếng cõi lòng, giờ đây nghe tin nàng bị đánh bể đầu mà chết, anh không thể nghĩ ra ai đã ra tay hạ thủ. Bây giờ má Nga đang đau khổ vì cái chết của con gái đang đổ tội cho anh. Cho nên Minh liền lên tiếng bào chữa:

- Tại sao con phải giết chết Nga chứ? Tụi con đang thương nhau mà bác Tám.

- Phải rồi, chắc mày thương quá nên cho con Nga ôm luôn cái bụng, rồi vì nhà nghèo sợ không tiền đi hỏi cưới nên mày mới giết nó để phi tang cho cái bụng chửa của nó đây!

Có tiếng người nói chenvào:

- Ở xóm ai cũng biết thằng Minh với con Nga hay đi chơi với nhau, nếu không phải thằng Minh giết con Nga như lời bà Tám nói, thì còn ai vô đây?!

- Thôi cứ đưa thằng Minh ra bót để người ta điều tra, vụ này để tụi tui lo, còn bà Tám đưa xác con Nga về nhà mai táng đi.

Một nhóm khoảng ba bốn người, mới nói xong đã đến bên Minh liền khóa trái tay anh ra sau, đưa anh đi ngay đến bót cảnh sát…

Minh có bản tính hiền lành nhưng giờ đây anh lại thật giận dữ, bởi ách giữa đàng phải quàng vào cổ, vì gặp nỗi oan tình khó giải thích cùng mọi người.

Tình cảnh này Minh không lường được nó sẽ xảy đến, có ai nghĩ là Nga bị giết và bị dìm xác xuống lòng kinh đâu, và nàng đã gây thù oán với ai để xảy ra cớ sự bi thảm đến vậy?! Bây giờ mọi người cả quyết anh làm cho Nga có chửa hoang, và vì không tiền cưới vợ nên giết chết nàng để phi tang.

Nhưng không còn cái nhục nào hơn, bọn người trong xóm khi dẫn Minh về bót cảnh sát, họ đeo vào trước và sau người anh tấm bảng ghi đậm hàng chữ "tên sở khanh này đã giết chết con gái bà Tám" rồi dẫn đi rảo quanh khắp xóm. Anh thấy cha là ông Hai Phi phải cúi gầm mặt không dám nhìn mọi người, khi bên tai nghe văng vẳng những câu đầy vẻ miệt thị:

- Con trai của ông bà Hai Phi đây mà. Đáng đời thằng sở khanh làm con người ta có chửa rồi đi giết

người để phi tang!

Minh đâu ngờ xảy ra những tình huống xấu xa, đến độ nếu anh có chui xuống đất cũng không hết mắc cỡ và nếu khi ra khỏi nhà giam chắc anh phải bỏ đi biệt xứ không dám trở về nhà nữa.

Rồi ngồi trong nhà giam mà Minh cứ nghĩ viễn vông, ai đã giết chết Nga? Hay tên Hoàng đã lén lút đến tìm nàng, rồi giữa hai người xảy ra xích mích dẫn đến chuyện cố sát bi thảm này!

Nhớ đến việc giữa anh và Nga thường gặp nhau ăn nằm bên bờ kinh, hoàn toàn do khách quan, Nga tự dâng hiến thể xác cho anh chứ anh không hề ép buộc hay đòi hỏi. Cả hai chỉ xem nhau như nhân tình.

Đôi khi anh lên tiếng:

- Nhà anh nghèo không biết lấy tiền đâu để đến nhà hỏi cưới em đây?! Biết đến chừng nào hai đứa mình mới trở thành vợ chồng như mọi người. Mà ăn nằm lén lút như vầy hoài khiến anh không yên tâm!

Nhưng rồi chính Nga đã nói:

- Em nghĩ hai đứa mình khó trở thành vợ chồng với nhau lắm, ba má không thích gả em cho nhà nghèo như anh đâu. Nhưng em thương anh, mình cứ sống vui vẻ như vầy nên anh đừng bận tâm lo nghĩ chuyện hỏi cưới em nữa.

Minh nằm suy nghĩ mông lung đến tận khuya, quá mệt mỏi nên anh chợp mắt lúc nào không hay.

Anh còn đang say sưa trong giấc ngủ, bỗng cảm thấy có người đang gọi đến tên:

- Anh Minh dậy đi, em nói cho anh nghe cái này.

Tức khắc Minh liền thức giấc, anh dụi mắt trông thấy ở bên cạnh có một người con gái mang hình bóng không khác gì Nga, người nàng đang ướt sủng những nước, tóc tai buông rũ rượi nhưng không che hết phần máu đang tuông chảy như dòng suối.

Minh càng kinh hãi hơn khi thấy máu trên người Nga khi chảy xuống sàn nhà lại chợt biến mất.

Làm anh ngạc nhiên đưa mắt nhìn Nga rồi hỏi:

- Nga là ma hay sao?

Bấy giờ hình bóng Nga mới khẽ gật đầu để đáp:

- Em là Nga đây, là hồn oan về báo mộng vì em chết oan ức quá anh Minh ơi!

Minh chỉ nghĩ đến tên Hoàng, vì có lần Nga tâm sự với anh ngày nàng còn đi học trên huyện. Bởi vậy anh mới lên tiếng hỏi tiếp:

- Tên Hoàng đã giết chết Nga?

Hồn ma của Nga liền lắc đầu, nàng bật thành tiếng khóc rồi lên tiếng trả lời:

- Không phải tên Hoàng mà chính con Hạnh đã giết chết em, giết xong nó cột đá dìm xác em xuống dưới lòng kinh để phi tang.

Minh không thể nào tin Hạnh đã giết Nga, và tại sao nàng ra tay cố sát một người bạn gái thân tình

dẫn đến cái chết thảm thương đến như vậy. Anh nói:

- Anh không tin Hạnh giết Nga đâu, bởi cả hai đâu có thù oán gì nhau?!

Âm hồn của Nga vẫn nức nở khóc và đáp lại:

- Con Hạnh nổi ghen khi biết hai đứa mình hay đến khu cây bình bát ăn nằm với nhau, nó lấy đá đập chết em đó.

- Nhưng không có gì lấy làm bằng chứng Hạnh giết Nga hết, còn má em và mọi người trong xóm đang đổ tội cho anh đây!

Hồn ma của Nga nhìn Minh như thông cảm với lời tâm sự vừa rồi, đoạn nàng lắc nhẹ đầu mà nói:

- Em biết hết rồi, anh không thể tránh khỏi tội khi ông Cả Bình chồng con Hạnh là người có quyền thế ở đây, ông ta lại đang say mê nó không để con Hạnh vướng phải vòng tù tội đâu!

Đến lúc này Minh chưa hiểu tại sao Hạnh lại đi giết Nga, nên anh lại lên tiếng hỏi:

- Nhưng tại sao Hạnh lại ghen? Khi mà cả năm nay giữa anh và Hạnh chưa một lần gặp lại nhau!

Hồn ma của Nga lại trả lời:

- Con Hạnh nói tuy sống với ông Cả nhưng nó vẫn nhớ thương đến anh, và từng thề sẽ sống chung thủy với mối tình đầu, nên không muốn anh chia sẻ tình cảm với một ai.

Hạnh quả có tính ích kỷ, sống bên chồng bỏ quên người yêu, mà vẫn không muốn cho Nga đến chia sẻ tình cảm với anh. Bây giờ Minh còn nghe hồn ma của Nga hiện về báo mộng nói rõ trắng đen nhưng không quên buông ra câu nói phủ phàng: “anh không tránh khỏi tội đâu, khi ông Cả chồng nó là người có quyền thế ở đây, không để nó vướng vào vòng tù tội đâu!”

Làm Minh thấy tuyệt vọng, anh đau khổ nói với hồn ma của Nga còn đang đứng ở bên:

- Chuyện giết người phải đền mạng là không tránh khỏi, anh sẽ bị xử tử hình hay chung thân rồi!

Bấy giờ hồn ma mới nói:

- Bởi vậy đêm nay em hiện về rủ anh cùng xuống cõi âm ty để sống vui vẻ cùng em. Ở trên dương trần trước sau gì anh cũng chết, thà anh chết sớm mà khỏe tâm khỏe xác hơn.

Nghe hồn ma của Nga phân giải rồi hối thúc, khiến cho Minh đâm bất đắc chí, nhớ lúc mọi người đều đổ tội cho anh giết chết Nga, nhớ đến tấm bảng treo trước ngực và hình ảnh ba anh phải cúi mặt không dám nhìn ai. Nên anh không còn muốn sống, vì vậy anh lại hỏi hồn ma:

- Anh đang muốn chết đây Nga, nhưng ở chốn lao tù xung quanh chỉ có tường vây và chấn song. Anh biết phải làm sao đây?!

Sau câu than thở của Minh, tức thì hồn ma của Nga đã vỗ tay như ra hiệu cho ai đó, tức thì từ ngoài song sắt hiện ra ba bốn con ma thần vòng, con nào lưỡi cũng dài ra mấy tấc, mặt đỏ ửng như máu, còn sợi dây thòng lọng buông xuống người như cái đuôi sam.

Bọn ma thần vòng đi vào phòng giam, chúng nhảy múa vòng quanh anh, đứa cười nghe thật quái đản, còn đứa lại nói:

- Minh ơi mày hãy đi theo bọn ta, rồi cùng Nga đi báo oán trả thù. Chứ mày sống không bằng chết, sống làm gì cho cực thân khi suốt đời bị lưu đày sống ngoài Côn Đảo xa xăm, không ai thăm viếng!
Hồn ma của Nga tuy chết nhưng nàng vẫn tình tứ nói với Minh:
- Anh Minh ơi, em yêu anh quá! Anh hãy xuống âm ty sống cùng em, lúc đó hai đứa mình thật tự do, không còn lo nghĩ gì nữa!
Lúc này bọn ma thần vòng đã cởi bỏ những sợi dây thòng lọng, chúng tròng vào cổ Minh, trong khi hồn ma của Nga mỉm cười nhởn nhơ, tay nàng nhẹ nhàng ve vuốt lên thân thể anh rồi lượn lờ thì thào nói bên tai anh:
- Anh Minh ơi, anh hãy theo cách mấy con ma thần vòng kia, bện một sợi dây thừng mà tròng vào cổ để tìm cái chết cho tâm hồn được thanh thản bình yên, sống mà hết đời ở trong tù thì còn gì là sống... Anh hãy xé áo quần ra mà bện thành dây, hãy đứng lên ghế rồi...
Bấy giờ Minh mới biết anh đã gặp phải một cơn ác mộng, gặp những hồn ma bóng quế hiện về đang lôi kéo anh xuống dưới địa phủ sống cùng âm hồn của Nga. Nên Minh cố vùng vẫy thật mạnh, bởi anh không muốn chết, nhưng toàn thân đã treo lơ lửng giữa phòng giam, anh càng vùng vẫy sợi dây oan nghiệt càng siết chặt lại...
Lúc này bóng dáng Nga đã mờ dần sau song sắt, trên môi nàng như đang nở nụ cười mãn nguyện…
Minh và Nga đã trở thành thứ cô hồn uổng tử, cả hai sống vất vưỡng nơi chốn dương trần, lấy những ngôi miếu hoang làm nơi tạm trú. Phán quan dưới địa phủ xem sổ tử cho rằng cả hai bị chết oan, vì vậy chưa được vào cửa Quỷ môn cho Ma Vương xét tội.
Lúc bọn ma thần vòng đưa Minh đi xuống âm ty gặp chúa ma vòng. Anh mới biết chúa ma thuộc vào Quỷ Vương có nhiều ma thuật. Sau khi nhìn anh, chúa ma lên tiếng:
- Ta thấy mi còn luyến tiếc cõi trần ô trọc, vì mi phải chết trong sự oan ức bị người đời vu oan là kẻ giết người yêu. Bây giờ mi đã biết ai đã giết con ma nữ tên Nga kia, và vì nó yêu mi nên ta sẽ cho hai đứa luyện được ma công, thứ học thuật biết thay hình đổi dạng lúc ẩn lúc hiện, trở lại trần gian báo oán trả thù những kẻ đã hãm hại hai đứa mi.
Được chúa ma vòng truyền dạy cho ma công, Minh và Nga nhất quyết đến nhà ông Cả Bình khuấy đảo Hạnh, không cho nàng có một ngày sống yên bên chồng. Nga là con ma nữ dâm tình, nó nói:
- Con Hạnh đã giết em vì cái ghen dâm loạn, bây giờ để trả thù xưa, hai đứa mình phải hóa dạng thành người đêm đêm về hành hạ bọn chúng phải sức cùng lực kiệt chết đi, lúc đó chúng ta mới có thể siêu thoát linh hồn được.
Chúa ma đã dạy Minh và Nga thứ ma công lấy đi tinh lực con người để duy trì pháp thuật, lửa không hại được, bùa chú không trừ được. Khi nào cả hai trả thù xong mới hết thứ ma thuật đó.
Thứ ma thay hình đổi dạng, biến hóa giỏi nhất xưa nay gọi là thuật "độn hình", ít loài ma xó ma tranh nào học được, chỉ có Minh và Nga biết đến nên cả hai trở lại chốn dương trần...

Tuy đêm đêm ông Cả Bình bị con ma nữ tên Nga hiện hồn về trong vóc dáng một kiều nữ xinh đẹp. Thân hình con ma nữ tuy không khiêu gợi nhưng với tấm thân nõn nà của thứ hồn ma vừa tuổi hai mươi, thân thể chỉ khoác mỗi tấm vải mỏng manh làm lồ lộ ra hết đường nét từ tạo hóa ban cho. Vì thế dù ông Cả đã tiêu hao nhiều sinh khí, mệt mỏi nhưng vẫn đắm say bơi trong bể tình ma quái.

Có lần Hạnh nằm bên chồng thấy ông Cả Bình ú ớ nói mớ ra những câu bậy bạ, khiến nàng phải đánh thức chồng dậy rồi tủi thân nói:

- Anh bị con ma nữ hớp mất hồn rồi, đêm nào nó cũng hiện về hành hạ anh làm mấy chị em tôi buồn quá. Mình phải tìm cách trừ khử nó đi. Nếu không, anh không còn sức để sống qua "con trăng" này đâu!

Ông Cả Bình cảm thấy trong người mệt mỏi rã rời, muốn ngồi dậy thẳng lưng mà không được. Nghe cô vợ trẻ nói như trách móc, chợt hiểu cả tháng nay ông ta không làm tròn bổn phận của một người chồng với các bà vợ trong nhà.

Bấy giờ ông Cả mới phân trần:

- Bộ em tưởng qua muốn lắm sao, bởi khi nó hiện về trong giấc ngủ, thấy đôi mắt nó cứ nhìn thẳng vào mắt qua mà không chớp rồi đến vuốt ve âu yếm. Qua nào chịu, nhưng chân tay lúc đó đã như bất động...

- Thì em nói anh bị con ma nữ hiện về hãm hiếp mà. Nó dùng đôi mắt ma quỷ để thôi miên, làm sao anh chống được thứ yêu ma quỷ quái đó!

Nói là vậy nhưng chính Hạnh cũng đang bị hồn ma của tên Minh hiện về. Nàng cảm nhận cứ mỗi khi ông Cả Bình đang hôn mê trong cơn ác mộng, hay lúc nàng ngủ một mình trong phòng, là lúc tên Minh bằng hình dạng một con người leo qua cửa sổ bước vào phòng, hắn cũng dùng đôi mắt ma quái nhìn thẳng vào nàng chăm chăm mà không chớp, đoạn hắn nói:

- Hạnh vui duyên mới đã quên anh rồi!

Lần đầu tiên Hạnh gặp hồn ma tên Minh hiện đến bằng xương bằng thịt như người trần, lúc đó hình dạng không phải là hắn mà là một người xa lạ, nhẹ nhàng bước vào phòng nhưng nét mặt còn mang vẻ sợ sệt, làm nàng ngạc nhiên phải lên tiếng hỏi:

- Anh là ai, sao lúc nửa đêm lại dám leo rào bước vào phòng? Anh biết tôi là gái đã có chồng, nếu không mau ra khỏi phòng là tôi sẽ la lên đó!

Hồn ma tên Minh bắt đầu đưa đôi mắt xanh đầy vẻ ma quái sáng như hai ngọn đèn pha, nhìn vào Hạnh như để nhiếp hồn, rồi hắn lên tiếng trả lời:

- Anh là Minh, người yêu của Hạnh đây mà!

Hạnh vẫn luôn nhớ đến Minh, nhưng người con trai này đâu phải là Minh, vả lại anh ta đã thắt cổ tự tử chết trong nhà giam ngay sau ngày mọi người phát hiện ra xác Nga đang trôi sông.

Hạnh đâm ngạc nhiên nên hỏi lại:

- Minh nào? Anh Minh thắt cổ tự tử chết đã lâu rồi, anh đừng giả danh nữa!

Hồn ma vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Hạnh, bấy giờ nàng mới nhận thấy khuôn mặt người thanh niên mới bước vào phòng đang bắt đầu thay hình đổi dạng, trở lại hình ảnh của Minh năm nào.

Lúc đó hồn ma tên Minh mới nói thêm:

- Vậy Hạnh xem nốt ruồi to ở trên ngực không phải của anh thì của ai? Còn cái bớt đỏ trên cổ nữa, lẽ nào em không nhận ra?!

Hạnh nhận ra những đặc điểm trên người Minh, nhưng không hiểu tại sao Minh đã chết lâu rồi bây giờ lại đang đứng trước mặt nàng. Không lẽ Minh là hồn ma hiện về như nàng nghe mọi người thường hay kể những chuyện ma trong đời sống tâm linh?!

Vì thế tuy còn trong vẻ ngạc nhiên đến sửng sốt, nhưng Hạnh cũng cố lên tiếng để hỏi lại:

- Đúng là anh Minh, nhưng anh đã chết! Vậy tại sao bây giờ anh lại đến với em bằng xương bằng thịt, như một người đang sống trên cõi dương gian này?!

Âm hồn của Minh mới thành thật trả lời nàng:

- Hiện giờ anh là con ma uổng tử đang sống vất vưởng trên chốn dương trần. Bởi anh chết oan ức nên khi linh hồn xuống cõi âm ty đã gặp được chúa ma thần vòng. Chúa ma cho anh học phép "độn hình" để có thể thay hình đổi dạng trở về ôm ấp Hạnh mỗi đêm, cho đỡ nỗi nhớ nhung.

Rồi hồn ma tên Minh lại tiếp tục nói:

- Để được gần gũi Hạnh, anh đi tìm người có chứng mộng du đêm đêm thường đi thơ thẩn ngoài đường xá, mượn tạm xác hắn để nhập hồn trở thành "xác người hồn ma" như thế này để đến với em đây!

Hạnh nghe xong thấy hồn ma tên Minh tuy đã chết nhưng vẫn còn yêu nàng, và tình yêu đó hắn mang xuống tuyền đài vẫn chưa quên.

Nghe hồn ma tên Minh nói làm Hạnh thấy bức xúc cả lòng, không biết có phải nàng đã bị hồn ma dùng ma thuật hớp mất hồn không, nhưng nàng lúc bấy giờ như người bị chứng tâm thần phân liệt, đầu óc trở nên u mê quên rằng đã có chồng, lúc đó chỉ biết có tên Minh giả đang ở bên.

Còn hồn ma tên Minh đã đi đến bên Hạnh, hắn bắt đầu vuốt ve mơn trớn nàng như lúc hai người ngày nào còn nằm dưới tàn cây bình bát ven bờ kinh xanh lúc trao cho nhau những nụ hôn tình tứ để rồi nàng phải ngất ngây với hạnh phúc bên người tình đầu.

Vừa ve vuốt lên thân thể Hạnh, đôi mắt của "xác người hồn ma" trở nên say đắm, tên Minh cứ nhìn người yêu trân trối làm nàng phải lên tiếng hỏi:

- Đã mượn xác người, sao anh lại lẻn về trong đêm hôm khuya khoắt? Cả nhà ông Cả mà hay biết sẽ giết phải người ngay, tội nghiệp cho người ta lắm!

Hồn ma tên Minh vẫn nhìn người yêu bằng cặp mắt âu yếm, đoạn hắn đáp:

- Đã lâu rồi anh không gặp được Hạnh, làm anh nhớ nhung lắm, nên mới vừa gặp được người mang chứng mộng du đã nhập hồn mượn xác ngay. Và anh chờ đợi đến đêm khuya khi mọi người đã ngủ say mới dám lén lút leo rào vào đây, rồi sáng tinh mơ anh sẽ đi ngay.

Hạnh không biết nói gì khi lòng nàng đang hoan hỉ thấy hồn ma vẫn yêu thương nàng nồng nàn như thuở ban đầu. Mà may mắn hơn tên Minh mượn xác người đội lốt lén đến tìm nàng, nên tuy biết là ma nhưng vẫn là xác của một thanh niên.

Đêm nay Hạnh lại đang cô đơn lạnh lẽo vì ông Cả Bình đang chia sẻ tình cảm với bà Hai Lài, đã bỏ nàng nằm trơ trọi một mình trong căn phòng vắng. Nghĩ đến chồng, Hạnh chợt lên tiếng hỏi tiếp:

- Nếu lỡ anh đến mà gặp ông Cả đang ngủ ở đây, anh sẽ bị chồng em phát hiện ra ngay?!

Hồn ma tên Minh liền khẽ mỉm cười rồi đáp:

- Không sao đâu Hạnh, âm hồn của Nga cũng đã về vui vầy với chồng em rồi!

Bởi vậy trong tiềm thức, Hạnh chỉ nhớ mang máng lời của hồn ma tên Minh nói, vì lúc bấy giờ hai người đang đằm thắm bên nhau như hồi mới biết yêu. Khi tên Minh đặt môi lên hôn nàng, Hạnh liền nhớ lại những nụ hôn đầu tiên, bây giờ tên Minh đang cho nàng hưởng lại nụ hôn dài đắm đuối ấy, còn ông Cả thì không bao giờ có những nụ hôn nồng nàn như vậy để ban phát cho nàng.

Đến lúc tiếng gà vừa gáy sáng, quả nhiên tên Minh đã choàng người thức giấc để trở về, trong lúc Hạnh còn nằm say sưa trong giấc ngủ sau một đêm dài tận hưởng hạnh phúc với "người yêu ma".

Rồi chỉ vài ngày sau Hạnh thấy xác người hồn ma tên Minh lại lén lút đến gặp nàng xin nhau cùng ân ái, nàng ngạc nhiên hỏi lại "người yêu ma":

- Sao nghe anh nói lâu lâu mới gặp được người có chứng mộng du, mà mới đây thôi anh đã về với em, hôm nay lại về được nữa?

Hồn ma tên Minh vẫn thành thật đáp lại câu hỏi của nàng:

- Anh là ma thần vòng học được cả thuật nhiếp hồn, nên khi thấy tên mộng du hợp vía anh đã hớp hồn hắn, để mỗi đêm có xác người mà nhập hồn đi đến nhà em.

- Anh nói mỗi đêm đều đến nhà em à?

- Phải, những đêm nào ông Cả Bình đến ngủ với em thì anh đến phòng bà cả Hương hay bà Hai Lài, bà Ba Ngọc để ăn nằm với họ.

Hạnh thêm ngạc nhiên khi nghe hồn ma qua xác người nói, vậy tên Minh đâu chỉ yêu có một mình nàng, làm tính ích kỷ lại trỗi dậy trong lòng cô thiếu nữ vừa mới lớn, còn đang rạo rực với ái tình:

- Vậy ra anh là con ma dâm đãng rồi!

Tính hỉ nộ ái ố đâu còn ở trong linh hồn ma quái của tên Minh, trong âm hồn hắn giờ đây chỉ có một lời nguyền cùng hồn con ma nữ tên Nga đến nhà ông Cả Bình quấy nhiễu mọi người làm cho tiêu hao hết sinh khí để trả thù.

Nên hồn ma tên Minh vẫn thành thật đáp:

- Khi anh chết đã thề nguyền cùng Nga đến nhà ông Cả để trả thù, nhất là Hạnh đã nổi máu ghen mà giết chết Nga, còn anh lại hận ông Cả đã cướp mất em trong tay anh.

Mặc dù Hạnh đang nổi tính ghen tuông với cả con ma dâm đãng này, nàng định đuổi tên Minh ra khỏi phòng, nhưng không hiểu tại sao nàng cứ phải thụ động khi nhìn thấy đôi mắt ma quái của hồn ma đang chằm chằm nhìn không chớp.

Rồi Hạnh như người gặp chứng mộng du, không còn biết đến những việc đã và đang xảy ra trong nhà ông Cả Bình nữa.

Bị hồn ma tên Minh nhiếp hồn cho nên Hạnh cứ cảm thấy thương nhớ đến hắn, và nghĩ đến những đêm phòng không chiếc bóng có "xác người hồn ma" tên Minh đến ấp ủ cho nàng đỡ thấy lạnh lẽo cô đơn.

Và ngày tháng cứ trôi qua trong nhà ông Cả Bình mấy tháng trời, từ ông Cả, Hạnh và ba bà vợ lớn đều bị hai con ma dâm tình hiện đến bày trò mây mưa thâu đêm suốt sáng, kéo dài tháng này sang tháng khác khiến mọi người đang trở nên còm cõi héo hon.

Trước đây Hạnh thấy ông Cả Bình sa sút sức khỏe, nghĩ rằng ông vì gần gũi với quá nhiều bà vợ, sau mới biết hồn ma của Nga cùng tên Minh đến báo oán tình thù. Bây giờ chính nàng từ nhan sắc cho đến sức khỏe ngày càng sút kém như chồng, thần xác như mất dần tinh lực, người đang kiệt quệ dần dần.

Cho đến hôm nay Hạnh không còn chịu đựng được nữa, sau khi nghe ông Cả Bình chồng nàng đang nặng nhọc để than thở phân trần:

- Bộ em tưởng qua muốn lắm hay sao, khi con ma nữ hiện về trong giấc ngủ là lúc qua thấy đôi mắt nó cứ nhìn chằm chằm, rồi nó đến vuốt ve âu yếm đòi hỏi chuyện ăn nằm. Qua đâu phải Thần Thánh mà cương lại nổi thứ "mộng tinh"ma quái đó, nên cho dù qua không chịu, nhưng chân tay lúc đó hình như đã bất động, đành để mặc cho con ma nữ được tự do hành động trong những cơn ác mộng hãi hùng đó!

Nghe xong Hạnh liền nức nở khóc to, nàng nói:

- Em cũng bị ma đè như anh, mà hình như ba chị lớn Hương, Lài, Ngọc cũng bị một con ma dâm đãng đến đòi chuyện mây mưa. Bây giờ sức khỏe của ai cũng đang héo hon mòn mỏi, nếu mình không kịp gọi thầy pháp đến trị mấy con ma dâm tặc này, có lẽ cả nhà sẽ phải chết vì không còn đủ sức để sống đâu!

Ông Cả Bình lúc đầu lầm tưởng mọi người đang héo mòn thân xác chỉ vì bệnh tật, nên ông cho bọn đầy tớ đi lo thuốc men cùng các món ăn tẩm bổ đưa về tăng cường sức khỏe cho mọi người, nhưng không có tác dụng gì, về sau mọi người lại càng thêm suy kiệt cho đến ông còn muốn đi không nổi.

Nghe cô vợ trẻ khóc lóc nói, lúc đó ông Cả Bình mới đâm ra lo lắng:

- Qua không ngờ nhà mình bị bọn ma quỷ đến lộng hành, nhưng tại sao qua không nghe mấy bà lớn

kia tâm sự là họ gặp con ma dâm tặc như em?

Hạnh mới nũng nịu trả lời chồng:

- Có lẽ tại họ mắc cỡ với anh thôi, chứ em nghe con ma dâm tặc nói mấy chị lớn thích gặp nó lắm...

Ông Cả Bình liền đưa mắt ngạc nhiên nhìn cô vợ trẻ rồi ông lên tiếng hỏi:

- Tại sao bây giờ em mới nói cho qua biết?

Lúc này Hạnh mới úp mở nói cho ông Cả Bình hiểu chuyện, nhưng không nói ra những cái xấu về nàng. Vì thế Hạnh vừa khóc ôm chồng vừa trả lời:

- Con ma tình dâm đãng này trước đây là người yêu của con Nga bạn em, hắn tên Minh. Bây giờ hắn chết đi trở thành ma thần vòng, cùng hồn con ma nữ đó đến hành hạ mọi người trong nhà chúng ta, nói là để báo oán trả thù!

Ông Cả Bình vẫn còn ngạc nhiên nên hỏi tiếp:

- Qua biết thằng Minh này, nó tự tử chết trong tù vì tội giết con bà Tám. Còn qua đâu có gây thù oán gì mà nó nỡ đến hành hạ mấy bà vợ của qua chứ?!

Hạnh bèn trả lời:

- Con ma thần vòng ngày còn sống hắn cũng si tình em lắm, thấy anh cưới em về làm bà Tư trong nhà nên hắn đâm tương tư thất tình. Sau này tên Minh gặp con Nga, hai đứa mới yêu nhau, và cũng vì ghen nên hắn đã giết chết con Nga dìm xác xuống lòng kinh. Bây giờ hai đứa trở thành thứ ma dâm tình. Em nghe con ma thần vòng nói, hắn đến đây để trả thù cả nhà vì tội anh đã lấy em làm bà Tư, khiến hắn phải đau khổ suốt đời...

Ông Cả Bình nhìn thấy cô vợ trẻ xuống sắc, da dẻ khi xưa hồng hào giờ đây đang xanh như tàu lá úa, còn ba bà vợ lớn cũng không kém gì. Ông ta thấy lời nói của cô vợ trẻ quả không sai nên ông ta mới nói:

- Được rồi qua sẽ cho mời "cô Ba" trên núi Ma Thiên Lãnh về đây trừ gấp hai con ma dâm đãng này.

Bàn xong với cô vợ trẻ, ông Cả Bình liền cho bọn đầy tớ cầm thư đi mời "cô Ba" Gò Dầu đến nhà ngay.

Như mọi lần "xác người hồn ma" tên Minh leo rào lén lút đi vào phòng của Hạnh, nhưng đêm nay hắn không thấy nàng vui vẻ săn đón như trước. Thấy thái độ kỳ lạ của Hạnh trong lòng con ma tình đã mang thắc mắc. Tên Minh liền đến ngồi bên người yêu, hắn vội hỏi một câu để thăm dò tình cảm:

- Người xưa thường nói khi lâu ngày không gặp nhau "vợ chồng mới cưới không bằng vắng bóng lâu ngày" là ý thế nào Hạnh có biết không?

Hạnh học gần hết cấp trung học nên hiểu ngụ ý câu nói của hồn ma, nhưng nàng không trả lời mà khẽ thở dài. Tên Minh thêm nghi ngờ vì sự thờ ơ của Hạnh, hắn lại đưa tay ra ve vuốt vào da thịt nàng, rồi nói tiếp để xem thái độ của nàng ra sao:

- Hạnh ơi, mấy ngày qua tại chúa ma thần vòng dạy anh thêm ma công nên không đến gặp em, nên phải chăng đêm đêm em nghĩ đến chuyện thiếu vắng bóng anh nên đâm giận hờn. Nay vừa trở lại anh thấy em sao hờ hững quá!?

Hạnh vẫn không trả lời, nàng lại buông thêm tiếng thở dài làm hồn ma tên Minh bắt đầu giận dỗi rồi lên tiếng nói sẵng:

- Người ta thức ngủ không yên khi vắng bóng người tình cứ nhớ nhớ thương thương. Còn em như tuyệt nhiên không nhớ đến anh?

Giọng nói của con ma tình làm cho Hạnh thêm cay ghét, nàng đang tàn tạ nhan sắc bởi chính hồn ma tên Minh mượn xác người hành hạ nàng đến sức cùng lực kiệt. Có thể vào những đêm đầu nàng có thương nhớ hắn vì nàng còn yêu hắn, nhưng bây giờ nàng đã hiểu ra con ma thần vòng chỉ muốn đến báo oán trả thù. Ông Cả Bình đã mời "cô Ba" trên Ma Thiên Lãnh về nhà để trừ đôi ma dâm đãng này rồi.

Cho nên Hạnh liền trừng đôi mắt nhìn con ma dâm đãng, rồi nàng mới lên tiếng trả lời:

- Sao anh lại mỉa mai em tàn nhẫn vậy, đêm nào anh cũng leo rào lén lút đến với em suốt cả đêm rồi khi gà vừa gáy sáng lại lén lút quay về. Nhưng đến giờ khi thấy bóng anh xuất hiện là em đâm sợ...

Nói đến đây Hạnh bèn khóc nức nở, rồi vẫn nhìn con ma dâm đãng nàng nói tiếp:

- Tính đến nay chuyện hai đứa mình lén lút ăn nằm không cho mọi người trong nhà ông Cả biết đã xảy đến biết bao lần rồi, khiến giờ đây em đang thân tàn ma dại!

Nghe Hạnh lên tiếng phân trần làm hồn ma tên Minh quá đỗi bất ngờ, hắn nhận ra nàng đang suy kiệt từ thể xác đến tinh thần, đang héo mòn tàn úa như chiếc lá mùa thu sắp phải rời cành.

Chuyện hồn ma của hắn và Nga về quấy nhiễu trong nhà ông Cả Bình đã sắp thành hiện thực, không phải chỉ có Hạnh đang héo úa mà con nữ Nga kia cũng từng nói với hắn:

- Anh Minh ơi, hai đứa mình về đây báo oán sắp đi đến thành công, ông Cả Bình bây giờ ngồi không muốn nổi nữa đó anh!

Tên Minh là thứ hồn ma bóng quế đâu còn mang tính người, hắn học được thuật độn hình trở về gặp Hạnh chỉ mong trả được tình thù, khi hắn còn sống nàng từng quên lời thề để về làm vợ ông Cả Bình cho có cuộc sống giàu sang, được ăn sung mặc sướng.

Chính Hạnh vì tính ích kỷ còn giết chết Nga để tỏ lòng ghen tức, làm linh hồn Nga không thể siêu thoát. Cũng bởi cái chết của Nga làm hắn bị hàm oan mắc vào vòng tù tội dẫn đến bất đắc chí, khiến hắn phải thắt cổ tự tử chết trong lao tù.

Cho nên hồn ma tên Minh trong xác của người bị bệnh mộng du, bèn cười lên khanh khách. Giọng cười mang thứ âm thanh ma quái, hắn bèn nói:

- Hạnh ơi, em và ông Cả Bình sắp đến giờ chết rồi, anh và Nga gần trả xong mối hận thù sau khi cả hai đi xuống âm ty vẫn không thể quên được. Cái chết của Nga do em giết dẫn đến cái chết của anh,

em và ông Cả Bình phải trả giá như vậy đó!

Nhưng hồn con ma thần vòng đâu ngờ, "cô Ba" Ma Thiên Lãnh đã sắp đặt mọi người trong nhà ông Cả Bình bí mật phong tỏa căn nhà nhằm bắt gọn hắn còn trong xác của người mộng du.

Người ta thường gọi thầy Ba Ma Thiên Lãnh là "cô Ba", bởi xác thầy cũng đang mang hồn ma của vợ trong người, mà theo thầy Ba từng nói với mọi người:

- Vợ tui sống khôn thác thiêng, khi còn sống yêu thương tui lắm, lúc chết xuống dưới âm phủ tu đạo bây giờ đã trở thành Thần, nay về mượn xác tui luôn để vừa không bị xa cách vừa độ cho tui hành nghề pháp sư có tay ấn làm bọn ma quỷ phải khiếp sợ.

Cho nên thầy Ba thường có giọng nói ẻo lả đỏ đớt như đàn bà. Người luôn ăn mặc diêm dúa tay đeo đầy cà rá vòng vàng, tướng đi cũng yểu điệu. Thầy Ba đến nhà ông Cả Bình nghe xong mấy lời kể, mới kín đáo dặn dò Hạnh những điều cần thiết khi hồn ma tên dâm tặc mượn xác người xuất hiện:

- Đêm nào hồn ma thằng dâm tặc đến, con nên giữ chặt lấy nó rồi kêu to cho thầy và người nhà đến giải quyết ngay tức thì.

Đêm nay hồn ma tên Minh đã trở lại, con ma dâm đãng theo lệ thường vẫn leo rào lén lút đi vào phòng Hạnh. Hắn đâu ngờ người nhà ông Cả Bình đã bí mật theo dõi mấy đêm liền, đêm nay bắt gặp hắn đã đến phòng bà Tư Hạnh. Ở bên ngoài từ thầy Ba Ma Thiên Lãnh cho đến ông Cả Bình đã cho người giăng "thiên la địa võng", bọn đầy tớ tay gậy tay dao chỉ chờ hiệu lệnh của chủ nhân là ập vào ra tay bắt gọn con ma dâm đãng đang trong xác người, làm sao hồn ma chạy thoát cho kịp.

Bấy giờ khi Hạnh nghe xong hồn ma tên Minh vừa lên tiếng nói hắn đã thỏa mãn chuyện đến báo oán trả thù. Hạnh mới đánh động mọi người khi thấy hắn đang trần truồng định tiếp tục giở trò dâm tặc.

Hạnh bèn nói to cất ý cho thầy Ba Ma Thiên Lãnh nghe được theo như lời dặn:

- Em sợ lắm anh Minh ơi, hãy tha cho em, sức lực của em bây giờ đã cạn kiệt hết rồi!

Vừa nói mà chân tay Hạnh lại giãy nảy lên đùng đùng như để chống đối. Con ma tình dâm đãng lúc đó cứ nhìn nàng trân trối, còn đứng ngớ người khi thấy cử chỉ lẫn thái độ của người yêu đã khác trước đây.

Rồi bất thình lình thầy Ba Ma Thiên Lãnh cùng ông Cả Bình sau khi nghe tiếng động, biết con ma dâm tặc đang sắp sửa xâm hại bà Tư, lập tức cùng mọi người mở cửa chạy ào vào trong phòng.

Trên tay thầy Ba Ma Thiên Lãnh đã cầm sẵn một lá bùa, vội vàng đưa ra dán ngay vào trán con ma tình đang trong xác kẻ mộng du, đoạn thầy thét lớn:

- Bớ con ma dâm đãng, có biết ta là ai không?

Thầy Ba tuy lên tiếng hỏi nhưng rồi chính thầy tự lên tiếng trả lời:

- Ta chính là cô Ba Gò Dầu, dưới âm phủ không một hồn ma nào mà không biết danh. Ta trị tất cả bọn oan hồn hay đi quấy nhiễu mọi người đây!

Thì ra thầy Ba đang cho cô Ba mượn xác hành sự, như kẻ mộng du cho con ma dâm đãng tên Minh mượn xác nhập hồn.
Hồn ma tên Minh bị lá bùa trấn yêu dán ngay vào vùng Tử khí, làm hắn không thể xuất hồn "thăng" khỏi xác người, đành đứng im lìm chịu trận.
Đến lúc đèn bật sáng mọi người nhìn kỹ mới biết xác người mà hồn ma. Bởi người xưa coi có phải ma quỷ hiện hình hay không có nói "ban ngày đưa ra nắng còn ban đêm đem soi trước đèn", nếu có bóng là người còn không có bóng là ma. Nhưng tên dâm tặc vẫn có bóng in đậm trên sàn nhà, hắn còn ú ớ nhưng lại không nói được thành lời.
Lúc này thầy Ba Ma Thiên Lãnh mới giải thích cho mọi người hiểu:
- Con ma dâm đãng đang bị lá bùa làm cho á khẩu, nó không thể "xuất" hay "thăng" khỏi xác người kia được. Ngày mai tui sẽ lập đàn để tra hỏi...

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Phần III

BÁO OÁN TÌNH THÙ

Con m a nữ Nga đêm đó cũng đi theo hồn ma tên Minh đến nhà ông Cả Bình.

Hồn ma nữ thấy ông Cả không ngủ cùng với một bà vợ nào, rồi như linh cảm ra tại sao đêm nay không gian trong nhà ông Cả Bình lại quá im ắng khác với mọi đêm. Vì thế mà ma nữ đâm nghi ngại trong lòng.

Hồn ma Nga tuy không học được phép "độn hình" như tên Minh được chúa ma thần vòng đã truyền dạy, nàng chỉ xuất hiện trong những giấc mơ hoặc hiện hồn như bóng ma để trêu ghẹo mọi người.

Đêm nay khi Nga du hồn đến nhà ông Cả Bình nàng mang mục đích đến hút tinh lực cho ông Cả phải tiêu hao hết sinh khí, cuối cùng phải nhận lấy cái chết khô héo theo như ý đồ đã vạch ra cùng tên Minh.

Ma nữ thấy hiện tượng trong nhà ông Cả Bình trở nên khác thường, nàng định lên tiếng báo động

cho tên Minh biết đề phòng, nhưng không còn kịp. Con ma nữ đã thấy một nghời đàn bà ăn mặc toàn màu đỏ, tóc trắng như tuyết, tay cầm gậy trúc đang là là bay đến bên.

Hồn ma Nga biết đã gặp nữ quỷ thần canh cho nhà ông Cả Bình, nên không thể ở lại báo cho Minh biết hắn sắp gặp nguy hiểm, đành phải bỏ chạy, vì biết không thể đối đầu với nữ quỷ thần này.

Còn nữ quỷ thần mặc áo đỏ vừa bay bổng đến bên con ma nữ tên Nga, nó vừa quơ cây gậy trúc đi cản lối ma nữ nhưng không kịp nữa, ma nữ Nga đã cao bay xa chạy nên đành nói vọng theo:
- Hai con ma dâm đãng sẽ chết dưới tay ta, mi hãy chờ đấy hỡi con ma nữ kia!
Cái ngày Nga trở thành hồn ma uổng tử, lúc xác nàng đang chìm dần xuống dưới lòng kinh xanh, bọn ma-da thủ hạ của Hà Bá đến triệu hồn nàng đến gần vị chúa sông. Lúc đó Hà Bá mới lật sổ Nam Tào xem, đoạn chúa song đã lắc đầu ra phán quyết:
- Tên con ma nữ này không có trong sổ tử chết sông, chắc nó đã chết oan bị dìm hồn phách xuống đây. Vậy bọn bay hãy trả hồn xác con ma nữ vào bờ cho bọn Hắc Bạch vô thường đưa về địa phủ chịu tội.
Bọn ma-da liền tuân theo lời phán của Hà Bá, chúng kéo xác Nga rời khỏi mấy cục đá xanh to tướng mà Hạnh đã cột chặt vào người nàng. Sau ba ngày xác nàng nằm dưới lòng kinh đã trương sình như quả bong bóng mà nổi lên mặt nước, trôi dạt vào bờ.
Âm hồn Nga lúc đó nhìn thấy lũ đầu trâu mặt ngựa đang đi đến, đi đầu là hai con quỷ một trắng một đen trên đầu có sừng. Con quỷ trắng nhìn vào hồn ma mới từ dưới phủ Hà Bá đi lên, nó cũng giở sổ tử ra xem rồi nói với bọn lâu la:
- Con ma nữ này chưa đến số chết, hãy để nó lại trên chốn hồng trần chờ ngày siêu thoát.
Cho nên âm hồn Nga cứ phải vất vưỡng sống nơi trần gian, bởi bọn quỷ canh cửa Quỷ môn nhất định không cho nàng vào nhận tội trước các phán quan.

Ở đó hồn ma Nga thấy có rất nhiều loại cô hồn uổng tử có người chết do thắt cổ, chết đuối, uống thuốc độc quyên sinh v.v... đang khóc lóc kêu gào xin được bước vào 18 cửa địa ngục để chịu tội. Nhưng ma pháp dưới địa phủ quá chặt chẽ, không một con quỷ canh cửa nào dám cho những thứ cô hồn bước qua, dù hồn ma có tiền để đút lót chúng.
May mắn cho Nga gặp được Chúa ma vòng, một loại quỷ thần dưới âm ty sau nhiều năm tu đạo. Tuy Chúa ma chưa thành quỷ vương đi trấn nhậm một phương một hướng như các "nhân thần", nhưng được Diêm Vương giao cho canh giữ số hồn ma đang còn lõng dưới âm ty hay trên trần thế.

Chúa ma vòng từng nói với Nga, trần sao âm vậy nếu dưới âm ty không có "ma pháp" như trên

dương trần sẽ gây thành loạn âm binh, người trần gian sẽ bị bọn ma quỷ lộng hành, sống không yên ổn. Ma pháp chỉ cho phép hồn ma đến trừng phạt những kẻ sống trên trần gian đã và đang làm điều ác đức.

Nga lúc sống tuy không phải một cô gái ngoan hiền biết nghe lời cha mẹ, nàng yêu cuồng sống vội chỉ để thỏa mãn thú vui thể xác, còn làm chuyện ác thất nhân tâm thì chưa hề phạm phải.

Lúc còn sống Nga muốn có cuộc sống vui vẻ với tên Minh sau mối tình đầu đầy cay đắng. Nhưng cây muốn lặng gió chẳng muốn dừng, Hạnh đứa bạn gái thân tình lại ghen tuông vô cớ, ra tay đập chết nàng không thương tiếc làm nàng phải tử biệt sinh ly, trở thành thứ oan hồn không nơi nương tựa.

Bởi vậy mà Nga đã hận thù Hạnh đến thấu tâm can, nguyền rủa sẽ có ngày đến đòi mạng người bạn gái đã gây ra cái chết oan uổng cho nàng. May mắn cho âm hồn Nga đã gặp được Chúa ma và được bọn ma thần vòng bảo bọc.

Hồn ma Nga biết, nàng chân ướt chân ráo bước vào thế giới âm ty, mọi thứ còn bỡ ngỡ trước mọi loại oan hồn uổng tử, nên phải dựa vào bọn ma thần vòng để tránh lũ đầu trâu mặt ngựa khi thấy nàng đang lang thang cô độc, là cô gái trẻ đang tuổi dậy thì có vóc dáng đẫy đà sẽ làm bọn chúng động lòng tà dâm.

Chúa ma vòng sau khi nghe âm hồn Nga kể lại hai mối tình trên chốn dương gian với tên Hoàng, tên Minh cùng cái chết oan ức từ người bạn gái. Chúa ma thề sẽ giúp nàng trị tội Hạnh, bởi tội lỗi này trời sẽ không tha đất không dung.

Hôm nay hồn ma Nga bị nữ quỷ thần áo đỏ cản đường, không cho báo động với tên Minh con ma thần vòng nằm dưới trướng Chúa ma vòng, khiến âm hồn nàng đâm bức xúc mà thưa:
- Xin Chúa ma đến giải thoát cho hồn ma anh Minh đang bị tai kiếp tại nhà ông Cả Bình. Một quỷ thần áo đỏ giăng thiên la địa võng tại nhà ông Cả Bình nhằm bắt con với anh Minh. Chỉ có con chạy thoát được, còn anh Minh có lẽ...
Nga không nói hết câu nhưng Chúa ma đã hiểu, nên vừa nghe xong Chúa ma vòng bèn cười lớn mà nói với âm hồn ma nữ:
- Không phải tai kiếp đâu con, mà đây là do số trời định ra hình phạt đến với vợ chồng tên nhà giàu kia. Dù bọn chúng cậy đến nữ quỷ thần áo đỏ nhưng con và tên Minh nhờ vậy mà được vào cửa Quỷ

môn để được cứu xét tội lỗi.

Nga không hiểu ý từ câu nói của Chúa ma vòng, nàng phải lên tiếng hỏi lại:

- Thưa Chúa ma vòng, vì sao con và anh Minh sẽ thoát khỏi tai kiếp không còn là thứ cô hồn uổng tử?

Chúa ma vòng vẫn nở nụ cười bí mật rồi trả lời:

- "Thiên cơ bất khả lậu", những chuyện trời đất sắp đặt dù ta có biết cũng không thể nói ra. Rồi nữ quỷ thần áo đỏ kia cũng phải bó tay chịu phép. Con hãy chờ xem hồi kết của sự quả báo nhãn tiền đối với những kẻ giết người!

Từ sự vui vẻ của Chúa ma vòng mà âm hồn Nga đã hiểu ra, gia đình ông Cả Bình sẽ tan nát...

Ngày hôm sau thầy Ba Ma Thiên Lãnh đăng đàn có thêm bốn ông thầy cúng đến ngồi trợ pháp. Bốn ông ngồi trấn ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, quả thật hiếm thấy ở một thôn xóm miền quê còn nghèo nàn lạc hậu.

Nhưng nhà ông Cả Bình giàu có từ xóm trên đến xóm dưới không ai sánh bằng, việc gì ông Cả muốn mà không được vì ông dám bỏ tiền miễn sao trừ được hai con ma đâm đãng. Thứ bọn ma tình đang làm ông và bốn bà vợ đêm ngày chịu đau khổ, thân xác cứ tàn tạ dần như chờ ngày chết.

Thầy Ba Ma Thiên Lãnh nổi tiếng ở vùng miền Đông Nam Bộ, trong xác có cả hồn ma vợ thầy được phong quỷ thần ẩn, nên thầy Ba rất tự tin đêm nay khi đăng đàn sẽ triệu được hồn con ma nữ đồng bọn với con ma thần vòng mượn xác người kia, nhờ uy quyền của quỷ thần mà trị tội chúng luôn một lần cho dứt nạn đến quấy nhiễu nơi nhà thân chủ.

Cho nên mới qua canh hai trời vừa về khuya, người dân xóm trên xóm dưới đã đứng đầy ngoài hàng rào, họ tò mò chờ đợi năm ông thầy pháp ra tay trừ ma yếm quỷ để xem tận mắt.

Bốn ông thầy cúng người mặc đạo tràng, trên áo trước sau đều vẽ hình phù bát quái đúng theo hướng ngồi. Ngoài ra trên tay mỗi ông đều cầm thanh kiếm gỗ hay cây phất trần, thứ hung khí dành để đánh ma trừ quỷ cùng mấy cây cờ lệnh được giắt ngay sau lưng. Ở trước mỗi ông còn bày ra một cái bàn thấp, bên trên có mõ, có chiêng, trống và các loại bùa chú cùng một xấp giấy cứng cắt thành hình chữ Vạn.

Riêng thầy Ba Ma Thiên Lãnh mặc bộ áo gần như Địa Tạng Vương U Minh giáo chủ, nhưng đầu chỉ quấn khăn đỏ, tay cũng cầm thanh kiếm gỗ và không thiếu các món đồ lề như bốn ông thầy cúng đang ngồi tứ trụ kia.

Xác người hồn ma tên Minh là nhân vật được nhóm thầy Ba dùng nhử bọn ma thần vòng đến nhà, đang ngồi đối diện với thầy, vì theo như lời cô Ba Gò Dầu đã nhập đồng linh ứng về báo tin cho biết:

- Đêm nay không phải dễ dàng hỏi tội con ma thần vòng đâu. Ta nghe Chúa ma vòng sai bọn lâu la cùng con ma nữ đến quấy phá, chúng muốn giải thoát cho hồn ma tên đồng bọn đó.

Bởi vậy thầy Ba Ma Thiên Lãnh mới chuẩn bị kỹ càng các loại bùa phép lẫn hung khí để đăng đàn. Còn theo lệ thường khi thầy ra tay trừ tà chỉ có một mình là đủ, nhưng đêm nay theo lời "cô Ba" cho hay, Chúa ma vòng sẽ dẫn lũ lâu la và con ma nữ đến giải thoát hồn ma tên Minh đồng bọn với chúng bị thầy cầm giữ suốt ngày qua.

Thầy Ba hiểu rõ, thầy và âm hồn cô Ba Gò Dầu hai người không đủ lực để chống lại lũ ma vòng có hơn chục tên âm binh, vì vậy thầy phải nhờ đến bốn ông thầy cúng về trợ giúp thêm tay trong đêm nay.

Đêm nay khi thầy Ba vừa đăng đàn, tay cầm trống, tay cầm dùi, ngồi xếp chân trước đàn tràng, ở trên bàn hương án đã bày đủ các lễ vật gồm heo gà, tôm cua ốc đều luộc chín.

Ở cạnh bên bàn còn có hai hình nhân nam nữ tết bằng rơm cho mặc áo giấy, trên trán được dán thêm lá bùa trấn yêu. Theo mọi người thì hai hình nhân đó chính là hai con ma dâm đãng thường hiện về nhà ông Cả Bình để quấy nhiễu mọi người.

Hình dạng kẻ mộng du đang ẩn hồn ma tên Minh mang vẻ mặt ỉu xìu, còn ông Cả Bình và bốn bà vợ lớn bé đều ngồi ở phía sau.

Sau hồi đọc kinh kệ bằng tiếng Phạn, thầy Ba Ma Thiên Lãnh đã cùng bốn ông thầy cúng chuyển sang đọc niệm chú bằng tiếng Việt, tay gõ chiêng gõ trống. Bỗng nhiên đôi mắt thầy Ba trở nên lim dim còn miệng ngáp liền mấy cái.

Có lẽ là lúc thầy Ba Ma Thiên Lãnh đang cầu hồn "nhập xác" chính thức mời âm hồn cô Ba Gò Dầu về chủ trì buổi lục vấn hồn ma tên Minh. Có lúc xác thầy đứng lên, tay cầm thanh kiếm múa nhịp nhàng ẻo lả theo tiếng nhạc khí từ bốn hướng vọng về cùng những lời văn tế lễ.

Lâu lâu xác thầy Ba dừng nhảy múa đứng lại đốt giấy tiền vàng bạc hay các tờ bùa lá sớ, rồi vẫy rượu ra khắp bốn phương tám hướng như để cáo yết cùng trời đất, thành hoàng, địa chủ cũng như mời bọn ma xó, các thứ cô hồn các đảng về nhận lễ tế cúng đồng thời chứng giám cho buổi đăng đàn.

Rồi bỗng nhiên miệng thầy Ba bắt đầu thét lớn nhưng giọng nói nghe như của đàn bà, có lẽ âm hồn cô Bà Gò Dầu đã giáng vào xác của thầy:

- Thiên linh linh, Địa linh linh xin các ngài chứng giám cho lòng thành, đêm nay cho được ra tay để trị hai con ma dâm đãng một nam một nữ thường về đây quấy phá mọi người, nhằm trừ họa tai cho gia đình ông Cả.

Nói xong xác đồng liền xé tan lá bùa còn dán trên trán kẻ mộng du, đồng thời đốt luôn cả hai hình nhân nam nữ đang dựng bên đàn.

Trong lúc đó đột nhiên trời đang lặn gió đã có những cơn gió mạnh thổi đến trước đàn tràng, làm ngọn lửa đang cháy âm ỉ trên hai hình nhân lập tức bừng sáng lên rực rỡ. Mọi người cũng không ngờ. Một cô gái hiếu kỳ đang đứng ngoài rào nhà ông Cả Bình đột nhiên bị nhập đồng.

Cô gái từ ngoài đã chạy vào tận sân, tay chân múa máy một lúc rồi ngồi bệt luôn xuống đất cạnh kẻ mộng du, cô ta bấy giờ mới lên tiếng:

- Cô Ba gọi tôi về hỏi chuyện nhà của ông Cả Bình, có phải vậy không?

Ẩn trong xác thầy Ba Ma Thiên Lãnh, âm hồn cô Ba Gò Dầu đã cười lên the thé đoạn nói to:

- Giỏi cho con ma nữ tên Nga, mày với con ma thần vòng tên Minh kia xem trời đất như không có mắt, cho nên bọn mi tự do về đây quấy nhiễu mọi người phải mang bệnh tật! Hôm nay ta quyết trị tội hai đứa mi.

Nói xong âm hồn cô Ba liền đưa tay cầm lấy nhánh bông huệ, định đánh vào xác đôi nam nữ đang ngồi trước mặt nhưng lúc đó mọi người lại chợt nghe một tiếng thét lớn vang lên giữa màn đêm:

- Này nữ quỷ thần áo đỏ hãy ngừng tay, chuyện đâu còn có đó, còn có Chúa ma ta đây tức sư phụ của chúng, nữ ma phải nể mặt ta chứ!

Rồi cũng không ai ngờ được, một ông thầy cúng đang ngồi trấn hướng Tây bỗng nhiên bị âm hồn của Chúa ma vòng hiện về mượn xác.

Sau khi kêu gọi cô Ba Gò Dầu ngưng tay, âm hồn Chúa ma đã đi đến bên đàn tràng liền chỉ vào mặt Tư Hạnh đang ngồi khép nép bên chồng, đoạn Chúa ma dõng dạc lên tiếng:

- Con nữ này đã gieo quá nhiều tội lỗi lẫn tội ác, trời không dung đất không tha được...

Trong xác người bấy giờ cô Ba Gò Dầu đã dịu giọng, bề gì Chúa ma cũng thuộc loại quỷ thần đồng cấp với bà ta. Nên cô Ba liền lên tiếng hỏi:

- Hừm, vậy tội con nữ này là gì nói ta nghe?!

Chúa ma vẫn chỉ tay vào mặt Tư Hạnh mà nói lớn cho mọi người cùng nghe:

- Còn tội gì, con nữ này dối trên gạt dưới và tàn ác lắm. Nó gian trá vì đã thất tiết với con ma nam này trước ngày về làm vợ thằng nam kia...

Vừa nói âm hồn Chúa ma lại chỉ tay về hướng kẻ mộng du mà hồn ma tên Minh đang mượn xác, đoạn lại lấy tay chỉ qua ông Cả Bình như để chỉ rõ hai đối tượng cho mọi người biết. Sau đó âm hồn Chúa ma tiếp tục nhìn vào Tư Hạnh đoạn lên tiếng tiếp:

- Nó cho thằng nam uống thứ "bùa mê thuốc lú" của nó để làm mờ mắt mọi người trong nhà nghĩ rằng nó còn trinh nữ, nhưng chưa hết đâu con nữ này...

Ông Cả Bình vừa nghe đến đây đã thấy hai mắt như tối sầm lại, muốn xây xẩm cả mặt mày, thì ra Tư Hạnh trước khi về làm vợ ông đâu còn tiết trinh đời con gái, cô vợ trẻ đã hiến đời con gái cho tên Minh, nên những giọt máu hồng lăn tăn trên tấm vải trải giường chỉ là trò bịp bợm để qua mắt cả nhà.

Giờ đây ông Cả Bình chỉ còn biết than trời:

- Trời ơi! Tui bị cái con khốn nạn này lừa bịp cả năm trời mà không hay biết gì! Thật khốn nạn cho cái tính háo sắc của tui, có mắt mà không tròng!

Lời than oán của ông Cả làm ba bà Cả Hương, Hai Lài và Ba Ngọc đang ngồi bên chồng, đều đưa ánh mắt đầy vẻ miệt thị nhìn vào Tư Hạnh, còn nàng đang cúi gầm mặt không dám nhìn một ai.

Bấy giờ bà Cả Hương mới lên tiếng nói:

- Cũng tại ông háo sắc thích đèo bồng cưới thêm vợ bé vợ trẻ, bây giờ dì Tư đang bôi tro trát trấu vào mặt cho ông còn thích gái tơ, gái đẹp nữa không!?

Không để mọi người bàn tán, lúc này Chúa ma vòng mới dõng dạc lên án tiếp Tư Hạnh:

- Con nữ này còn phạm phải tội giết người, nó vì ghen tuông khi thấy con ma nữ này cặp đôi với thằng ma vòng kia, nên đã giết con ma nữ rồi dìm xuống dòng kinh cho mất xác. Vậy bao nhiêu tội lỗi ấy có đủ để trừng phạt con nữ này hay không?

Âm hồn cô Ba Gò Dầu nhìn vào cô vợ trẻ của ông Cả Bình phải lắc đầu ngao ngán, cô Ba đành nói:

- Phải cho con nữ này rũ tù để chuộc lỗi lầm vì gây ra hai cái chết, một trực tiếp và một gián tiếp cho đôi ma nam nữ dâm đãng này.

Nói xong cô Ba nhìn về Chúa ma đoạn hỏi:

- Ngoài tội lỗi của con nữ, nhưng những người kia đã mắc tội gì với đôi ma đâm đãng mà chúng đến hành hạ mọi người đến mang tật bệnh?!

Âm hồn Chúa ma chưa kịp trả lời, qua xác kẻ mộng du, hồn ma tên Minh đã lên tiếng:

- Thằng nam già kia là tên háo sắc dâm dãng đâu thua gì tôi, một mình đang sống với ba con nữ mà còn dùng quyền lực o ép con nữ trẻ đây - hồn ma tên Minh chỉ vào Tư Hạnh - phải về làm vợ để xóa nợ. Làm tôi tương tư thất tình đau khổ nên đã thề, nếu tôi có chết sẽ làm con ma dâm đãng hiện về trả mối hận tình này!

Âm hồn cô Ba Gò Dầu còn trong xác thầy Ba nghe xong liền thét nói:

- Nếu mi là hồn ma linh thiêng thì chỉ hiện về quấy nhiễu một con nữ kia thôi, sao mi dám mượn xác người làm loạn cả mấy con nữ khác ở trong nhà? Vậy xác người này là ai? Và mi có hiểu không, con nữ đã mang thằng nam nhỏ ở trong bụng rồi đó!

Những câu hỏi dồn dập của cô Ba Gò Dầu khiến mọi người đang vây quanh nhà ông Cả Bình để xem thầy Ba Ma Thiên Lãnh ra tay trừ tà, đến cả ông ta và ba bà vợ lớn đều trố mắt nhìn vào xác kẻ mộng du rồi lại nhìn sang Tư Hạnh.

Thấy chuyện ma dâm hiện về đã quá gây cấn giờ lại thêm một chuyện éo le khác.

Riêng ông Cả Bình không còn lòng dạ nhìn về cô vợ trẻ nữa. Còn hồn ma tên Minh cũng không khác mọi người khi phát hiện ra việc Tư Hạnh đã mang thai, nhưng đứa nhỏ này là con của ai đây?

Bởi kẻ mộng du đâu biết việc đêm đêm anh ta leo rào vào tư tình với Tư Hạnh, còn chuyện ăn nằm với Tư Hạnh do chính hồn ma tên Minh thực hiện nhằm để báo oán trả thù!

Tên Minh tuy có đi học nhưng ở xóm quê nghèo việc học chưa đến nơi đến chốn, hắn không thể phân tích được chuyện cái thai trong bụng Tư Hạnh là con của ai? Của hắn hay là của kẻ mộng du.

Lúc này cô Ba Gò Dầu đang cắm cành bông huệ liền đánh vào người tên "Minh giả" tới tấp, đoạn cô Ba lại thét lớn hỏi tiếp:

- Vậy mi mượn xác ai mà về, nói cho mau?

Hồn ma tên Minh bấy giờ tỏ ra ân hận, hắn mếu máo trả lời:

- Là xác người mộng du, đêm đêm tôi thấy hắn hay đi tha thẩn ngoài đường và vì hợp bóng hợp vía nên mới mượn xác nhập hồn để đến ăn nằm với người yêu xưa. Bây giờ xảy ra chuyện con nữ có bầu, nên đứa nhỏ trong bụng con nữ này không biết là con của tôi hay của người mộng du?!

Lúc này ở ngoài hàng rào có người nói vọng vào:

- Người mộng du là anh Tư Liêm ở bên xóm nhà ngói đó bà con ơi!

Rồi một tiếng nói khác như am hiểu câu hỏi của hồn ma tên Minh, đã nói chen vào:

- Còn con của ai nữa, con của thằng Tư Liêm chứ đâu phải của hồn ma thằng Minh. Hồn ma chỉ có bóng vía còn thân xác được tuần hoàn là của người trần.

Các lời bàn tán của các người hiếu kỳ đã làm rõ thân thế của kẻ mộng du, hắn chính là Tư Liêm con ông bà Bảy Nam ở xóm trên.

Bấy giờ Chúa ma vòng trong xác ông thầy cúng mới lên tiếng nói:

- Thật oan nghiệt, ta đâu ngờ có chuyện éo le "xác người hồn ma", mà con ma thần vòng lấy hồn vía mượn xác người đi trả thù lại dẫn đến hậu quả như thế này. Làm sao trị tội được con nữ gian ác kia đây?!

Nói xong Chúa ma nhìn xác đồng của Tư Liêm rồi lại thét tiếng nói:

- Thằng ma thần vòng kia, sao không mau trả xác còn ẩn trong đó làm gì!? Ta thề từ nay không truyền dạy cho ai biết đến ma thuật "độn hình" để rồi gây ra những chuyện trái ngang như vầy nữa!

Nói xong Chúa ma lấy cành bông huệ còn trên tay cô Ba Gò Dầu, đánh tiếp vào người tên "Minh giả" cho hồn ma tên Minh phải xuất ra, khi đó thân hình Tư Liêm mới đổ xuống nằm ngủ say như chết.

Lúc này âm hồn cô Ba Gò Dầu đang ẩn trong xác chồng là thầy Ba Ma Thiên Lãnh, liền rút cây cờ lệnh quăng ra phía trước, còn thanh kiếm gỗ cô chỉ ngay vào giữa không gian đoạn thét lớn:

- Hừm, ta mượn lệnh Diêm phủ triệu thằng ma vòng cùng con ma nữ xuống âm ty chịu tội, không thể để bọn mi ở chốn dương trần đi quấy nhiễu nữa.

Xác cô gái đang bị hồn ma của Nga mượn xác đã lắc đầu, miệng đáp:

- Không được, phải bắt con nữ kia phải đền mạng cho cái chết oan ức của ta, đâu để cho nó sống nhởn nhơ như thế được!

Chúa ma vòng mới nói:

- Con ơi, đạo lý âm dương như một, chúng ta không thể hại một người đang mang bầu như con nữ gian ác đó được đâu. Hãy để cho người dương trần xử tội, rồi việc gì cũng sẽ dẫn đến sự quả báo.

Con và thằng ma vòng hãy theo ta đi về cõi âm ty thôi!

Xác đồng ông thầy cúng cũng đã rùng mình liền mấy cái, rồi ngã người nằm xuống đất như Tư Liêm.

Còn hồn ma nữ Nga đang lưỡng lự vì nó chưa thấy Tư Hạnh chết để trả được thù, nên miệng lẩm bẩm nói:

- Con nữ này chưa chết làm sao con siêu thoát cho được, và còn trả thù tên Hoàng sở khanh nữa, lúc đó con sẽ về cõi âm ty xin chịu tội!

Nói xong xác cô gái bị hồn ma nữ nhập đã lảo đảo lắc lư, người run rẩy một hồi sau đó rùng mình co vai, mọi người biết hồn ma nữ đã thăng ra khỏi xác.

Lúc đó cô gái mới ngã vật người như kẻ mộng du và ông thầy cúng.

Cô Ba Gò Dầu tay còn cầm thanh kiếm gỗ liền chỉ vào không gian thêm lần nữa, đoạn lại thét lớn:

- Ái chà chà! Con ma nữ muốn chạy trốn không chịu về cõi âm ty chịu tội hay sao?

Mọi người đã nghe có tiếng âm hồn đang văng vẳng vọng về giữa trời khuya tăm tối:

- Ta nói rồi, ta chưa trả được thù nên chưa xuống âm ty để chịu tội đâu!

Sau câu nói gió lại thổi đến nơi lập đàn tràng mỗi lúc mỗi mạnh, làm những ngọn lửa trên thân đèn cầy đang cháy bập bùng có cây đã tắt ngấm, làm cho không gian về đêm đã tối càng trở nên u ám.

Khung cảnh nơi sân nhà ông Cả Bình, lúc bấy giờ mọi người nhìn thấy thật ma quái và hoang tưởng nếu họ không được chứng kiến tận mắt.

Nhóm ba ông thầy cúng còn tỉnh táo muốn ngăn cản không cho con ma nữ tên Nga chạy thoát, nên đã ném những chữ Vạn lên cao. Bên tai mọi người nghe có tiếng khóc, tiếng hú, tiếng rú sau những chữ Vạn đang biến thành những tia lửa sẹt.

Thì ra bọn ma thần vòng đang đứng cản địa cho hồn ma nữ chạy thoát thân, đành hứng chịu Phật pháp vô biên, có hồn ma bị hóa kiếp có hồn ma mang thương tích nên mới kêu gào lên như thế.

Những người hiếu kỳ đứng coi ngoài hàng rào tỏ ra kinh hãi đã bỏ chạy về, không ai dám ở lại xem tiếp chiến trận giữa người và ma. Còn người nhà ông Cả Bình ai cũng đang co rúm người, mắt nhắm kín vì sợ hãi nhưng không dám chạy ra khỏi khu đàn tràng.

Trận chiến giữa nhóm người thầy Ba Ma Thiên Lãnh với bọn thần vòng kéo dài hơn mười phút, đến khi những ngọn gió thoảng thổi đến mọi người mới chịu ngừng tay.

Ông Cả Bình biết trận thư hùng đã chấm dứt và buổi đăng đàn cũng đã xong, liền kêu người nhà lay tỉnh những người bị hồn ma mượn xác.

Thầy Ba Ma Thiên Lãnh cũng được cô Ba Gò Dầu trả xác, thầy đang tự ngồi thiền để lấy lại khí lực.

Biết thầy đã tỉnh táo, bấy giờ ông Cả Bình mới cất tiếng lên để hỏi:

- Thưa thầy Ba đã trừ xong bọn ma tình chưa?

Thầy Ba ngồi ngẫm nghĩ mới lên tiếng trả lời:

- Khó nói lắm, con ma tên Minh đã bị khuất phục trở về âm ty cùng Chúa ma rồi, nhưng còn con ma

nữ tên Nga trốn thoát được, và âm hồn nó chỉ mong báo được hận thù với bà Tư đây cùng tên Hoàng nào đó, bấy giờ mới chịu về nhận tội.

Ông Cả Bình nghe nhắc đến tên cô vợ trẻ Tư Hạnh là ông ta cảm thấy bực dọc trong người, liền quát với bọn đầy tớ:

- Bay đâu đem nhốt con khốn nạn này về phòng, khi nào tao tỉnh táo sẽ đưa ra xử tội nó.

Bọn gia nhân trong nhà liền răm rắp nghe theo, nhưng lúc này Hạnh như cái xác không hồn, bao điều nàng từng giấu giếm mọi người giờ đây đã bị lôi ra chỉ trong một đêm, và còn phát hiện trong người là đang mang thai với Tư Liêm, một chàng trai nàng chưa từng quen biết. Đúng là kẻ mộng du gặp phải tình ngay lý gian đâu hề biết hắn đã tư tình cùng nàng để truyền giống, bởi lúc đó kẻ mộng du kia chỉ có xác mà không có hồn.

Bấy giờ Hạnh mới tin thật rằng nàng đã mang thai, vì trong những ngày qua nàng thấy trong người thường có những triệu chứng bất thường, hay nôn oẹ hoặc thân xác rã rời, biếng ăn lại buồn ngủ li bì. Trong những lúc đó Hạnh chỉ nghĩ nàng vì sức khoẻ yếu kém nên trúng gió, trúng cảm, chứ đâu ngờ đã mang thai.

Còn ông Cả Bình sau khi thấy bọn đầy tớ đã đưa cô vợ trẻ trở về phòng, ông mới nhớ đến chuyện trừ tà lúc nãy còn chưa kịp hỏi kỹ thầy Ba:

- Thầy Ba xem sao, nhà tui có được sống yên ổn như trước nữa không?

Thầy Ba đâm tư lự một lúc rồi đáp tiếp:

- Tui chỉ biết ba bà vợ lớn của ông sẽ khỏi bệnh vì con ma nam dâm đãng đã bị khuất phục, nhưng còn ông và bà Tư chưa thể biết bởi "thiên cơ bất khả lộ"!

Nghe thầy Ba Ma Thiên Lãnh trả lời khiến toàn thân ông Cả Bình trở nên run rẩy. Hiện giờ với Tư Hạnh sống hay chết ông không còn bận tâm lo nghĩ, còn với riêng ông nếu không qua được kiếp nạn, ông mới thấy luyến tiếc cho cuộc sống giàu sang của mình.

Bởi vậy ông Cả cố van nài thầy Ba:

- Xin thầy nhờ cô Ba bảo vệ cho tui được sống yên ổn, và xin nguyện từ nay sẽ bỏ tính háo sắc và chỉ lo làm các việc công đức từ thiện!

Thầy Ba lại tiếp tục tư lự rồi mới trả lời:

- Tui chỉ biết ba bà vợ ông sẽ khỏi bệnh, còn dù ông có thề nguyền sau này chỉ làm việc công đức từ thiện không hiểu có trễ quá không, nhưng người ta nói "đức năng thắng số", vậy ông cứ thực hiện xem có thay đổi được kiếp nạn không!

Rồi thầy Ba nói tiếp:

- Tuy tui nói vậy nhưng ông Cả không phải sợ, tui cho ông một thứ bùa hộ mệnh cố mà giữ nó cho cẩn thận, nếu làm mất nó thì tính mạng ông chỉ như sợi chỉ treo chuông đó!

Thứ bùa hộ mệnh mà thầy Ba đưa ra cho ông Cả Bình là một chiếc nanh cọp, răng của chúa sơn lâm

mà người đi rừng nào cũng muốn có để phòng thân. Bởi theo những lời truyền tụng cho rằng nanh cọp có nhiều điều huyền bí như:

- Trẻ con hay người lớn đeo nanh cọp trước ngực sẽ tránh được khí phong hàn, gió độc. Không sợ thú dữ. Không sợ ma quỷ hiện về trêu ghẹo. Còn nam nữ thanh niên xem nanh như thứ bùa yêu, khi đeo trong người ăn nói dễ gây cảm tình với người khác phái.

Bởi thế từ xưa nay mọi người thường đi tìm nanh cọp để phòng thân, tạo thành món hàng trang sức độc đáo. Nhất là thứ nanh cọp đã được thầy Ba ếm bùa làm phép thành vật hộ mệnh cho ông Cả.

Cuối cùng thầy Ba Ma Thiên Lãnh tỏ ra bâng khuâng đoạn nói với vẻ mặt thật nghiêm túc:

- Trận chiến tối nay chưa phải đã kết thúc, chưa có bên thắng bên bại, nhưng lực tụi tui đã bất tòng tâm không thể giúp thêm được nữa. Chỉ biết nói sóng gió sẽ êm khi con ma nữ trả được mối hận thù mà bà Tư ra tay giết chết nó. Bởi âm hồn con ma nữ hiện giờ đã chạy thoát, nên nó còn ở chốn dương trần như mọi người đã rõ.

Lời cảnh báo của thầy Ba Ma Thiên Lãnh còn làm ông Cả Bình thêm lo lắng, dù trong tay ông đang cầm thứ bùa hộ mệnh mà thầy Ba vừa trao cho.

Sáng hôm nay nơi sảnh nhà ông Cả Bình như một phiên tòa. Ông Cả ngồi chễm chệ ngay giữa chiếc ghế tràng kỷ dài ở bên là bà lớn Cả Hương, còn hai bên có thêm bà Hai Lài, Ba Ngọc mỗi người ngồi một ghế riêng.

Ngoài bốn vợ chồng ông Cả, trong sảnh còn có thầy Ba Ma Thiên Lãnh cũng như gia đình của Tư Liêm, bà Tám má Nga và ông Năm Cò ba của Hạnh đều được ông mời đến đủ mặt, đến chứng kiến việc gia đình ông luận tội cô vợ trẻ tuổi.

Cho nên "bị cáo" hôm nay chính là Hạnh, người đang mang quá nhiều tội lỗi từ việc trong nhà cho đến ngoài xã hội.

Đêm qua sau buổi đàn tràng, ông Cả Bình quá tức giận về tội lỗi của Tư Hạnh nên cùng ba bà vợ lớn đi thẳng vào phòng nàng.

Lúc đó ông Cả giận dữ đã thét to nói:

- Ba bà vô nắm đầu con Hạnh cạo đầu bôi vôi cho nó tởn cái thói giả thứ gái còn trinh, lại còn dám cho tui uống phải thứ thuốc lú của nó nữa!

Bà Hai Lài người vợ thứ hai của ông Cả được xem đanh đá nhất trong nhà, bà vừa nghe chồng ra lệnh là lập tức ào đến giật lấy tóc Hạnh, tiện tay lấy cái kéo ra cắt gọn mái tóc nàng, vừa sờn tóc bà Hai Lài vừa gầm lên mắng chửi:

- Cái con khốn nạn, mày thương gì chồng tao mà chỉ thương tiền thôi. Đến ma mày cũng dám ngủ

đến có bầu!

Hạnh chua xót định đối đáp "mấy bà cũng ăn nằm với nó, nhưng vì già mới không có chửa như tôi thôi!".

Nhưng bấy giờ vì quá bất ngờ khi thấy ông Cả đang giận dữ nên nàng phải nín lặng chịu đựng. Bởi từ lúc bọn gia nhân đưa về phòng canh giữ, hồn vía nàng còn tận đâu đâu chưa kịp hoàn hồn, giờ lại bị bà Hai túm tóc đang cắt từng lọn trên đầu.

Trước hoàn cảnh này khiến Hạnh đâm bật khóc nức nở thảm thiết, và lúc bấy giờ nàng thấy không cần giấu giếm gì nữa nên mới phân trần:

- Xin anh và mấy chị thương tình, em nào muốn dối gạt ai khi đã thất thân với anh Minh, nhưng anh Cả cứ muốn cưới em về làm vợ để trừ món nợ mà ba má em đang mang với gia đình...

Kể đến đây như để tỏ rõ nỗi oan ức, Hạnh lại nức nở khóc càng to rồi nói tiếp:

- Mà về đây nếu em không còn con gái mấy chị xét nét nào chịu chấp nhận, sẽ đuổi em ra khỏi nhà, còn số nợ của ba má cũng không được anh Cả xóa sạch. Bấy giờ em còn nhỏ nào biết gì nên đi hỏi con Nga nó đã bày cho em làm những chuyện dối gạt chồng để được yên thân!

Mặc dù Hạnh đang phân trần giải tỏa nỗi oan, nhưng ông Cả Bình lúc này vẫn còn trong cơn giận, ông nhìn bà Cả Hương và Ba Ngọc nói như ra lệnh:

- Còn hai bà đi kiếm vôi bôi lên đầu con này cho tui, sáng mai tui mời ông Năm Cò ba nó đến nghe tui xử tội trị con khốn nạn này lúc đó mới hả giận.

Bởi vậy lúc này đầu của Hạnh đã bị cạo trọc, bị bôi vôi trắng vôi đỏ nham nhở còn đang làm rát bỏng, nên nàng phải cắn răng mím môi chịu đựng, vì tay đang bị cột ra sau.

Ngồi ở giữa sảnh mà Hạnh không dám nhìn vào ai nhất là ba nàng, cái tội man trá dối gạt rồi cho chồng uống thuốc lú, ở miền quê không một gia đình nào chịu tha thứ. Chưa hết, nàng còn can tội sát nhân vì đã giết chết đứa bạn gái để diệt khẩu, cuối cùng ăn nằm với hồn ma xác người để có chửa.

Nên Hạnh cúi gầm mặt xuống đất không dám nhìn mọi người. Khi mọi người đã hiện diện đủ mặt, ông Cả Bình mới đập bàn lên tiếng nói:

- Mấy người tính sao với con khốn nạn này, thứ dối chúa gạt cha, gạt chồng? Thứ giết người diệt khẩu và khốn nạn hơn nó còn ăn nằm với ma để có bầu!

Bao nhiêu tội lỗi của Hạnh ông Cả nói ra công khai trước mặt mọi người. Ông Năm Cò ba nàng chỉ còn biết thở dài rồi nói:

- Con dại cái mang, xin ông Cả thương tình con Hạnh, cho tôi lãnh nó đưa về nhà dạy dỗ lại.

Nhưng bà Tám má Nga nhất định không nghe:

- Trả con Hạnh cho ông Năm Cò đưa nó về nhà?! Sao ông Năm ăn nói dễ nghe quá, nó ghen tuông nên giết chết con Nga, bây giờ tôi phải đưa nó ra cò bót để chịu tội giết người, còn pháp luật xử ra sao lúc đó tôi mới chịu êm.

Còn ông Bảy Nam ba của Tư Liêm như có trách nhiệm với giọt máu trong dòng họ đang nằm trong bụng Hạnh, ông mới ôn tồn lên tiếng:

- Đúng Tư Hạnh đã mang quá nhiều tội trên người, và càng éo le khi thằng Liêm con tôi bị chứng bệnh mộng du nên bị hồn ma thằng Minh nhập vào mượn xác, đến ăn nằm nên để xảy đến chuyện Tư Hạnh phải bụng mang dạ chửa. Tuy thằng Liêm không phải là kẻ chủ động, nhưng giọt máu trong người Tư Hạnh lại chính của con trai tôi. Tôi xin chị Tám cho Tư Hạnh sinh xong rồi hãy báo quan.

Thầy Ba Ma Thiên Lãnh cũng nói:

- Đạo trời đất hay luật pháp trên đời không ai xử án một người như bà Tư đang mang bụng chửa hết. Vậy bà Tám hãy suy nghĩ lại, có nên đưa chuyện bà Tư giết cô Nga để phải ngồi tù không?

Bấy giờ ông Cả Bình mới chính thức lên tiếng:

- Hôm nay tui mời mọi người có mặt để tuyên bố Tư Hạnh mắc đến mấy tội trong "thất xuất" trong nhà nên tui xin trả nó về cho ông Năm Cò. Còn chuyện đời như bà Tám muốn đưa Tư Hạnh ra cò bót hay ông Bảy Nam muốn xin nhận giọt máu nằm trong bụng nó, tùy mấy người giải quyết với nhau.

Cái tội "thất xuất" mọi người ở quê ai cũng hiểu, Hạnh đã mắc nhiều tội trong "thất xuất" sẽ bị bên nhà chồng trả về cho cha mẹ ruột.

Hạnh đã mắc những tội sau:

Một là tội không sinh được con, mặc dù nàng đã có thai nhưng không phải giọt máu của ông Cả Bình.

Hai là tội dâm loạn, tức có chồng mà còn cùng tình nhân lẹo tẹo, dù nàng cũng như mọi người trong nhà ông Cả đều bị hai con ma dâm đãng ám, nhưng vì đạo lý gia phong ông Cả Bình không thể tha thứ.

Tội thứ ba là không tôn kính chồng, nàng đã dối trá trong chuyện giả gái còn trinh, cho chồng uống phải bùa mê thuốc lú" làm ông Cả phải u mê.

Tội thứ tư có tính tình độc ác hoặc trộm cắp tài sản bên nhà chồng đưa về nhà. Hạnh tuy không trộm cắp nhưng lại độc ác giết người để phi tang.

Bốn tội nằm trong bảy tội, làm sao ông Cả Bình có thể tha thứ hay che chở cho cô vợ trẻ được nữa.

Còn trong lúc này bà Tám má Nga đâu chịu suy nghĩ, bà vẫn nói oang oang với mọi người:

- Tôi nói rồi, phải đưa con Hạnh ra cò bót để chịu tội giết con Nga, còn nhà nước xử ra sao lúc đó tôi cũng chịu. Giết người phải đền mạng thôi!

Ông Năm Cò ba Hạnh hay ông Bảy Nam ba của Tư Liêm, chưa biết phải ăn nói thế nào với bà Tám để Hạnh thoát khỏi vòng tù tội. Bỗng nhiên từ ngoài cửa đã có hai người cảnh sát đi cùng ông Tám vào nhà, làm mắt bà Tám sáng rỡ liền chỉ vào Hạnh mà nói:

- Nó đó hai thầy, con nhỏ này giết con gái tôi chứ không phải thằng Minh treo cổ trong nhà giam đâu!

Thì ra gia đình ông bà Tám quá nôn nóng muốn trả thù cho cái chết oan ức của con gái, đã đi thưa cò bót từ bao giờ. Ông Tám thay vợ dẫn cảnh sát đi tới tận đây để bắt Hạnh.

Mà thật ra ông bà Tám chưa cần ông Cả Bình cho biết Hạnh giết chết Nga, vì đêm qua mấy người hiếu kỳ kéo đến nhà ông Cả coi thầy Ba Ma Thiên Lãnh ra tay trừ tà, đã chứng kiến cảnh Chúa ma vòng về kể nên họ nói lại cho ông bà Tám nghe không sót một câu. Ông bà Tám mới biết năm xưa họ đã vu oan giá họa cho Minh phải ngồi tù, rồi anh ta đâm quẩn trí đến thắt cổ tự tử chết trong nhà giam.

Sáng nay khi người nhà ông Cả Bình đến mời hai vợ chồng bà Tám đến nhà, là lúc ông Tám đi đến bót để kiện thưa, còn bà Tám mới một mình đến đây. Một viên cảnh sát nói:

- Bà này là Tư Hạnh vợ của ông Cả Bình?

Bà Cả Hương đã nói thay lời chồng:

- Tụi tui vừa công bố, con nhỏ này không còn ở trong nhà và đã trả nó về với gia đình, còn mấy thầy muốn bắt thì làm việc với ông Năm Cò ba của nó đang có mặt ở đây.

Ông Năm Cò liền đưa bộ mặt thiểu não ra năn nỉ với người cảnh sát đang hiệndiện:

- Mấy thầy cho tôi bảo lãnh con Hạnh, nó đang có chửa với thằng Tư Liêm con ông Bảy Nam, để nó sinh xong tôi cho nó đi đầu thú.

Ông Bảy Nam cũng cố nói thêm:

- Phải đó hai thầy, không ai nỡ bắt người mang bụng chửa vô khám nằm hết!

Nhưng một người cảnh sát đã nói:

- Những tội khác còn cho tại ngoại được, riêng tội giết người thì không thể vì thủ phạm có thể bỏ trốn, muốn được tại ngoại phải có phép của tòa án.

Nói xong hai người cảnh sát liền dẫn Hạnh đi về khám không hề nói thêm câu nào nữa.

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Phần IV

QUẢ BÁO NHÃN TIỀN

Hồn ma về báo oán không ai dám nói đó chỉ là chuyện hoang đường không có thật, bởi ở xóm quê ai cũng từng chứng kiến cảnh nhóm thầy Ba Ma Thiên Lãnh đánh âm binh cùng bọn ma vòng, hay nghe nói đến cảnh hồn ma nhập xác người bày trò dâm đãng.

Nhưng hôm nay lại nghe thêm tin Tư Hạnh vừa chết trong nhà giam, làm dư luận xóm trên xóm dưới lại càng thêm xôn xao bàn tán...

Hạnh bị tống vào nhà giam tận trên tỉnh, bởi tội giết người của nàng thuộc khung phạt đại hình. Và dù đang mang thai chờ ngày sinh đẻ nhưng Hạnh không được cho biệt giam, bị cho giam chung một xà lim với các nữ tù nhân khác.

Mặc dù Hạnh đã ân hận rất nhiều bởi lỗi lầm đã gây nên, nhưng các hồn ma bóng quế đều vô hình vô ảnh mắt người dương trần không thể thấy. Cho nên Hạnh luôn bị ám ảnh hồn ma Nga sẽ trả thù, như đêm âm hồn Nga về nhập xác đồng hâm dọa, nhưng nàng không thể biết vào lúc nào và cách hồn ma nữ sẽ trả thù ra sao, khi nàng đang ngồi trong xà lim chờ ngày ra tòa lãnh án.

Từ hôm Hạnh cúi đầu nhận tội đã giết chết Nga, bị tống giam ngay vào xà lim này. Ngay ngày đầu tiên ăn cơm tù, Hạnh đã bị bọn "đại bàng" đánh cho một trận để chào sân.

Tên nữ đại bàng ở xà lim mới chỉ hơn hai mươi tuổi, tức trạc tuổi với Hạnh.

Tuy vậy lại tỏ ra rất anh chị, bọn nữ tù lớn nhỏ ở đây đều phải kêu nó bằng chị Hai. Chị Hai thường vào mỗi tối đều kêu nàng đến đấm lưng đấm chân tay cho nó ngủ, hay lúc tắm rửa đến kỳ cọ, còn mỗi buổi sáng đi lấy nước cho nó rửa mặt như một nô lệ. Khiến Hạnh thấy nhục nhã chua chát vô cùng.

Mới thấy cuộc đời thường mạnh được yếu thua, con nữ đại bàng trước đây từng là nữ tướng cướp, dưới trướng có hàng chục tên đàn em nam có nữ có, chuyên đi cướp bóc trên các tuyến quốc lộ về đêm.

Nếu Hạnh không làm vừa ý chị Hai, tức khắc nó không thèm nói mà chỉ cần búng nhẹ tay là có đám lâu la ở đây nhảy đến đánh ngay, bởi vậy nàng không thể chịu đựng nổi những trận đòn ấy, lại thêm cái thai đang ngày mỗi lớn lỡ bị sảy đi càng thêm khổ.

Những gì Hạnh bị con nữ đại bàng ức hiếp là thấy trước mắt trong thực tế, còn vào mỗi đêm sau khi đấm lưng đấm tay chán cho con chị Hai đại bàng ngủ yên, thể xác và đôi tay nàng đã mỏi rã rời. Nàng vừa nghỉ tay nằm xuống là đã ngủ say sưa.

Đêm nào cũng như đêm nấy, Hạnh gặp toàn ác mộng hiện ra trong đầu, toàn những bóng ma chập chờn có hình dạng đầy máu, hay đang le cái lưỡi thật dài quấn chặt lấy nàng, khóc lóc thét gào:
- Mi ác quá! Mi giết chết con Nga còn kêu chồng mướn bọn thầy pháp về trị nó với tên Minh. Nhưng mi đâu hiểu, hồn ma bóng quế khi tu luyện thành tài có thứ ma thuật "độn hình" đến trả thù, như mi đã thấy. Và đừng tưởng mi vào tù ngồi sẽ được bình an vô sự vì máu phải trả bằng máu đó...

Đôi khi Hạnh chỉ nghĩ, do nàng bị ám ảnh bởi tội ác mà đêm nằm sinh ra những cơn ác mộng khủng khiếp. Nhưng cho đến một đêm nàng đang nằm ngủ, chợt thấy một người con gái đến lay chân. Cô gái này không phải em út của con nữ đại bàng, khuôn mặt nó hiền hậu cũng mặc áo tù không khác nàng.

Hạnh dụi mắt nhìn cô gái rồi hỏi:
- Bạn mới bị đưa vô xà lim này?
Cô gái chỉ mỉm cười đoạn lắc đầu đáp, mà giọng nói lại đầy vẻ khiêu khích:
- Không, tao ở đây đã lâu lắm rồi nhưng tại mày không biết thôi...
Hạnh đâu biết cô gái đang ở bên nàng là một hồn ma, đêm đêm thường hiện về trêu chọc các nữ tù. Đêm nay hồn ma cô gái đến gặp nàng với nhiệm vụ vừa được con ma nữ Nga đến giao phó.
Cho nên hồn ma cô gái đang nói tiếp:
- Tao không ngờ trước đây mày oai phong lẫm liệt làm bà Tư Hạnh sống trong cảnh giàu sang nhung lụa, có kẻ hầu người hạ, mà bây giờ mày chỉ là con nô lệ cho con nữ đại bàng nhãi nhép kia, đêm ngày phải đấm lưng, đấm chân tay cho nó ngủ yên, tao thấy nhục nhã cho mày quá.
Hạnh như người bị thôi miên bởi đôi mắt của hồn ma cô gái đâu biết nàng đang gặp cơn ác mộng, đâu biết cô gái đó là ma hiện hình, nên đang nhìn cô ta bằng ánh mắt thân thiện như đã từng quen biết lâu ngày. Sau khi nghe những khích bác của hồn ma, bấy giờ trong lòng Hạnh đang có nhiều uất ức, nên nàng đã gân cổ lên để trả lời:
- Tao thân cô thế cô lại đang buồn cho thân phận mới phải chịu nhịn nhục, chứ ngày xưa tao từng lấy đá đập chết người. Thử con nữ đại bàng ấy tao mà đánh là nó phải bại trong tay.
Hồn ma cô gái liền trở giọng cười mỉa mai nói:
- Buồn mà phải chịu nhục hay sao? Tao thấy mày nên đánh cho con nhãi ranh đó mặt trận để lên làm "chị hai"có sướng không, khi đó mày có buồn cứ nằm sai khiến bọn lâu la đến phục vụ từ chân răng đến kẻ tóc.
Hạnh nghe thấy câu nói của cô gái rất chí lý, vậy mà từ ngày đầu nàng không nghĩ đến để con nữ đại bàng bắt nạt từng giờ, từng ngày. Nhưng khi nhìn lại thấy bọn lâu la của nữ đại bàng toàn thứ đầu

trâu mặt ngựa, lại khiến nàng đâm nhục chí.

Bèn lắc đầu ngao ngán trước hình bóng của hồn ma cô gái, rồi bằng giọng nói rụt rè nên đành tâm sự cho cô gái biết:

- Bọn chúng đông người quá!

Hồn ma cô gái liền đáp lại nhưng cô ta vẫn không quên những câu nói khích:

- Cứ đánh ngay con nữ đại bàng, bắt nó gọi mày bằng chị hai tức khắc mấy đứa kia phải phục tùng. Ngoài mày còn có tao ở sau yểm trợ, lo gì!

Qua lời chỉ dẫn của hồn ma nữ, bây giờ Hạnh vẫn như người mộng du sống trong ảo giác, nàng đã rùng mình thức giấc nhìn thấy con nữ đại bàng cùng đám lâu la đã ngủ say cho nên thấy hăng tiết, máu nóng trở nên sục sôi trong cơ thể.

Nghĩ vậy nên Hạnh đã âm thầm đến bên con nữ đại bàng, liền thoi cho nó mấy nắm đấm đau như trời giáng, nếu ở đây có mấy viên đá xanh nàng lấy đập chết nó như đã từng đập chết Nga. Không có đá xanh, bấy giờ Hạnh nhanh như chớp nàng đưa cả hai tay ra để bóp cổ con nữ đại bàng phải chết trong xà lim này. Có như vậy nàng mới trở thành nữ chủ mới ở đây.

Con nữ đại bàng bất ngờ bị đánh đau điếng, nó choàng thức giấc thấy Hạnh đang đánh túi bụi vào người, làm nó phải la toáng lên:

- Tụi bay đâu con Hạnh đang đánh tao đau quá!

Còn Hạnh như con cọp đói ăn, nàng cứ bóp lấy cổ con nữ đại bàng miệng thét nói:

- Mày phải gọi tao là chị hai, mày phải là một con nô như tao trước đây, thì tao mới tha mạng!

Nhưng Hạnh đâu ngờ, tại sao con nữ đại bàng mới chỉ trạc tuổi nàng lại được bọn đàn bà con gái lớn nhỏ gì đang sống trong xà lim phải tôn nó lên làm chị hai. Bởi trước đây nó là một nữ tướng cướp, giỏi võ và cũng giết người không gớm tay.

Còn đám lâu la đang ở trong xà lim, trước đây từng là đàn em nó, cùng bị bắt một lượt với chủ tướng.

Nên khi chúng tỉnh dậy thấy "chị hai" đang bị Hạnh đè đánh tơi bời, chúng vội vàng xông đến giải thoát.

Còn con nữ đại bàng tuy chưa kịp được bọn đàn em giải thoát, nó cũng không vừa, thấy Hạnh chỉ giở những món đòn cổ điển, biết nàng không một miếng võ hộ thân. Nó đã vùng dậy không để cho nàng bóp cổ nữa, đang chuyển từ thụ động sang hành động.

Con nữ đại bàng liền nắm lấy áo Hạnh mà quật ra một đòn nhu đạo, làm cả thân hình nàng đã nằm sấp dưới sàn cho bọn em út đến xử trí, còn sắc mặt nó trở nên giận dữ đã thét lên:

- Giết chết con này cho tao! Còn trách nhiệm tao xin chịu cho.

Có lẽ bấy giờ Hạnh đã tỉnh trí, không thấy hình dạng cô gái từng xúi bậy nàng ra tay đánh con nữ đại bàng đâu, nên đã quá sợ hãi. Hạnh biết không thể chống lại với đám năm đứa con gái hung dữ kia

đang hầm hè tiến đến, cho nên miệng nàng liền thốt những lời khẩn thiết van xin:

- Xin chị hai tha tội cho em, em lỡ dại... Em còn đứa con đang mang trong bụng...

Nhưng ngay trong lúc này ánh mắt Hạnh đã nhìn thấy bóng Nga xuất hiện bên ngoài chấn song hồn ma nữ đang đứng khoanh tay để nhìn, rồi nó mở miệng cười như thỏa mãn. Hồn ma nữ cứ lướt nhẹ từ ngoài song sắt vào đến trong, nó đến bên Hạnh để nói thầm vào tai nàng:

- Giờ đền tội của mi đã đến, mi xem bao oan hồn đã nhập xác vào lũ em út của con đại bàng kia, bọn chúng sẽ dẫn mi xuống dưới tuyền đài để chịu tội đã giết chết ta năm xưa đó!

Người đời nào biết hồn ma đang hiện về báo oán, còn người sắp chết đã nhận ra được tất cả, từ người sống cho đến những âm hồn đang réo gọi. Có chết mới thấy lại cuộc sống của mình, nhưng hối hận cũng đã muộn màng.

Còn trên cõi đời thường, khi bọn đàn em nghe được lệnh của nữ chủ tướng, bọn chúng liền ngừng tay không đánh Hạnh nữa, mà chuyển qua cởi hết áo quần nàng nhưng không phải xé nát để kết thành sợi dây thòng lọng treo cổ, vì bọn chúng muốn nàng chết bằng cách ngạt hơi trong một thân thể lõa lồ.

Thứ túi ny lông không bị cấm đoán trong mọi nhà giam, bấy giờ là thoáng khí để bịt kín hơi thở của Hạnh. Vì thế chỉ trong mấy phút, thân xác nàng có giãy lên mấy cái rồi trở nên bất động hoàn toàn, nhìn qua màn túi trắng trong bọn chúng thấy rõ nàng đã chết, máu mũi đang chảy ra còn đôi mắt đã trợn trắng hình như đã hiểu ra nỗi ám ảnh hồn ma của Nga sẽ trả thù nàng ra sao, bây giờ là thế này đây.

Hạnh không ngờ hồn ma nữ Nga bị nàng giết chết oan, đã trả xong được mối thù mà nó từng thề "máu phải trả bằng máu".

Khi đó linh hồn Hạnh vừa rời khỏi xác, hồn ma của Nga mới đi đến bên, nắm lấy tay nàng mà nói:

- Khi mày còn sống giữa tao và mày âm dương cách biệt. Có mối thù bất cộng đáy thiêng, oán thù cần phải trả. Bây giờ mày đã trở thành hồn ma như tao, chuyện oán thù ở dưới cõi âm là không có, nên chúng ta vẫn là đôi bạn tốt của nhau...

Khi mọi người ở xóm trên xóm dưới nghe tin Hạnh chết trong tù, không ai tin bọn đại bàng trong xà lim đã giết chết nàng dù chúng đã bị luật pháp trừng trị, nhưng họ vẫn tin rằng trên đời này là có ma, sự quả báo sẽ đến với kẻ thủ ác nếu không bị luật đời trừng trị cũng bị luật của trời đất đến hỏi tội. Vậy là hết đời một cô gái vì yêu và ghen, đã lầm đường lạc lối...

Hồn ma nữ Nga không quên mối tình đầu đau khổ với tên Hoàng, thứ ái tình bồng bột của thời con gái đã đưa đẩy nàng đến hậu quả đánh mất tương lai, rồi tiếp tục sa ngã vào tình loạn, nên đến bây giờ chỉ còn lại hận thù.

Trong triết lý từng có câu nói có chết mới thấy được cuộc sống, hồn ma nữ cũng thế.

Khi Nga bị Hạnh đập chết ở bên bờ con kinh, linh hồn nàng trở nên vô thừa nhận, dưới cõi vô hạnh cho rằng nàng bị chết oan nên không chấp nhận cho siêu thoát, còn ở cõi trần gian đến ba má nàng cũng không cho vào nhà, xác chỉ được để ngoài vỉa hè.

Bởi tập quán mỗi khi ai chết đường chết chợ, mọi người cho rằng hồn ma là thứ cô hồn uổng tử, nên dù là thân nhân cũng không cho đưa xác vào nhà mai táng tẩm liệm, sợ hồn ma theo chân bọn cô hồn các đãng trở về nhà phá phách.

Nên khi chết, Nga trở thành con ma nữ mang mối hận thù với Hạnh đến tận xương tận tủy, rồi đến Hoàng tên sở khanh đưa nàng đến cuộc sống dâm đãng với Minh không điều kiện, miễn sao nàng được thỏa mãn thể xác vì thứ ma túy tình ái đã thấm sâu vào người không thể quên được.

Sau khi trả thù được Hạnh từ trong trại giam, bấy giờ linh hồn Nga cảm thấy lòng đã nhẹ nhàng đôi chút, và nàng bắt đầu đi tìm tên sở khanh...

Ngày hai đứa quen nhau từ dãy nhà trọ lúc nàng còn học trên huyện, và tên Hoàng cao bay xa chạy khi nghe Nga đã mang thai với hắn.

Lúc đó Nga yêu Hoàng một cách chân thành, bởi hắn là mối tình đầu đời của nàng. Hoàng đẹp trai, da dẻ trắng trẻo lại có hàng ria nằm gọn trên môi cùng mái tóc mượt mà đen bóng. Làm nàng tôn sùng hình ảnh đó trong tim và sung sướng khi nghe hắn thốt những câu nói trữ tình đầy lãng mạn.

Với mối tình đầu ấy nên luôn ở trong ánh mắt Nga chỉ có màu hồng, và sau những lần gặp gỡ được Hoàng hứa hẹn khi trở thành bác sĩ hắn sẽ đi hỏi cưới nàng về làm vợ ngay.

Một cô gái mới tuổi mười bảy còn ngây thơ trong trắng như Nga, nàng vô tư tin ngay vào lời hứa hẹn của tên Hoàng, chấp nhận hiến dâng đời con gái cho hắn không chút hối tiếc.

Khi tên Hoàng biết Nga đang mang thai, tức thì hắn đã vội cao bay xa chạy, nàng mới biết hắn chỉ là một tên sở khanh, kẻ chuyên đi lừa đảo tình tiền.

Bây giờ hồn ma Nga đoán biết, tên Hoàng vẫn theo thói "ngựa quen đường cũ", hắn vẫn tiếp tục đi lừa đảo tình tiền của những cô gái nhẹ dạ, nên một cô gái ma như nàng đi tìm hắn không còn khó khăn như xưa. Bao nhiêu cô hồn uổng tử ở khắp mọi nơi, chỉ cần một thoáng một buổi đã biết tên Hoàng đang ở đâu...

Trước đó tên Hoàng đi trốn mọi người, hắn nợ tình nợ tiền ở khắp mọi nơi nên đã chạy ra thị xã để tiếp tục giở trò lừa gạt gái tơ như cố tật.

Ở đây Hoàng đóng vai nhà tạo mẫu thời trang, hắn muốn thu hút các cô gái mang mộng trở thành người đẹp chân dài.

Tên Hoàng đã thành công trong trò lường gạt tình tiền, với bản chất lưu manh cùng dáng vẻ hào hoa phong nhã chưa thể làm phôi pha lên một thanh niên đang tuổi hai mươi lăm. Vì thế sức cuốn hút từ tên Hoàng đã làm bao cô gái phải mê say, sa ngã vào trong vòng tay của hắn.

Tên Hoàng như một gã đĩ đực, già không bỏ trẻ không tha miễn sao có ai cung phụng tình tiền là hắn

gật đầu chấp nhận.

Nhưng thiên bất dung nhan, tên Hoàng đâu ngờ Nga đã chết trở thành ma nữ, và từ trong cõi vô hình vẫn mang nặng mối hận thù muốn bắt hắn phải trả nợ cho nàng cũng như cho các cô gái lầm lỡ khác. Cho nên đêm nay trời tối đen như mực lại thêm cơn mưa lớn đang trút nước xa xả xuống mái nhà, làm tên Hoàng cứ cuốn mình ôm lấy cô nhân tình mà hắn vừa mồi chài được.

Bỗng nhiên tên Hoàng nghe thấy có tiếng rú khủng khiếp của Thu Hiền nhân tình mà hắn đang ôm ấp, liền quay lại nhìn. Hắn thấy miệng Thu Hiền đang còn há hốc còn tay chỉ ra cửa sổ, cô ta vừa thấy qua khung cửa kính sau những ánh chớp sấm sét, là một bóng người đang lướt qua lướt lại, toàn thân mặc đồ trắng nhưng khuôn mặt lại đỏ như máu cùng mái tóc buông xõa bù xù.

Kinh hãi hơn trên khuôn mặt ấy lại lòi ra hai con mắt màu xanh đang rực sáng, nên vừa trông qua thấy thật quái đản vô cùng.

Vì thế Thu Hiền liền lắp bắp nói với tên Hoàng:

- Có ma anh Hoàng ơi... mà không phải ma đúng hơn là một con quỷ...

Nhìn ra cửa sổ tên Hoàng chỉ thấy nước mưa đang tuông rào rào qua khung cửa kính và hắn không thấy bóng một ai, nên bèn trấn an cô nhân tình:

- Thời buổi này làm gì có ma hay quỷ. Tại em xem nhiều chuyện kinh dị nên đầu óc sinh ra ảo giác.

Thu Huyền lắc đầu lia lịa, cô ta lại nói:

- Em thấy... một con quỷ mặc đồ trắng có khuôn mặt đỏ như máu, còn đôi mắt lòi ra có màu xanh như hai ngọn đèn, con quỷ cứ nhìn vào đây, nhưng tại sao bây giờ em không thấy nữa?

Thu Hiền vừa nói xong, cả hai chợt nghe có một tiếng động lớn từ ngoài dội vào, và trong chớp mắt. Trước mặt cả hai xuất hiện ra một nàng con gái xinh đẹp với quần áo ướt sũng những nước mưa, đang làm lộ ra cả phần ngực đang phập phồng bởi kết dính qua lớp vải áo mỏng manh.

Tên Hoàng chợt nhận ra đó là Nga, cô nữ sinh năm nào đã bị hắn bỏ rơi ở huyện. Nhưng hắn thật ngạc nhiên không hiểu tại sao Nga lại biết hắn đang ở đây mà tìm đến, tại sao nàng lại mạnh mẽ như một thanh niên đã tung được cửa để vào phòng?

Nhìn thấy mặt Nga đang ướt đầm nước mưa nhưng không che giấu một màu đỏ ửng vì sự giận dữ. Tên Hoàng không biết rằng là của hồn ma nữ đang đến báo oán trả thù. Cho nên hắn còn bình tĩnh liền cất giọng thét lên để hỏi như không biết nàng là ai:

- Cô là ai sao dám đột nhập vào nhà tôi?

Hồn ma của Nga bấy giờ mới thay hình đổi dạng biến thành con ác quỷ, hình dáng biến thành con ác quỷ, hình dáng như cô nhân tình tên Hoàng vừa mô tả.

Khuôn mặt con ma nữ đang từ màu đỏ ửng đã chuyển dần bằng màu máu đỏ tươi, còn đôi mắt lồi ra

chiếu ánh sáng xanh vào ngay mặt tên Hoàng. Rùng rợn hơn, trên mười đầu ngón tay là những móng vuốt dài nhọn đang nhỏ từng giọt máu, rồi rơi lả tả xuống sàn nhà biến thành những giọt nước mưa. Tên Hoàng vội ngồi nhỏm dậy, hắn bắt đầu hoảng hốt muốn chết điếng người như Thu Hiền nằm ở bên. Và trong sự hoảng hốt ấy hắn đã nghe con nữ quỷ với giọng âm vang the thé trả lời:

- Mi không nhận ra ta hay sao, hở tên sở khanh đểu cáng? Mi cũng chưa từ bỏ cái thói lường gạt tình tiền các cô gái nhẹ dạ cả tin mi là người tốt hay sao?

Lúc này con nữ quỷ không bước chân đi mà bay lơ lửng nhẹ nhàng đến gần hắn, mắt cứ nhìn chăm chăm vào tên sở khanh như muốn cho thấy những tia máu đỏ đang nổi lên trong tròng mắt màu xanh thần bí mang đầy vẻ uất hận căm hờn, chực chờ muốn ăn tươi nuốt sống lấy hắn.

Rồi con nữ quỷ tiếp tục bằng giọng nói nghe cứ lanh lảnh bên tai:

- Ta là ai à? Ta là con Nga ngây thơ, là người tình năm xưa được mi tặng cho một cái bào thai đang còn trong trứng nước rồi mi quất ngựa truy phong trốn đi biền biệt cho đến giờ. Ta đã thành ma giờ đây cũng đã trở thành nữ quỷ đến đòi nợ máu của mi đây.

Lúc này lên Hoàng thật sự đã khủng hoảng tinh thần, chân tay đang run rẩy, còn Thu Hiền đã nằm bất tỉnh trên giường. Rồi hắn cũng đã bật ra tiếng để hỏi con ác quỷ:

- Anh có nợ máu gì với em đâu sao lại đến đòi?

Con nữ quỷ liền phát ra tiếng cười quái đản, một tay vươn ra đầy móng nhọn, nó chỉ vào thẳng vào mặt tên Hoàng rồi lại cất tiếng trả lời:

- Mi tuy không nợ máu với ta nhưng chính mi đã giết chết con ta khi cao bay xa chạy, nó chết cho ta được sống. Nhưng ta sống sao được khi con ta đã chết oan ức, đêm đêm nó hiện về bắt ta đi tìm mi để báo oán, nên giờ đây ta mới trở thành con nữ quỷ hiện về để kéo mi xuống cõi âm ty sum họp gia đình... Không để mi sống trên dương gian làm hại mọi người nữa.

Tên Hoàng biết nữ quỷ đứng trước mặt là Nga ngay từ lúc hồn ma vừa tung cửa bước vào, và qua câu trả lời của hồn ma như đang đọc bản cáo trạng trước tòa án lương tâm, làm hắn phải lắp bắp miệng để van:

- Em hãy tha mạng, anh đã gây ra quá nhiều tội lỗi nên đang hối hận vô cùng. Xin thề từ nay sống cuộc đời trong sạch không đi lừa gạt một ai.

Con ma nữ Nga nào chịu buông tha, đã là ma quỷ đâu còn có tính người để cảm thông cho những lời van xin tha mạng ấy. Từ cõi vô hình ma nữ đã từng thề phải báo oán hai người, là Hạnh và tên sở khanh đểu cáng này, bấy giờ nó mới chịu xuống cõi âm ty để chịu tội.

Con ma nữ lại đưa bàn tay đầy móng vuốt chỉ vào mặt tên Hoàng rồi đáp:

- Quá trễ tràng rồi Hoàng ơi, bọn đầu trâu mặt ngựa dưới âm ty đã đến nơi rồi. Vì giờ đền tội của mi đã điểm, mi không còn thời gian để sửa chữa lại lỗi lầm nữa đâu!

Đúng đêm nay trời mưa to sấm chớp đang nổi lên liên hồi, cho thấy ở sau con nữ quỷ có lố nhố

những bóng ma có sừng, con quỷ đầu trâu tay cầm theo sợi dây xích, con quỷ mặt ngựa cầm cây đao sắc bén cứ lóe sáng theo từng tia chớp trong đêm, một bóng dáng tử thần đang cầm lưỡi hái đến đòi mạng.

Như vừa tuyên xong bản án, tức thì con ma nữ Nga đã đưa cả hai tay đầy móng vuốt mà vồ vào cổ tên Hoàng, làm hắn dãy giụa trong đôi cánh tay ma quái cho đến lúc đôi mắt đã trợn trắng, bấy giờ hồn ma của Nga mới chịu buông tay.

Tên Hoàng đã chết thật nhưng không phải vì đôi cánh tay ma, bởi ma đâu có xác mà chỉ có hồn, làm sao giết được người dương gian. Nhưng tên Hoàng chết vì sự sợ hãi, vì thứ ảo ảnh ma quái đã làm cho hắn phải đứng tim. Chỉ có Thu Hiền cô gái vô tội đã bất tỉnh ngay từ lúc ban đầu, cô ta không mang thứ ảo ảnh như tên tình nhân sở khanh đểu cáng ấy nên còn sống sót.

Nhưng trong thế giới tâm linh thì con ma nữ tên Nga đã trả được mối hận thù, vì vậy sau khi giết chết tên Hoàng, con nữ quỷ mới cười lên the thé chừng như đang thỏa mãn, nó thầm nói:

- Khi hồn ma đã thề là quyết thực hiện lời thề, làm sao mi tránh khỏi kiếp nạn hỡi tên sở khanh kia.

Nói xong con ma nữ mới chịu tan biến khỏi căn phòng, để lại hai cái xác đang bất động một đã chết và một hãy còn nằm bất tỉnh trên giường.

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

Phần V

THAY LỜI KẾT

Như hồn ma nữ nga từng nói trước xác chết của tên sở khanh Hoàng: “Khi hồn ma đã thề là quyết thực hiện lời thề, làm sao mi tránh khỏi kiếp nạn”.

Cho nên ông Cả Bình những tưởng sẽ sống yên từ sau cái chết của Hạnh ở trong tù, bởi gần nửa năm nay trong nhà ông ta không ai còn thấy ma quỷ hiện về trêu ghẹo như xưa.

Phải chăng ông Cả Bình nhờ vào chiếc nanh cọp hay những lá bùa được thầy Ba Ma Thiên Lãnh trấn ếm vào các cánh cửa nhà, đã khiến con ma nữ tên Nga hay bọn ma thần vòng sợ hãi không dám bén mảng đến phá quấy nữa?!

Có lẽ vì vậy mà ông Cả đã quên mất lời thề:

- Tui xin nguyện từ nay sẽ bỏ tính háo sắc và chỉ lo làm các việc công đức từ thiện!
Ông ta cũng quên luôn lời nhắc nhở của thầy Ba trước khi về núi Thiên Lãnh:
- Người ta nói "đức năng thắng số" ông thề sau này chỉ làm việc công đức từ thiện, vậy cứ thực hiện xem có thay đổi được kiếp nạn hay không!
Hay lời cảnh báo cho thấy điềm hung tai sẽ xảy đến cho ông:
- Tui cho ông cái nanh cọp này làm bùa hộ mệnh cố mà giữ nó, nếu làm mất thì tính mạng ông như sợi chỉ treo chuông!

Nhưng tính háo sắc dâm đãng của ông Cả Bình đã trở thành cố tật, còn chuyện làm ơn làm phước của ông như kiểu chuyện Tàu khi nói về bọn người ngụy quân tử hay nói nôm na là "khẩu Phật tâm xà", nói giả nhân giả nghĩa trên đầu môi chót lưỡi, người đến vay nợ ông ta vẫn tính lãi "xanh xít đít đuôi", vẫn đến siết nợ bằng mọi hình thức như trước không hề thay đổi mảy may.

Đến một ngày ông Cả Bình có dịp đi lên huyện, gần buổi chiều mới trên đường về nhà ông ta đã gặp một cô gái còn son sắc đẫy đà không kém gì Tư Hạnh. Cô gái trẻ đang ngồi trong quán nước, tay cô ta đang phe phẩy cái nón lá để đón gió vào người giữa buổi chiều còn nóng bức chưa tan.

Ông Cả Bình đã dừng chân híp mắt đứng nhìn, còn cô gái cũng không vừa cũng liếc mắt đưa tình với ông, rồi bắt đầu lên tiếng đẩy đưa mời chào:
- Anh ơi, trời đang nóng nực đi đâu mà gấp vậy, vô uống dùm cô chủ quán ly nước đi anh!

Giọng cô gái vừa tình tứ mà cử chỉ lại không kém phần lẳng lơ gợi cảm. Ông Cả Bình vẫn không đoán ra cô gái ấy là ai, người ở xóm trên hay xóm dưới.

Nhưng thấy cô gái còn trẻ trung, duyên dáng cứ ngồi phe phẩy cái nón lá làm tung bay cả vạt áo phất phơi lên xuống, phơi bày phần bụng thon thon trắng nõn làm ông thấy phát ham.

Khi ngồi vào quán ông Cả hỏi ra mới hay cô gái tên Nguyệt, mới từ thành phố trở về xóm chợ dự định mở một tiệm may nho nhỏ để kiếm sống qua ngày.

Ông Cả Bình mang cố tật háo sắc không bỏ, đã có nhận xét về Nguyệt còn đẫy đà hơn cả Tư Hạnh năm nào, mà cách ăn nói lại cởi mở, cứ chỉ không hề mắc cỡ khi đưa tay ra vỗ lấy đùi ông mỗi khi lên tiếng đối đáp, hay những lần cô ta liếc mắt nhìn ông bằng dáng điệu lẳng lơ trữ tình. Làm ông Cả đâm ra mê muội ngay từ lúc đầu mới gặp mặt nhau.

Với tính háo sắc sau một hồi nói chuyện, ông Cả Bình đã nắm lấy tay cô gái chốn tỉnh thành rồi liền ngỏ ý với cô ta:

- Nguyệt về sống với qua đi, qua sẽ mở tiệm lớn cho em làm ăn!

Lúc đó cô gái làm như chưa hề biết ông Cả Bình là ai, nên lấp lửng trả lời với dáng nũng nịu lẳng lơ:

- Em chưa biết anh là ai vợ con ra sao, khi về nhà lỡ em bị ăn hiếp thì chết...

Nghe Nguyệt thì thầm nói bên tai ông Cả, Sáu Xuân cô chủ quán nước đã nhanh miệng giới thiệu:

- Nguyệt ơi, mày mới ở trên thành phố về nên không biết ông Cả Bình đó thôi. Nếu mày chịu làm vợ ông Cả là sướng hơn tiên đó em!

Nguyệt nhìn ông Cả chăm chăm, đoạn cô ta mới lên tiếng đáp lại lời cô chủ quán:

- Em có nghe người ta nói đến ông Cả Bình rồi, nhưng ổng đã có đến mấy bà vợ còn đòi cưới em về để làm gì, mà em nghe nói mấy bà vợ lớn của ông Cả hay ghen lắm.

Nghe Nguyệt nói về vợ con, ông Cả Bình bèn cười híp mắt nhìn cô ta mà nói:

- Đàn ông năm thê bảy thiếp mà em, nhưng Nguyệt chịu về làm vợ qua thì khỏi sợ gì hết, bà nào mà ghen với em là qua ra tay trị liền. Chồng chúa vợ tôi em còn lo nghĩ gì nữa!

- Nhưng khi em về làm vợ anh rồi khi thấy ai đẹp hơn lại lấy về nữa, bỏ em bơ vơ cô quạnh thì sao!?

Giọng nói đầy vẻ nũng nịu có thêm chút lẳng lơ của Nguyệt làm ông Cả thêm say đắm, mắt ông cứ lim dim nhìn ngắm cô gái không chớp mắt, đoạn đáp:

- Nguyệt đẹp như tiên, qua tìm thêm người khác làm gì cho thêm tốn. Vậy em chịu lấy qua không nè?

Cô gái như đang tỏ ra hài lòng với lời tỏ tình của ông Cả, cô ta liền ngồi sát người vào bên ông đoạn tiếp tục nũng nịu nói:

- Nhưng nói trước là em thích được chiều chuộng lắm, không biết anh có làm chồng em được không?

Ông Cả Bình nào biết cái quán nước mà ông ngồi đang trên ngôi mả của Nga con bà Tám. Cô gái tên Nguyệt chính là hồn ma nữ đang hiện hình ngay giữa ban ngày, nó ngồi đây chờ ông Cả trở về để hớp hồn. Còn Sáu Xuân cô chủ quán cũng là một hồn ma thần vòng được phái đến yểm trợ cho ma nữ Nga.

Đúng ra việc báo thù ông cả Bình chiều tối nay phải do hồn ma tên Minh chủ trì, bởi con ma thần vòng từng có lời thề sẽ trả thù ông Cả khi ông đã cướp mất Hạnh người yêu của hắn. Nhưng âm hồn tên Minh đang bị Chúa ma vòng quản chế, hắn đã nhờ hồn ma Sáu Xuân đi gặp ma nữ Nga, cùng thực hiện thay hắn trong việc báo thù.

Mà muốn báo thù ông Cả Bình ngay trong nhà ông ta như trước đây thì không thể được, bởi thầy Ba Ma Thiên Lãnh đã trấn ếm bùa chú trừ tà trừ quỷ ở khắp mọi nơi, khó lòng vô nổi.

Hồn ma nữ Nga cũng biết, hiện giờ trên người ông Cả Bình còn đang đeo sợi dây chuyền có gắn cái nanh cọp thuộc dạng bùa hộ mệnh, nó cũng khó có thể ra tay trả thù dùm cho tên Minh.

Những loại ma nữ như Nga chuyện khó cũng có thể thực hiện, vì ma nữ hiểu rõ tính tình ông Cả rất háo sắc nếu khiêu khích được chuyện ái tình.

Bấy giờ con ma thần vòng Sáu Xuân nhận thấy "Cá đã cắn câu", ông Cả Bình như không còn biết gì đang lí nhí trả lời câu hỏi khiêu khích của con ma nữ:

- Thì Nguyệt về làm vợ qua thì sẽ biết, nếu không đủ sức làm chồng không lẽ qua lấy em về để lộng kính ngắm nhìn hay sao!?

Hồn con nữ ma vòng bấy giờ liền lên tiếng:

- Nguyệt coi quán dùm, chị Sáu cần đi lên chợ mua chút ít đồ dùng nghe em.

Nói xong hồn ma Sáu Xuân đã tất tả đi ra khỏi quán để lại ông Cả và hồn ma nữ đang ngồi âu yếm bên nhau. Lúc đó hồn ma Nga lại nũng nịu nói:

- Cô Sáu đi rồi hay mình vô trong nhà mà nằm nghỉ lưng đôi phút để tâm sự đi anh, để xem lời anh nói có đúng không nữa đó, bấy giờ em mới dám trả lời có ưng lấy anh hay không!

Giọng nói đẩy đưa của Nguyệt khiến cho ông Cả Bình cảm thấy đê mê cả người, ông không ngờ hôm nay ra đường lại gặp hên, được một cô gái có sắc đẹp gợi cảm gợi ý cho chăn gối mà không có điều kiện, cô ta chỉ muốn ông thử sức làm chồng mà thôi.

Ông Cả Bình tuy đang bị ma nữ Nga nhiếp mất hồn vía, nhưng trong đầu cũng hiểu tại sao Nguyệt lại dạn dĩ chủ động hơn các cô gái thôn quê thường e ấp rụt rè mỗi khi có người đề cập đến chuyện yêu đương.

Ông ta biết Nguyệt nguyên là cô gái từng sống nơi thành thị, chịu ảnh hưởng nhiều với nếp sống Tây phương khi người Pháp còn đang bảo hộ đất nước. Mà lối sống Tây phương lại rất thực dụng, không hay úp mở những thắc mắc đang nảy sinh trong lòng.

Cho nên sau khi nghe Nguyệt nói làm ông Cả Bình cứ thấy lòng lâng lâng dâng lên niềm cảm xúc. Nên ông ta đi theo cô gái vào tận trong nhà không cần nghĩ đến hậu quả sẽ diễn ra….

Bây giờ ông Cả Bình chỉ biết có mình Nguyệt, cô ta đã đưa ông vào tận phòng riêng. Ông Cả đã biết qua về bản chất của cô gái mới gặp này có tính lẳng lơ, vì thế không cần nghĩ ngợi ông đã ôm chầm lấy cô ta. Nhưng cô gái đã phải lách mình ra khỏi vòng tay của ông.

Không phải hồn ma nữ không muốn đón nhận sự âu yếm của ông Cả, nhưng nó biết trên người ông đang đeo một cái nanh cọp đã được làm phép trấn yêu ma không cho xâm phạm, mà ma nữ Nga phải cố tình mới thực hiện được mục đích mà hồn ma tên Minh đã giao cho.

Nguyệt vừa tránh né vòng tay của ông Cả Bình, cô ta cố nói cho ông ta tin:

- Không phải em không muốn, nhưng anh đang đeo cái gì nổi cộm trên ngực làm em sợ trầy da lắm!

Ông Cả Bình đang bị nhiếp hồn đâu biết Nguyệt là hiện thân của loài ma quỷ hiện hình. Vì vậy ông ta mới lên tiếng giải thích:

- Đâu được nó là bùa hộ mạng của qua đó. Bùa này chống lại bọn ma quỷ mỗi khi đến quấy nhiễu!

Bấy giờ đôi mắt con ma nữ bỗng sáng tinh nhìn vào ông Cả Bình không chớp, rồi bắt đầu ra dáng lẳng lơ nói:

- Anh xem em có đeo mấy thứ đó không, vì chúng hay làm trầy da rướm máu rồi nổi sẹo lên, sau này trông thấy vết sẹo thì dị lắm...

Vừa nói hồn ma nữ liền cho ông nhìn thấy trên người cô ta không đeo món gì. Còn ông Cả Bình không còn cách nào khác, vì nếu không chiều theo ý cô gái ông ta sẽ chẳng được hưởng gì. Ông cũng không ngờ ánh mắt cô gái đang thôi miên, làm trong ông chỉ tồn tại thứ trí não ảo giác không thể phân biệt được thật giả, đã vội vàng cởi bỏ sợi dây chuyền có cái nanh cọp ra khỏi người, đoạn nhìn cô ta rồi nói:

- Qua đã chiều theo ý của Nguyệt rồi đó.

Lúc bấy giờ ma nữ mới dám đến bên cạnh ông Cả, nó liếc nhìn ông ta thật âu yếm đoạn nói:

- Vậy mình cùng nằm đây để nghỉ lưng đi anh...

Nói xong hồn ma Nga nắm lấy tay ông Cả Bình mà kéo hẳn ông ta nằm xuống giường...

Ông Cả còn đang say sưa trong bể tình, chợt nhiên nhìn thấy khuôn mặt cô gái đang tự biến dạng thành một khuôn mặt khác mà ông từng gặp trong những cơn ác mộng đã qua.

Bấy giờ ông Cả mới thấy kinh hoàng vì đang ôm một cô gái ma trong người nên thảng thốt kêu lên:

- Em là ma nữ tên Nga chứ không phải Nguyệt một người trần tục?

Quả nhiên cô gái đã trở lại đúng hình hài là một ma nữ có mái tóc bỏ xõa ngang vai, toàn thân xanh tím như cái xác trôi sông, nhưng khuôn mặt lại đỏ au au như màu máu cùng đôi mắt sáng xanh lồi ra phía trước, ông Cả nhìn thấy đã kinh sợ vô cùng.

Con ma nữ Nga cứ ôm chặt lấy ông Cả Bình trong đôi tay đầy móng vuốt, nó không cho ông vùng vẫy để thoát thân. Bấy giờ hồn ma nữ mới lên tiếng để đáp lại lời ông ta:

- Cả Bình ơi! Mi không còn nhớ đến lời thề của con ma thần vòng tên Minh từng nói trong buổi lễ trừ tà của thầy Ba Ma Thiên Lãnh hay sao? Bọn ta phải về báo oán trả thù tên háo sắc dâm đãng như mi, bấy giờ linh hồn bọn ta mới được siêu thoát đầu thai sang một kiếp khác.

Ông Cả Bình định há hốc miệng kêu lên vì sợ hãi khi hồn ma nữ vẫn đang ôm chặt lấy ông ta không rời tay, nhưng ông không sao thét ra lời. Còn hồn ma Nga vẫn trợn mắt nhìn ông, rồi ma nữ tiếp tục buông ra lời hăm dọa:

- Hôm nay số mi đã tận, giờ chết đã đến, mi phải đền tội những gì đã gieo nhân quả. Đêm nay mi đã rơi vào động ma bọn ta nên mi không còn đường để trở lại chốn dương trần nữa đâu!

Đoạn ma nữ cười lên the thé mới nói tiếp:

- Mi nhìn kìa, tên Minh con ma thần vòng đã đến để trả mối hận năm xưa mi cướp mất Hạnh người yêu của nó.

Con ma nữ vừa nói xong ông Cả Bình thấy ngay hình dáng tên Minh đang treo người lơ lửng bằng một sợi dây thừng, chân không chạm đến đất, còn cái xác mặc cái áo màu trắng làm nổi bật cái lưỡi đỏ tươi đang thè dài xuống đến tận rốn.

Nhưng hồn ma mà ông Cả Bình thấy chỉ là hồn ma của Sáu Xuân, nó dùng thuật "độn hình" giả dạng giả hình thành tên Minh hiện ra trước mắt.
Hình ảnh con ma chết sông, ma thần vòng xuất hiện làm ông Cả càng kinh hãi làm khuôn mặt ông ta đã tái xanh vì thấy giờ chết đang điểm tới.
Ông Cả chỉ biết buộc miệng lên để nói:
- Lúc đó ta nào biết tên Minh là người yêu của Tư Hạnh, vì gia đình mà Tư Hạnh đã ưng lấy ta mà!
Con ma nữ Nga vẫn giữ âm vang của giọng cười ma quái, nó bèn lên tiếng nói như để trả lời:
- Ưng lấy mi à Cả Bình? Một cô gái mười bảy mà chịu ưng lấy ông già trên tuổi sáu mươi như mi hay sao?! Hay vì bị o ép bởi số nợ mà gia đình Năm Cò đang thiếu để lấy được Tư Hạnh? Thứ cho vay nặng lãi "xanh xít đít đuôi" như mi đã đáng tội chết rồi!
Trong khi ma nữ còn đang nói, hồn ma Sáu Xuân trong hình dạng tên Minh đã đáp người cho chân chạm đất, nó mới tháo vòng dây thòng lọng ra khỏi cổ đoạn giơ cao như muốn tròng vào cổ ông Cả Bình. Mồ hôi trên trán ông Cả tự nhiên tuôn tầm tã như đang ngồi bên lò lửa, còn đôi hàm răng đang đánh bò cạp cứ nghe như nhịp phách đập liên hồi. Tuy vậy ông ta vẫn cố lên tiếng để van xin:
- Ta xin nhận hết tội, xin các oan hồn tha mạng và xin thề sẽ đem nửa số gia tài làm chuyện công đức để chuộc lỗi lầm gây ra đau khổ cho mọi người!
Con ma Sáu Xuân liền thét nói:
- Mi nói láo, mi từng thề sẽ làm công đức, từ bỏ luôn tính háo sắc, nhưng mi có thực hiện được đâu...
Con nữ thần vòng nói đến đây tự dưng im bặt, có lẽ đã trông thấy khuôn mặt ông Cả Bình đang tím tái người đờ đẫn như bất tỉnh. Biết ông Cả hồn phiêu phách lạc nên con nữ ma thần vòng mới khẽ mỉm cười nhìn qua xác ông ta còn nằm trên mình ngựa, nó nói với con ma nữ Nga:
- Đúng là tên già dâm đãng lúc nào cũng muốn hưởng lạc! Nga ơi chúng ta đã làm xong nhiệm vụ mà anh Minh giao, trả thù xong tên già háo sắc này rồi!
Trước đó ông Cả Bình muốn rời mình ngựa để xuống van lạy các hồn ma tha mạng, nhưng ông ta không thể làm được bởi nỗi khiếp sợ khi thấy âm hồn hai con ma đến đòi báo oán trả thù, nên đã chết ngay trên mình ngựa lúc đó.
Khi nghe con nữ ma vòng nói xong, bấy giờ hồn ma nữ Nga mới hất tung thân thể ông Cả rơi ngay xuống sàn nhà.
Thực hiện xong mục đích cuối cùng, âm hồn Nga nhìn vào xác tên già háo sắc đang nhập thổ, thấy rõ linh hồn ông ta đã thoát ra khỏi xác bị ngay bọn ngưu đầu mã diện đưa gông cùm ra khóa chặt tay

chân, đoạn chúng lôi kéo linh hồn ông đi xuống chốn âm ty.
Hồn ma nữ xem như đã trả xong mối oán thù dùm tên Minh, đã từ từ bay bổng cùng hồn nữ ma vòng để rồi tan biến sau tiếng cười đầy thỏa mãn...
Buổi sáng người trong xóm phát hiện ra xác ông Cả Bình nằm trần truồng chết trên một ngôi mộ, và ai cũng biết ngôi mộ đó đã chôn xác Nga con gái bà Tám người bị Hạnh đập chết rồi dìm xác trôi sông.
Mọi người ai cũng rõ ông Cả Bình bị "thượng mã phong" mà chết trên mình ngựa. Nhưng không biết ông ta chết bởi người đời hay bởi hồn ma nữ Nga đã đến báo thù? Tuy nhiên ai cũng biết một điều, tính đại dâm háo sắc đã giết chính ông ta!
Chính tính háo sắc của ông Cả đã liên lụy làm chết nhiều người, người đầu tiên là Nga đến Minh, đến Hạnh, tên Hoàng sở khanh và cuối cùng là ông ta phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.
Có người nói, "trời tru đất diệt" những kẻ ăn ở thất nhân tâm cho vay nặng lãi, o ép người cùng khổ mới bị "quả báo nhãn tiền" như ông Cả Bình đây!

Nguyễn Lê Quan

Tình Người Duyên Ma

TÌNH NGƯỜI DUYÊN MA

Trong một thị trấn xinh đẹp nằm bên khu rừng già sầm uất đầy những cây đại cổ thụ. Có gia đình ông Bảy Thu, một thương gia giàu có và cũng là người hạnh phúc nhất nơi đây.
Người vợ đã sinh cho ông luôn một lúc ba cô con gái đều đẹp tựa Hằng Nga, Tây Thi giáng thế. Cả ba chị em đến khi khôn lớn đều hoàn hảo, gợi cảm đến mức hấp dẫn dưới con mắt bọn đàn ông con trai mỗi khi họ được ngắm nhìn!

Người ta nói nếu sinh ba cô con gái ra một dọc, nhà như gặp hạn "tam nương". Nhưng gia đình ông Bảy Thu thì trái hẳn, mỗi ngày càng giàu thêm, người đến nhà giao thiệp mỗi lúc thêm đông. Một phần để nhìn ba cô con gái của ông nhằm kén dâu hay nhăm nhe đến hỏi cưới.
Điều này làm ông Bảy Thu càng yêu quý ba cô con gái hơn, định bụng khi các con ông đã đến tuổi cặp kê sẽ kén chọn mỗi đứa một người chồng có địa vị, danh vọng và môn đăng hộ đối, biết quý nhan sắc con gái ông và tạo dựng một mái ấm hạnh phúc cho đến răng long đầu bạc.
Vì thế mà ông thường nói với vợ:
- Ba đứa Hạnh Xuân, Hạnh Thu và Hạnh Đông đều đến tuổi dậy thì cả rồi. Người ta nói có con gái

trong nhà như treo hủ mắm, lúc bể vỡ trở nên thối um, làm tôi ăn ngủ không yên. Cho nên hai vợ chồng mình phải tìm chồng cho chúng nó, để chúng có hạnh phúc mà mình cũng mãn nguyện bớt phần âu lo.

Bà Bảy Thu sau khi nghe chồng bàn về việc tìm chồng cho ba cô con gái, bà cũng góp ý:

- Hạnh phúc trong hôn nhân không chỉ tùy thuộc vào địa vị, hay môn đăng hộ đối. Mà còn do duyên trời định, do sự xếp đặt của ông tơ bà nguyệt. Tốt nhất mình cứ để cho số phận định đoạt, chúng hên nhờ rủi chịu, chứ không lại "già kén kẹn hom" phải khổ vì cha mẹ ép duyên, áp đặt.

Ông Bảy Thu nghe vợ nói cũng có lý, nhưng vì thương ba cô con gái nên ông nói thêm:

- Bà nói vậy tôi không ép các con lấy chồng theo ý mình nữa. Miễn sao bọn mai mối tìm chồng cho chúng, con gái mình gật đầu ưng chịu là tôi gả không cần phải giàu có hay sang hèn gì hết.

Bởi vậy bọn mai mối từ thị trấn đi ra các tỉnh, đến các nơi phồn hoa đô hội tìm kiếm những chàng trai cho xứng với Hạnh Xuân, Hạnh Thu và Hạnh Đông đưa đến nhà giới thiệu.

Các chàng thanh niên đến nhà ông bà Bảy Thu ra mắt đều sống trong những gia đình quyền quý hay giàu có kể cả vóc dáng mà bất cứ cô thiếu nữ nào mới nhìn qua cũng đâm đắm say.

Lần lượt hai cô chị lớn đều lên xe hoa về nhà chồng sống trong hạnh phúc.

Chỉ còn Hạnh Đông cô con gái út của ông bà Bảy Thu, đám mai mối nào đưa người đến ra mắt đều bị nàng lắc đầu từ chối. Đều này khiến ông bà Bảy Thi tỏ ra giận dữ nói với con gái:

- Hạnh Đông con ơi, hai chị con đã đi lấy chồng không đứa nào lắc đầu mãi như con, khiến ba má đâm buồn lòng. Hay con nói ra tâm trạng cho ba má được nghe đi...

Hạnh Đông cô con gái út của ông bà Bảy Thu, đẹp người hơn hai chị Hạnh Xuân, Hạnh Thu nhưng tính tình nàng thì trái hẳn.

Hạnh Đông hiền hậu, nhu mì, có tấm lòng bác ái nhân từ, và có cuộc sống trầm lặng, nội tâm.

Chính vì vậy mà Hạnh Đông không dám nói với ba má nàng về một câu chuyện tình lãng mạn giữa nàng và một hồn ma. Nàng chưa dám tâm sự những bí ẩn thầm kín trong cuộc đời, kể từ khi...

Thời gian đó đã trên nửa năm, hàng đêm Hạnh Đông thường bắt gặp một giấc mộng lạ lùng hiện về trong ảo giác. Mỗi khi nàng vừa chợp mắt là thấy một chàng trai thật khôi ngô tuấn tú xuất hiện, là chàng đẹp tựa như Phan Anh, Tống Ngọc trong một truyện Trung Hoa mà Hạnh Đông đã đọc, in đậm hình ảnh đó vào trong tâm não. Bây giờ chàng trai đó đã trở thành hiện thực, cũng chỉ trạc độ tuổi là với nàng nhưng lại là một người tật nguyền!

Thật ra trong buổi đầu tiên mà Hạnh Đông gặp gỡ được chàng, lúc đó nàng đang ngồi tắm trong một con suối vắng người nằm tận trong rừng. Và vì con suối vắng, cho nên Hạnh Đông mới khỏa thân trầm mình ngụp lặn trong làn nước trong xanh, còn áo quần treo lơ lửng trên cành cây lá thắp.

Chợt nhiên có chàng trai xa lạ đến đây từ lúc nào khi Hạnh Đông đang tắm mà không hay, chàng cứ

đứng ngắm nàng tắm, cầm tấm vải yếm màu hồng che ngực nàng ở trên tay, rồi chàng cứ đưa lên mũi ngửi lại mùi hương da thịt Hạnh Đông còn vấn vương trên tấm vải yếm đó.

Cả một khắc trôi qua bấy giờ Hạnh Đông mới phát hiện, có người đang nhìn trộm nàng trong lúc tắm. Ôi thôi! Nàng còn gì là sự trong trắng, nhất là người nhìn trộm lại là một chàng trai. Tập quán người Á đông cho hiện tượng này nàng đã thất tiết bởi câu "nam nữ thụ thụ bất tương thân".

Mặc dù chàng trai chưa va chạm vào người nàng một giây phút nào, nhưng chàng đã thấy hết phần thân thể mà tạo hóa đã ban cho nàng! Bốn chữ công dung ngôn hạnh. Hạnh Đông đã vô tình đánh mất đi một chữ hạnh rồi còn đâu!

Thấy Hạnh Đông hoảng hốt sau khi phát hiện ra anh đang nhìn lén nàng tắm, chàng trai hình như cũng xấu hổ mắc cỡ trước sự bất minh của mình, vội vã trốn chạy nhưng anh đã quên trả lại cho Hạnh Đông tấm vải yếm màu hồng còn cầm trên tay.

Ôi đây có phải là định mệnh cho cuộc đời của Hạnh Đông hay không? Tấm vải yếm của người con gái không thể trao cho bất cứ một chàng trai xa lạ nào, bởi chỉ có người chồng mới được cởi nó ra trong đêm động phòng hoa chúc mà thôi.

Vì vậy mà Hạnh Đông chạy vội lên khỏi con suối, mặc nhanh lại áo quần, đoạn nàng dõi mắt tìm chàng trai để xin lại tấm vải yếm. Tuy nó không giá trị nhưng là vật chứng minh cho sự trong trắng của nàng. Hạnh Đông chẳng thấy chàng trai đâu.

Nhưng dấu chân của chàng trai đã dẫm lên cây cỏ đã để lại dấu tích trên đường. Cho nên Hạnh Đông cứ đi theo dấu vết đó để tìm.

Hạnh Đông đi đến chân một quả đồi nằm gần bờ một con sông, ở đó để lộ ra một con đường dốc thoai thoải. Nàng theo con đường ấy đi sâu vào bên trong.

Càng đi vào trong nàng càng thấy lạ lùng, vì nó lại dẫn đến một con đường hầm tăm tối.

Tuy có sợ sệt nhưng Hạnh Đông cứ phải đi, chẳng mấy chốc nàng đi đến một căn phòng thật to lớn, thật xa hoa lộng lẫy, mọi vật trong phòng bày biện đều rất hài hòa, có mùi hương thơm phảng phất. Rồi nàng thấy chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế tràng kỷ được dát toàn bằng vàng, tay còn cầm tấm vải yếm che ngực nàng mà ngửi không chịu rời xa.

Bấy giờ Hạnh Đông mới dám lên tiếng:

- Xin chàng hãy trả lại cho em tấm vải yếm màu hồng kia! Nó là vật che thân của em, còn thêu tên em trên đó, nếu mất nó đi còn gì sự trong trắng đời em!

Giọng Hạnh Đông tỏ ra nhún nhường, cầu khẩn. Còn chàng trai đã liếc mắt tình tứ để nhìn nàng, đoạn anh ta đến bên cầm lấy tay nàng rồi âu yếm nói:

- Âu đây là định mệnh mà ông trời đã sắp đặt cho hai ta gặp lại nhau. Nàng biết không, kiếp trước chúng ta đã thành vợ chồng từng sống bên nhau. Và cũng vì định mệnh mà hai ta phải chia ly, nàng qua đời sau một cơn bạo bệnh làm ta phải đêm nhớ ngày thương. Như Trương Chi tương tư hình

bóng của Mỵ Nương, còn ta tương tư hình ảnh người vợ vừa quá cố, rồi sau đó ta quyên sinh cốt để hồn ra khỏi xác, du hồn xuống cõi âm ty đi tìm nàng, nhưng từ đó đến nay vẫn bặt bóng hình. Cho đến hôm nay ta tình cờ mới gặp lại nàng, nên hai ta đâu phải người xa lạ nhau!

Hạnh Đông vừa thoáng nghe chàng trai nói, ký ức xưa chợt hiện về, đã nhận ra chàng trai là người chồng từ kiếp trước của nàng, nên mừng rỡ reo to:

- Lang quân của thiếp đây mà, chàng là Trọng Nghĩa đây mà, còn thiếp là...

Không để Hạnh Đông nói dứt câu, Trọng Nghĩa đã ôm lấy nàng vào trong vòng tay rồi nói tiếp lời:

- Còn nàng tên là Đông Xuân phải không?

Trong giấc mơ tiên Hạnh Đông sung sướng khi nghe Trọng Nghĩa gọi lại tên nàng từ kiếp trước, làm nàng cứ run rẩy vui mừng trong vòng tay của chồng. Và để diễn tả nỗi niềm thương nhớ đức lang quân, nàng đưa môi lên hôn say đắm người chồng từng tử biệt sinh ly, rồi bắt đầu nhắm mắt tận hưởng lạc thú mà bao ngày còn dang dở sau buổi chia ly.

Hai người từng là vợ chồng thì nàng còn gì phải giữ gìn, mà thật ra lúc đó Hạnh Đông đã quên mất tên của nàng trong hiện tại, chỉ biết nàng là Đông Xuân gái đã có chồng, còn chồng nàng tên Trọng Nghĩa đang ôm ấp nàng trong vòng tay. Có lẽ căn kiếp đã trở về trong trí não của nàng rồi.

Đến khi hai người rời tay nhau, Hạnh Đông mới đem tâm sự ba má đang bắt ép nàng phải đi lấy chồng như hai người chị lớn:

- Anh ơi! Ba má đang ép em phải lấy chồng, đã có bao chàng trai đến nhà giạm hỏi nhưng em đều lắc đầu từ chối, phải chăng ông trời sắp đặt cho chúng ta được tái duyên.Vậy anh hãy cho người đến nhà để hỏi cưới em, cho chúng ta trở lại duyên tiền định!

Nghe Hạnh Đông tâm sự lúc đó đôi mắt Trọng Nghĩa trở nên buồn, anh mới ôm lấy nàng vào trong lòng rồi lên tiếng trả lời:

- Em ơi, hiện giờ chúng ta vẫn còn phải xa cách vì kẻ âm người dương, anh chưa thoát được kiếp ma để đầu thai thành người, bởi khi xưa đã quyên sinh nên giờ đây vẫn còn là một oan hồn uổng tử!

Hạnh Đông đã hiểu Trọng Nghĩa bây giờ chỉ là hình bóng của một con ma, người âm sao lấy được người sống trên chốn dương trần. Làm nàng đã nức nở khóc lên:

- Vậy tại sao anh nói ông trời cho chúng ta lại được tái duyên cùng nhau?!

Trọng Nghĩa đã lắc đầu trả lời lại câu hỏi của Hạnh Đông:

- Cũng không phải hai ta sẽ không được sum họp trở lại, bởi anh biết định mệnh cho hai ta gặp lại nhau thì sẽ lại cho sống bên nhau. Nhưng...

Trọng Nghĩa đã im bặt nhìn vào người vợ xưa như để thăm dò thái độ của Hạnh Đông, nhưng nàng vẫn nhìn anh và đang lắng tai nghe anh nói tiếp:

- …Anh phải mượn xác hoàn hồn, lúc đó hai ta mới có thể cùng kề vai sát má như hiện giờ. Mà xác người hợp vía đâu phải dễ tìm, nên khi em bắt gặp ai đó cầm tấm vải yếm hồng này người đó chính

là anh. Và em nên chấp nhận mối tình của người đó, tuy xác người nhưng lại mang chính linh hồn của người chồng của em tên Trọng Nghĩa này!

Đó là đêm đầu tiên Hạnh Đông gặp lại người chồng từ kiếp trước trong cơn mộng lạ. Và nàng cũng đã giật bắn người khi phát hiện, tấm vải yếm màu hồng nàng đã để trong rương đã không cánh mà bay mất tự bao giờ. Nàng mới cho đó mộng như thật.

Rồi vào mỗi đêm Trọng Nghĩa lại hiện về trong giấc mơ, đưa nàng đến căn phòng xa hoa lộng lẫy cùng nàng ân ái, có lẽ anh muốn tận hưởng lại những gì đã dang dở từ kiếp trước, thời gian mà hai người từng sống âm dương cách biệt.

Bẵng đi một thời gian hồn ma Trọng Nghĩa không còn xuất hiện, khiến Hạnh Đông đâm thương nhớ đi tìm chàng, nhưng con đường dưới chân đồi bên dòng sông dẫn đến căn phòng xa hoa lộng lẫy hai người từng ôm ấp bên nhau, giờ không thấy đâu nữa.

Cho đến một ngày nọ Hạnh Đông có dịp đi ra phố chợ định mua ít hàng hóa mang về để thêu thùa. Trên đường nàng bắt gặp một thanh niên đang chống đôi nạng gỗ cứ đứng nhìn nàng chăm chăm. Chàng thanh niên cũng trạc độ tuổi với nàng, cũng đẹp mã không kém gì Trọng Nghĩa, nhưng chỉ phải tội anh ta thân thể tật nguyền, đôi chân hình như bị liệt. Vì thế mà Hạnh Đông không dám ngước nhìn để đáp trả, bởi nàng hiểu dù có thương anh ta thì ba má, hai chị nàng sẽ không chấp nhận, mặc dù ba má nàng từng nói: “Hạnh phúc trong hôn nhân còn do duyên trời định, do sự xếp đặt của ông tơ bà nguyệt. Tốt nhất, cứ để cho số phận định đoạt, chúng hên nhờ rủi chịu”.

Nhưng chàng thanh niên đã khẽ thốt tiếng kêu lên để gọi tên nàng:

- Đông Xuân em không nhận ra anh sao?

Tiếng gọi giống như tiếng nói của Trọng Nghĩa và gọi đúng cả tên nàng kiếp trước. Vậy đúng chồng nàng đã hiện thân, bởi anh đã từng nói với nàng: “Khi bắt gặp ai đó cầm tấm vải yếm hồng của em, người đó chính là anh. Và em nên chấp nhận mối tình này, tuy thể xác của người khác nhưng lại mang chính linh hồn người chồng tên Trọng Nghĩa của em”.

Bấy giờ Hạnh Đông mới quay người nhìn, quả thật người thanh niên đang cầm trên tay tấm vải yếm màu hồng của nàng, rồi anh ta lại nói tiếp:

- Đông Xuân không nhớ Trọng Nghĩa là chồng của em sao?

Tên người và vật chứng đã đầy đủ làm sao Hạnh Đông có thể làm ngơ, nhất là khi Trọng Nghĩa còn nói “Mượn xác người hợp vía đâu phải dễ tìm…” Nghĩ như thế Hạnh Đông mới đến bên người thanh niên, nàng kéo anh ta ra xa chỗ đông người, đoạn áp đầu vào vai chồng mà khóc nức nở, nàng nói:

- Bấy lâu nay trong giấc mơ, đưa linh hồn em đi tìm anh mà không sao gặp được lối xưa, những tưởng anh đã quên mất em rồi!

Xác người hồn ma mới vui mừng hớn hở nói:

- Anh xa em chỉ cốt đi tìm người hợp vía, đủ môn đăng hộ đối để đến nhà hỏi cưới em. Trên chốn

dương gian giờ đây anh không còn tên Trọng Nghĩa, vậy em hãy gọi đúng tên của người trần mà anh mượn xác là Tuấn Ngọc con của ông bà bá hộ Dương ở làng bên.

Nhưng vừa nói xong trên khuôn mặt Trọng Nghĩa bỗng trở nên u uất, khiến Hạnh Đông không hiểu tại sao anh vừa mới vui mừng giờ đã sầu muộn héo hắt, nàng mới cất tiếng lên hỏi:

- Anh mới vui đây vì sao đã trở nên buồn bã?

Bấy giờ qua thể xác Tuấn Ngọc, hồn ma Trọng Nghĩa mới giải thích:

- Anh đi tìm một chàng trai hoàn chỉnh theo như ý của ba nàng nhưng khó khăn quá, đã bao ngày mới gặp được Tuấn Ngọc đây, nhưng anh ta lại bị bại liệt mất đôi chân, không biết đám cưới hai đứa mình tái duyên có thành sự thật hay không?!

Hạnh Đông đã hiểu ra điều sầu muộn của người chồng kiếp trước, và chính nàng cũng từng nghĩ đến điều này. Nhưng duyên trời đã định làm sao con người lại dám cãi lại số trời, cho nên nàng đáp:

- Số trời định kiếp này em gặp lại anh qua thân thể tật nguyền của Tuấn Ngọc, em đành chấp nhận. Và khi em đã ưng chịu dù ba má không bằng lòng em cũng sẽ đến sống cùng anh cho đến răng long đầu bạc.

Bởi thế khi ông bà Bảy Thu hỏi đến tâm trạng của Hạnh Đông, nàng mới thật tình thưa bẩm:

- Con sẽ không lấy ai ngoài anh Tuấn Ngọc, con ông bá hộ Dương ở làng bên, xin ba má đừng ép buộc phải lấy người khác mà con không yêu.

Nghe nói đến Tuấn Ngọc cả nhà ông bà Bảy Thu ai cũng biết, anh ta là một chàng trai có khuôn mặt đẹp tựa Phan Anh nhưng thân thể lại tật nguyền, lúc đi đứng bằng đôi nạng gỗ còn không muốn vững.

Ông Bảy Thu đã điên tiết kêu lên:

- Không! Ba thà để con ở già còn hơn trông thấy con lấy một người tàn phế, nó không thể cho con có mái ấm hạnh phúc như Hạnh Xuân, Hạnh Thu!

Hạnh Đông thấy ba nàng giận dữ, bèn khóc lên rưng rức, rồi thổn thức đáp:

- Số con là như thế, sao ba lại ngăn cấm duyên con? Người ta ai cũng phải đeo số phận vào người từ trời đất rồi. Nếu số con phải lấy anh Tuấn Ngọc thì sao ba lại không để con làm vợ của anh ấy chứ?

Hai người chị Hạnh Xuân và Hạnh Thu thường ghen tức với cô em gái út, vì nàng trẻ hơn và đẹp hơn, nên cũng nói chen vào, không phải để bênh vực cho Hạnh Đông mà muốn nàng làm vợ của kẻ tật nguyền:

- Má nói với ba rồi, hạnh phúc trong hôn nhân là do trời định, cứ để con Hạnh Đông lấy thằng Tuấn Ngọc. Nó hên nhờ rủi chịu, sau này có đau khổ đừng oán trách ba má và tụi con đã không ngăn cản.

Ba cô con gái và cả bà Bảy Thu cứ kêu hoài nói mãi, cuối cùng ông Bảy Thu cũng phải chấp nhận cho cuộc hôn nhân mà trong lòng không mong mỏi được diễn ra, bởi ông thương xót cho đứa con gái út của mình không được sống trong hạnh phúc của nghĩa vợ chồng như mọi người bình thường khác.

Và lễ cưới được tổ chức long trọng theo đúng mọi nghi lễ thông thường, bởi gia đình hai bên đều môn đăng hộ đối, chỉ có đôi chân chú rể phải đi bằng đôi nạng gỗ hoặc bằng chiếc xe lăn tay. Hai gia đình đều tổ chức tiệc tùng, ca hát thâu đêm suốt sáng mà chưa dứt, làm mọi người đều hân hoan...
Theo tục lệ thì bà Bảy Thu không đưa con gái về nhà chồng, nhưng ông Bảy Thu không yên tâm không biết cô con gái út có được hạnh phúc bên người chồng tàn tật trong đêm động phòng hoa chúc hay không.
Ai nhận thấy thân thể Tuấn Ngọc từ bụng trở xuống đến chân đều teo túm, sẽ phải băn khoăn với một Hạnh Đông cô gái mới lớn còn trinh nguyên, anh ta không thể làm tròn được nghĩa vụ làm chồng.
Bởi vậy ông Bảy Thu là đàn ông nên không tiện sang nhà trai để thăm dò như đàn bà, như má Hạnh Đông, bà Bảy Thu đã qua nhà trai trong cái cớ dạy con gái nghĩa vụ về làm vợ, điều này được ông bà bá hộ Dương hoan hỉ chấp nhận.
Có người còn cười nói mỉa mai về Hạnh Đông:
- Thật tình mà nói, con Hạnh Đông có tâm hồn cao thượng quá, đi lấy thằng què không biết nó có thể làm chồng được không, đi còn không vững nữa là...
Lúc Hạnh Đông nghe qua, nàng chỉ đáp:
- Làm sao tôi tránh được số trời bởi duyên tiền định. Nếu số tôi phải làm vợ người mất khả năng làm chồng như anh Tuấn Ngọc thì đành chịu vậy.
Trong đêm tân hôn, Tuấn Ngọc đưa người vợ mới cưới đi về phòng hoa chúc. Hạnh Đông biết anh là Trọng Nghĩa người chồng của nàng từ kiếp trước, nên nàng không còn e dè mắc cỡ. Mà mắc cỡ sao được khi những đêm mộng mị nàng và anh từng đã ân ái bên nhau suốt bao đêm.
Hạnh Đông lẹ làng lên giường nằm để làm tròn nghĩa vụ một cô dâu mới trước chồng. Nhưng tâm tư nàng cũng đâm băn khoăn như bao người, không biết Tuấn Ngọc có thể hành xử như mọi người chồng bình thường khác được hay không.
Nhưng kỳ lạ thay, khi cửa phòng vừa khép kín, Tuấn Ngọc đã vất ngay đôi nạng gỗ vào một góc nhà rồi anh đứng vững trên đôi chân tàn tật. Khi áo quần không còn trên thân thể anh ta, làm Hạnh Đông quá đổi thảng thốt phải kêu lên:
- Anh không phải là con người tàn tật như em đã từng trông thấy từ bao lâu nay hay sao?
Tuấn Ngọc đã biến thành một chàng thanh niên trẻ đẹp như Trọng Nghĩa.
Anh ta giao mi, vào cằm, vào cổ nàng rồi nói:
- Người vợ yêu quý của anh, xin cám ơn em đã một lòng chung thủy với linh hồn người đã chết nhưng chưa được thoát kiếp từ cõi âm ty, chấp nhận lấy một người tàn phế như Tuấn Ngọc…
Rồi hồn ma Trọng Nghĩa vẫn âu yếm với người vợ sắp đầu gối tay ấp trong đêm tân hôn, anh tiếp tục giải bày hết nỗi niềm:

- Khi anh quyên sinh linh hồn đi xuống cõi âm ty tìm em khắp chốn nhưng không gặp, anh may mắn gặp được một đạo sĩ truyền cho ma thuật biết thay hình đổi dạng. Vì thế mà bây giờ anh mới thay đổi được hình dạng như thế này để được ân ái cùng em. Cho em không còn buồn khổ như tiếng đời mỉa mai dị nghị. Nhưng anh chỉ cần em hứa một điều...

Hạnh Đông thấy chồng còn úp mở nên đã đáp:

- Em phải hứa điều gì xin anh cứ nói, vì tình em đối với anh sẽ thực hiện cho được dù khó đến đâu?!

Hồn ma Trọng Nghĩa bấy giờ mới nói:

- Anh chỉ xin em hứa giản dị như thế này thôi: là không cho ai biết anh có thể đổi hình dạng thoát kiếp tàn phế vào mỗi đêm như ý muốn. Nếu có ai đó nghi ngờ anh là hồn ma hiện về không phải linh hồn thực của Tuấn Ngọc, thì lập tức anh sẽ trở lại cõi âm ty mãi mãi, em không còn thấy bóng anh trong cõi dương trần này nữa!

Hạnh Đông quá chung tình với người chồng kiếp trước, nàng nào có thể quên lời Trọng Nghĩa dặn nên đã hứa chắc chắn và còn nói thêm:

- Chẳng thà em chết còn hơn mất một người chồng đẹp đẽ như anh.

Không còn nghi ngờ gì nhau nữa, cả hai thương yêu nhau theo lẽ tự nhiên của đôi vợ chồng trẻ trong đêm tân hôn. Cho đến gần sáng, Trọng Nghĩa trở thành một Tuấn Ngọc tàn phế cả đôi chân, nách mang đôi nạng gỗ. Và tất cả những chuyện trong đêm tân hôn xảy ra chỉ còn lại những giọt máu hồng thấm trên tấm khăn danh dự.

Theo lệ thường khi sáng đến, bà bá hộ Dương tới thăm để dò xét đức hạnh con dâu, đi theo còn có bà Bảy Thu má ruột của nàng. Lúc đó bằng chính mắt mình, hai bà sui nhìn vào tấm khăn danh dự. Bà Bảy Thu lấy làm kinh ngạc khi thấy danh dự cô con gái út của bà còn sờ sờ trên tấm khăn, còn bà bá hộ Dương vui mừng không kém vì cưới được con dâu hiền còn đủ "công dung ngôn hạnh" vì đã quá rõ ràng.

Hai bà lại thấy Hạnh Đông tươi tỉnh cả người, nàng đang sung sướng vui vẻ bên chồng!

Thấy thế bà Bảy Thu liền chạy vội về nhà tìm chồng để hối hả báo tin:

- Ông ơi, thằng Tuấn Ngọc coi vậy mà vẫn làm tròn nghĩa vụ với con gái út nhà mình. Buổi sáng nay con bé rất tươi tỉnh còn ra điều sung sướng với chồng. Chắc hai đứa được hạnh phúc như hai con chị rồi!

Ông Bảy Thu cũng ngạc nhiên chẳng kém vợ, ông mới lên tiếng hỏi:

- Con gái út của tôi quả thật đã được thằng tàn tật Tuấn Ngọc ăn nằm rồi chăng?

- Tôi cùng bà bá hộ Dương thấy rõ ràng những giọt máu đào còn thấm trên tấm khăn danh dự mà!

Bởi vậy đến ngày nhà trai mang lễ "lại mặt" đến nhà ông bà Bảy Thu, ông nhìn chàng rể Tuấn Ngọc đang chống đôi nạng tươi cười hớn hở đi bên cô vợ trẻ mới cưới. Nhìn dâu rể đều rất hạnh phúc bên nhau.

Chờ cho chàng rể vừa đi ra ngoài, ông Bảy Thu liền buộc miệng hỏi ngay cô con gái cưng của ông:
- Thế thằng Tuấn Ngọc vẫn là một người đàn ông hoàn toàn sao con gái?
Hạnh Đông vẫn còn sung sướng trong nỗi niềm hạnh phúc vô biên, liền đáp lại lời ba nàng:
- Ba ơi? Chồng con quả thật vẫn là một người chồng hoàn chỉnh, anh ấy còn tỏ ra ân cần và chăm chút chiều chuộng đến con cũng không ngờ.
Bà Bảy Thu hỏi tiếp:
- Thế con không có gì để phàn nàn thằng Tuấn Ngọc không như mọi người chồng khác hay sao?
Hạnh Đông vẫn liếng thoắng trả lời:
- Con không có gì phải phàn nàn về anh ấy. Chín tháng nữa ba má sẽ có cháu ngoại để bồng bế cho coi.
Bấy giờ ông Bảy Thu mới khẽ thở ra rồi nói:
- Con Hạnh Đông không có gì để phàn nàn về thằng Tuấn Ngọc, như thế có nghĩa nó được hạnh phúc với chồng. Đó là tất cả những gì chúng ta mong ước cho con gái út của chúng ta.
Từ đó mọi người không còn bàn tán việc Hạnh Đông "ngu muội", vì với sắc đẹp và tính tình hiền hậu của nàng từng được bao chàng trai tài hoa con nhà quyền quý đến hỏi cưới, mà nàng cứ lắc đầu để đi lấy một chàng trai tàn tật thật không xứng đôi vừa lứa.
Nhưng nào ai biết về tiền căn hậu kiếp của hai người. Kiếp trước khi Trọng Nghĩa chết đi, anh đã xuất hồn tìm vợ đã gần hai mươi năm bây giờ mới gặp lại, mà anh cũng chẳng thể xuất kiếp oan hồn được giải thoát đầu thai, nay phải mượn qua ma thuật, mượn đến thể xác người trần để được gần Đông Xuân.

Ở đời ai học được chữ ngờ, cuộc đời đôi khi "ba chìm bảy nổi chín lênh đênh" hoặc "lên voi xuống chó" cũng là lẽ thường tình.
Gia đình ông Bảy Thu giàu có trong thị trấn bỗng chốc trở nên trắng tay.
Một trận hỏa hoạn lớn đã xảy đến nhà ông, khiến ông Bảy Thu chỉ qua một đêm đã mất trắng hết.
Người ta nói tại ông sinh ra hạn "tam nương", bây giờ phân trả giá. Có người lại cho rằng ba cô con gái của ông đều được gả vào nhà giàu có quyền quý, thấy cha mẹ trắng tay sẽ đến báo đáp công ơn nuôi dưỡng trong nay mai.
Nhưng trong thực tế chỉ có chàng rể tật nguyền Tuấn Ngọc chồng Hạnh Đông là biết lo lắng. Thấy cơ ngơi của ông bà Bảy Thu không còn lại gì, nên Tuấn Ngọc ngày đêm hối thúc thợ đến xây dựng cho nhanh một ngôi nhà nhằm che mưa cho ba má vợ.
Còn hai chàng rể lấy Hạnh Xuân và Hạnh Thu tuy giàu có, trước đây còn xúi vợ về bòn rút của cải đưa về nhà, giờ cứ im lặng thoái thác.
Hạnh Đông không buồn vì tình đời thay trắng đổi đen của gia đình hai người chị lớn, nàng vốn mang

bản tính hiền hậu nhân từ không lấy đó buồn lòng.

Một phần qua thân xác Tuấn Ngọc, tâm hồn Trọng Nghĩa chồng nàng thường nói:

- Ở đời "đức năng thắng số", ba má em khi xưa ăn ở không bất nhân bất nghĩa với ai, trời đất sẽ phù hộ cho ông bà sớm dựng lại cơ nghiệp như xưa. Em yêu quý xin em đừng buồn, tuy anh chỉ là một oan hồn uổng tử nhưng bao năm đi tìm em anh biết được một kho vàng, nên anh có nhiều của cải còn cất giấu, anh sẽ giúp ba em có vốn để kinh doanh trở lại...

Mà quả thật ông bà Bảy Thu như gặp song hỷ lâm môn, mới trắng tay đó mà không ngờ chuyến hàng kinh doanh đưa đến kinh thành lại đem về một mối lãi lớn kếch xù, hơn thế nữa như Hạnh Đông đã nói: "Chín tháng nữa ba má sẽ có cháu ngoại để bồng bế cho coi".

Và Hạnh Đông đã hạ sinh ra một bé trai kháu khỉnh, làm cả nhà ông bà bá hộ Dương càng thương yêu nàng hơn bất cứ nàng dâu nào khác. Đến giờ ông Bảy Thu mới thấy cô con gái út mới thật hạnh phúc hơn hai người chị lớn mà trước đây ông trong tâm nguyện, tìm tấm chồng tốt cho các con có một mái ấm gia đình hạnh phúc là ông rất mãn nguyện.

Chồng Hạnh Xuân và Hạnh Thu thấy cha vợ đã trở lại giàu có như xưa, lại xúi bậy vợ về nhà xum xoe nịnh hót cha mẹ để vơ vét của cải đưa về.

Ông Bảy Thu là một thương gia có nhiều kinh nghiệm trong trường đời, nên đâu phải ông không biết người tốt và kẻ xấu, người cơ hội như hai chàng rể lớn trong nhà. Ông liền chỉ vào mặt Hạnh Xuân và Hạnh Thu mà mắng:

- Hai con được tiếng lấy chồng đẹp trai giàu có, nhưng ba má thấy hai con ăn ở không được trong sáng chỉ biết về nhà bòn rút tiền đưa cho bên chồng, nên giờ này đã sinh được đứa cháu ngoại nào cho ba má bồng bế đâu. Hai con hãy nhìn lại Tuấn Ngọc một thằng rể tật nguyền, trước đây ai cũng mỉa mai nó không đủ chức năng làm chồng làm cha, giờ đây trái lại khi ba má trắng tay nó đều đến lo liệu nhà cửa, giúp vốn cho ba tái lập lại cơ nghiệp như hôm nay. Nó còn cho ba má có cháu ngoại để bồng. Hai con có thấy gia đình Hạnh Đông là hạnh phúc nhất không?

Xưa nay Hạnh Xuân và Hạnh Thu đã sẵn tính ganh tỵ với Hạnh Đông, giờ nghe ông bảy Thu mắng mỏ thì sự ganh ghét ấy càng tăng cao, cả hai chỉ chờ cơ hội để trả thù vợ chồng người em gái út. Lý Hải - chồng Hạnh Xuân mới bàn với Phi Quân - chồng của Hạnh Thu:

- Sắp đến ngày Kim Khánh ba vợ tròn 60 tuổi, hay chúng ta tổ chức vào rừng săn bắn tìm thịt rừng đem về làm quà mừng, hôm đó mời luôn thằng Tuấn Ngọc cùng tham gia, trước làm trò cười cho thiên hạ sau dùng mũi tên lạc để đưa nó về chầu nơi chín suối, anh mới hả được cơn giận hôm nay.

Hồn ma Trọng Nghĩa biết được dã tâm của hai ông anh rể, muốn Tuấn Ngọc với thân thể tật nguyền sẽ làm trò cười cho thiên hạ, nhưng vì lễ lục tuần Kim Khánh của ba vợ, anh không thể chối từ lời mời đến tham gia cuộc đi săn.

Cuộc săn thú bắt đầu, Lý Hải và Phi Quân hai chàng rể lớn đều trên mình ngựa phi như bay, còn

Tuấn Ngọc ngồi trên chiếc xe lăn bánh gỗ ì ạch chạy chậm chạp vào rừng.

Hai chàng rể lớn nổi bật hẳn được người xem cổ võ vang trời, còn Tuấn Ngọc trái lại bị chế giễu, cười cợt mỉa mai không ngớt. Nhưng sau khi Tuấn Ngọc mất hút trong rừng sâu, bỗng nhiên Lý Hải và Phi Quân thấy một thanh niên có khuôn mặt cực đẹp đang ra roi phi ngựa phóng thật nhanh, chẳng mấy chốc đã qua mặt hai người. Phong độ chàng thanh niên làm cả hai kinh ngạc, Phi Quân phải thốt nói:

- Không lẽ hắn là Tuấn Ngọc hay sao? Không thể có người giống người như hai giọt nước?!

Lúc này Lý Hải mới lên tiếng bàn luận:

- Hay thằng Tuấn Ngọc là ma? Mà nó chính là ma thật rồi Phi Quân ơi, bởi vậy mới làm con Hạnh Đông mê mệt vì sự biến hóa như thế này, mới có khả năng làm chồng làm cha được chứ?!

Mặc dù còn hồ nghi Tuấn Ngọc là ma hiện hình, nhưng vì sự ganh ghét có sẵn trong lòng, Lý Hải dùng mưu lược để nói tiếp:

- Để mọi người tin thằng tuấn Ngọc là ma, anh em mình phải hạ sát hay làm nó bị thương, bấy giờ mới có chứng cớ rõ ràng nói với mọi người.

Nói là làm, cả hai cùng thực hiện một mũi tên nhắm vào chàng thanh niên giống y như Tuấn Ngọc đang phi ngựa nhanh về phía trước. Mũi tên tuy không hạ thủ được chàng thanh niên nhưng cũng đã làm cho anh ta mang thương tích trên vai.

Nhìn thấy mưu lược đã thành công, nên cả hai đã quày quả quay về thị trấn trong bộ dạng hớt hơ hớt hãi nói ngay với ông bà Bảy Thu:

- Ba má ơi, chồng con Hạnh Đông là ma quỷ hiện hình, nó biến thành chàng trai còn khỏe mạnh hơn cả hai con.

Ông Bảy Thu nghe con rể nói đến Tuấn Ngọc là ma quỷ hiện hình, ông không tin bèn hỏi:

- Hai con thấy thằng Tuấn Ngọc ra sao mà nói nó là ma quỷ hiện hình?

Lý Hải bèn thưa:

- Tuấn Ngọc đi vào rừng bằng chiếc xe lăn tay, nhưng khi nào rừng sâu hóa thành một thanh niên hoàn chỉnh không còn tật nguyền, phi ngựa không thua kém ai. Con muốn có bằng chứng về thưa với ba má và mọi người, nên bắn mũi tên trúng vào bên vai phải của hắn.

Ông Bảy Thu nghe chàng rể lớn kể lại rành mạch còn bán tín bán nghi, nhưng khi thấy Tuấn Ngọc mệt nhọc lăn chiếc xe lăn trở về, đúng bên vai phải đang rướm máu.

Thấy thế ông Bảy Thu nổi giận và cơn điên ganh ghét của Hạnh Xuân, Hạnh Thu không kìm được nữa đã nổ tung ra. Đôi mắt ông đỏ ngầu, tay rung lên, mũi phập phồng, muốn giết ngay chàng rể út:

- Ôi! Thằng kia mày là thứ ma quỷ hiện hình không thể sống với loài người, tao sẽ giết chết mày!

Nói xong ông Bảy Thu toan quật đầu Tuấn Ngọc xuống đất đá. Thấy cái chết của Tuấn Ngọc ở ngay trước mắt vì anh ta chỉ có cái xác nhưng không hồn, còn phần linh hồn đã do hồn ma Trọng Nghĩa

giữ.

Hồn ma thì không thể chết nhưng còn thể xác con người lại không thể tránh khỏi.

Bấy giờ Hạnh Đông mới quỳ trước ba má, nàng vội kêu lên:

- Con xin nói thật! Xin ba má đừng giết oan một mạng người vô tội!

Rồi không kịp thở, Hạnh Đông liền kể cho ba má và các chị nghe về chuyện tiền căn hậu kiếp giữa nàng với Trọng Nghĩa, và tại sao hồn ma phải đội lốt Tuấn Ngọc. Chuyện Tuấn Ngọc chỉ là chàng trai trẻ tật nguyền vô tội sống như mọi người, còn hồn ma Trọng Nghĩa đã thoát xác trở về cõi âm ty.

Hạnh Đông đã biết hết câu chuyện xảy ra trong rừng, bởi lúc nàng ngồi chờ chồng mang thú rừng trở về dâng cho ba má mừng lễ lục tuần. Hạnh Đông nghe văng vẳng bên tai tiếng nói của hồn ma Trọng Nghĩa chồng nàng:

- Trong đêm tân hôn anh có nói với em, nếu có ai đó nghi ngờ anh là hồn ma không phải linh hồn thực của Tuấn Ngọc, thì anh lập tức trở về cõi âm ty mãi mãi. Hôm nay không phải do em mà tại anh háo thắng muốn tìm quà đưa về dâng cho ba má nhân ngày Kim Khánh, nên đã quên đi mất người của Tuấn Ngọc trở thành Trọng Nghĩa của em. Hai ông anh rể đã phát hiện ra anh là hồn ma mượn xác người, nên buộc lòng anh phải xa em mãi mãi...

Hồn ma như đang suy nghĩ thêm điều gì, một lúc sau Hạnh Đông lại nghe tiếng chồng nói tiếp:

- Để chuộc lại lỗi lầm, anh có ghi tấm bản đồ kho vàng đang cất giấu để ở bên giường. Và từ nay Tuấn Ngọc mới là người chồng thực thụ của em, với số vàng ấy em có thể đưa anh ta qua Pháp trị bệnh để phục hồi lại chức năng thành một người đàn ông hoàn toàn như anh từng mượn xác anh ta hơn một năm nay.

Hạnh Đông quá chung tình với người chồng kiếp trước, bây giờ vì một chút nông nổi của Trọng Nghĩa mà hai người phải sống trong nỗi đau ly biệt. Cũng như Hạnh Đông cảm thấy có trách nhiệm với Tuấn Ngọc, người nàng sống trong danh nghĩa vợ chồng.

Ông bà Bảy Thu và hai chị gái rất ngạc nhiên, sau khi nghe Hạnh Đông thuật lại hết câu chuyện nàng đã lấy ma làm chồng, sao nó rùng rợn đến nổi da gà, lông tay phải dựng đứng.

Bấy giờ ông Bảy Thu nhận thấy Tuấn Ngọc rất khác trước đây, mới chợt hiểu cô con gái út đã thành thật kể cho nghe một câu chuyện quá huyền bí hoang đường, nhưng lại có thật trong một xã hội đang trên đường hội nhập với nền văn minh Tây phương. Ông cũng biết rằng hồn ma của Trọng Nghĩa đã thoát khỏi xác Tuấn Ngọc trở về cõi âm ty.

Ông Bảy Thu mới nói với mọi người:

- Hồn ma Trọng Nghĩa đã vĩnh viễn về lại cõi âm ty, trả lại xác và linh hồn thật cho Tuấn Ngọc, thằng rể này đâu phải là ma mà ba má cần phải giết. Bây giờ thân thể nó tàn phế nhưng cũng đã cho ba má có đứa cháu ngoại, ba rất lấy làm hài lòng...

Tuy con ma tình Trọng Nghĩa trở về cõi âm ty theo như lời nguyền. Nói là vậy nhưng hồn ma còn vấn vương nhiều mối nơi dương trần nên chưa thể siêu thoát.

Hồn ma còn vấn vương người vợ từ kiếp trước nay được hóa sinh thành Hạnh Đông, còn vấn vương đứa con tuy không mang dòng máu của anh nhưng hình hài lại do chính anh tạo dựng, và còn một thứ âu lo nữa là lòng ghanh ghét của đôi vợ chồng Hạnh Xuân, Hạnh Thu đối với Hạnh Đông.

Đã là ma nên Trọng Nghĩa có linh cảm hai ông anh rể Lý Hải và Phi Quân cùng vợ, đang ngày đêm sẽ dèm pha Hạnh Đông trước ông bà Bảy Thu:

- Ba má thấy con Hạnh Đông có hạnh phúc à? Giờ đây nó héo hắt u sầu vì sống thiếu bóng ma, nó làm sao sung sướng và hạnh phúc bằng hai con.

Ông Bảy Thu vẫn bênh vực cho cô con gái út, ông mới gằn giọng nói với chúng:

- Hai con có hạnh phúc ư? Hay ma quỷ đã xâm nhập vào lòng nên hai con tỏ ra ganh ghét Hạnh Đông? Nhưng hôm nay ba có thể nói dù Hạnh Đông yêu một linh hồn ma như Trọng Nghĩa, nó lại là người đang hạnh phúc, được hồn ma cho cả một kho vàng!

Vợ chồng Lý Hải và Phi Quân nghe ông Bảy Thu tiết lộ, Hạnh Đông được hồn ma Trọng Nghĩa cho cả một kho vàng, làm cả hai càng ganh ghét nàng hơn.

Cả hai không ngờ một cô gái sống bằng nội tâm, nhu mì hiền hậu ít tranh đua, lại được trời đất chiếu cố ban thưởng cho nhiều thứ như vậy.

Từ ganh ghét chuyển sang ganh ty, Lý Hải và Phi Quân muốn chiếm đoạt kho vàng mà người chồng kiếp trước của Hạnh Đông đã để lại, cho nên bọn chúng không từ bỏ thủ đoạn nào. Tổ chức bắt cóc đứa con nhỏ của Hạnh Đông để trao đổi tấm bản đồ.

Người mẹ nào mà không thương con, tình mẫu tử xa lìa làm Hạnh Đông khóc đến hết nước mắt, cuối cùng nàng ưng thuận trao đổi tấm bản đồ kho vàng để nhận lại con trai, dù biết nếu không có số vàng này nàng không thể đưa Tuấn Ngọc sang Pháp phục hồi lại chức năng như Trọng Nghĩa từng dặn dò.

Tuấn Ngọc bây giờ đã tỉnh trí, ba hồn bảy vía của anh đã hội tụ về đầy đủ trong tâm thức, và biết rằng đứa con trai bị bắt cóc là giọt máu của chính anh chứ không phải của hồn ma Trọng Nghĩa.

Ma đưa lối quỷ đưa đường, điểm hẹn trao đổi lại nằm trên một sườn vách đá.

Ở đây Lý Hải và Phi Quân phải giấu mặt, ăn mặc toàn màu đen còn khuôn mặt bao trùm thứ mặt nạ chỉ chừa lại đôi mắt.

Hạnh Đông đang quá thương con, nàng giơ tấm bản đồ kho vàng lên khỏi đầu cho chúng thấy, rồi nói:

- Đây là tấm bản đồ kho vàng, các anh trả con cho tôi rồi đến lấy nó.

Nói xong Hạnh Đông để lại tấm bản đồ ở ven sườn núi, còn nàng đi chậm bước đến nơi hai tên gian hùng Lý Hải Và Phi Quân để thằng bé đang nằm khóc thét vì thiếu sữa.

Lý Hải và Phi Quân tưởng rằng mưu kế chiếm đoạt kho vàng của Hạnh Đông đã thành công, bọn

chúng vội lao nhanh người đến định chụp lấy tấm bản đồ, nhưng không ngờ một bóng người ngồi từ trên chiếc xe lăn đã lao đến, tung thẳng hai ngọn cước vào người hai tên gian ác...

Đó là Tuấn Ngọc, bấy giờ anh ta lại được hồn ma Trọng Nghĩa nhập vào mượn xác, hồn ma nhất quyết trừ diệt hai tên gian hùng để Hạnh Đông được sống yên ổn bên chồng con khi hồn ma trở lại cõi âm ty.
Tuấn Ngọc bấy giờ trở nên khỏe mạnh như một Trọng Nghĩa trước đây khi ân ái cùng người vợ cũ, đôi chân anh ta không còn bại liệt nên đã đạp hai tên Lý Hải và Phi Vân lao thẳng xuống vực sâu. Trước khi đập đầu vào đá chết tươi, cả hai còn đang lơ lửng trong không gian đã thấy rõ bóng ma của Trọng Nghĩa đang réo gọi chúng:
- Kẻ nào gieo nhân ác sẽ hái được quả báo như ngày hôm nay. Bây giờ Hạnh Đông đã được sống yên ổn rồi, ta sẽ đưa hai mi về cõi âm ty để cùng chịu tội!

Vợ chồng Hạnh Đông vì quá kinh khiếp về hai cái chết thê thảm còn đang giấu mặt nằm dưới vực sâu, đã bồng con về nhà không dám ngó đến. Sau mới biết đó là Lý Hải Và Phi Quân mang lòng tham không đáy đã chết để đền lại tội ác mà chúng đã gây ra.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.
Nguồn: http://vnthuquan.net
Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.
Đánh máy: soccon
Nguồn: Nguồn: vuilen
Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 7 tháng 3 năm 2010